

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

THE WORLD'S **#1**
BESTSELLING WRITER

ALEX CROSS
FACES THE DEADLIEST
PSYCHOPATH
OF THEM ALL—HIS
WIFE'S KILLER

CROSS

ALSO PUBLISHED AS ALEX CROSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

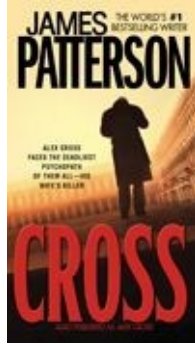
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Çapraz

James Patterson

Little, Brown and Company
New York Boston Londra

[Okumaya Başlayın](#)

[Çifte Haç'ın Önizlemesi Alex](#)

[Cross, Run'ın Önizlemesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[James Patterson tarafından](#)

[yazılan kitaplar](#)

[Newsletters](#)

[İçindekiler Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

*Palm Beach Gündüz Okulu'na adanmıştır; Shirley ve Okul Müdürü Jack
Thompson*

Önsöz

İSMİNİZ NEDİR, EFENDİM?

Ben Jack Thompson, Berkshires Tıp Merkezi'nden. Kaç el silah sesi duydunuz?

Çoklu atış. Adınız nedir, efendim?

Alex Cross.

Nefes almakta zorlanıyor musunuz? Ağrı hissediyor musunuz?

Karnımda ağrı var. Etrafa sıvı saçıldığını hissediyorum. Nefes darlığı.

Vurulduğunu biliyor musun?

Evet. İki kere. Öldü mü? Kasap mı? Michael Sullivan?

Bilmiyorum. Birkaç adam öldü. Tamam, çocuklar, bana nefes almayan bir maske verin. İki geniş tabanlı serum hattı, hemen. İki litre serum fizyolojik. Hemen! Sizi hemen hastaneye götürmeye çalışacağız, Bay Cross. . Beni hala duyabiliyor musunuz? Benimle misiniz?

Çocuklarıma onları sevdiğimi söyle.

Birinci Bölüm

HIÇ KİMSE SENİ BENİM SEVDİĞİM GİBİ SEVMEYECEK-1989

Bölüm 1

"HAMİLEYİM, ALEX."

O geceyle ilgili her şey benim için çok net. Aradan geçen onca zamana, onca yıla, yaşanan onca şeye, korkunç katillere, çözülen ve bazen de çözilemeyen cinayetlere rağmen hala öyle.

Karanlık yatak odasında kollarım hafifçe karım Maria'nın belini sarmış, çenem omzuna yaslanmış bir şekilde duruyordum. O zamanlar otuz bir yaşındaydım ve hayatımın hiçbir döneminde bu kadar mutlu olmamıştım.

Hiçbir şey Maria, Damon, Jannie ve benim birlikte yaşadıklarımıza yaklaşmadı bile.

Sonbahardı, şimdi bana bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor.

Saat sabahın ikisini geçiyordu ve bebeğimiz Jannie'nin korkunç bir koliği vardı. Zavallı tatlı kız gecenin çoğunda, son birkaç gecenin çoğunda, genç hayatının çoğunda ayaktaydı. Maria Jannie'yi kollarında nazıkçe sallıyor, "You Are So Beautiful" şarkısını mırıldanıyordu ve ben de kollarımı Maria'ya dolamış onu sallıyordum.

İlk kalkan bendim ama ne yaparsam yapayım Jannie'yi tekrar uyutamadım. Maria bir saat kadar sonra gelip bebeği aldı. Sabah erkenden ikimizin de işi vardı. Ben bir cinayet davasındaydım.

"Hamile misin?" Maria'nın omzuna doğru söyledim.

"Kötü zamanlama, ha Alex? Geleceğinde daha çok krup mu görüyorsun? Binkies? Daha fazla kirli bez mi? Bunun gibi geceler mi?"

"Bu kısmı pek sevmiyorum. Geç ya da erken kalkmak, her neyse. Ama ben hayatımızı seviyorum, Maria. Ve bir bebeğimizin daha olacak olmasını seviyorum." Maria'ya tutundum ve üzerinde asılı duran cep telefonundan müziği açtım.

Janelle'in beşiği. "Someone to Watch Over Me" ile dans ettik.

Sonra bana, belki de onu ilk gördüğüm gece aşık olduğum o güzel, kısmen utangaç, kısmen şapşal verdi. St. Anthony'nin acil servisinde acil bir durum sırasında tanışmıştık. Maria bir çete üyesini getirmişti, silahla vurulmuş bir kurban, onun bir müşterisi. Kendini işine adanmış bir sosyal hizmet uzmanıydı ve korumacı davranıyordu - özellikle de ben korkulan bir metro cinayet masası dedektifi olduğum ve polise pek güvenmediği için.

Ama ben de bilmiyordum.

Maria'ya biraz daha sıkı sarıldım. "Ben mutluyum. Bunu biliyorsun. İyi olmana sevindim.

Hamile. Hadi bunu kutlayalım. Ben biraz şampanya

getireyim." "Büyük baba olmayı seviyorsun, ha?"

". Nedenini tam olarak bilmiyorum. Sadece seviyorum."

"Gecenin bir yarısı çılgılık atan bebekleri sever misin?"

"Bu da geçecek. Öyle değil mi Janelle? *Genç bayan, seninle konuşuyorum.*"

Maria başını ağlayan bebekten yana çevirdi ve dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu. Ağzı yumuşak, her zaman davetkâr, her zaman seksiydi. Onun öpücüklerine bayılırdım; her zaman, her yerde.

Sonunda kollarımdan sıyrıldı. "Yatağına dön Alex. İkimizin de ayakta olmasının bir anlamı yok. Benim için de biraz uyu."

Tam o sırada yatak odasında başka bir şey fark ettim ve kendimi tutamayarak gülmeye başladım.

"Bu kadar komik olan ne?" Maria gülümsedi.

İşaret ettim ve o da gördü. *Üç elma; her birinden tek bir çocuk ısırtığı* . Elmalar, farklı renklerde Barney dinazorları olan üç pelüş oyuncağın bacaklarına yaslanmıştı. Yeni yürümeye başlayan Damon'ın fantezi oyunu ortaya çıkmıştı. Küçük oğlumuz bir süredir kız kardeşi Jannie'nin odasında vakit geçiriyordu.

Kapıya geldiğimde, Maria bana yine o aptal gülümsemesini verdi. Ve göz kırptı. Fısıldadı ve ne dediğini asla unutmayacağım: "Seni seviyorum Alex. Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevemez."

Bölüm 2

DC'nin KIRK MİL KUZEYİNDE, Baltimore'da, yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında iki ukala uzun saçlı kiralık katil, SADECE ÜYELERE ÖZEL tabelasını görmezden gelerek limandan çok da uzak olmayan Güney High Caddesi'ndeki St. Her iki adam da ağır silahlıydı ve bir çift stand-up komedyeni gibi gülümsüyorlardı.

O gece kulüp odasında yirmi yedi kaptan ve asker vardı, kâğıt oynuyor, grappa ve espresso içiyor, televizyonda Bullets'ın Knicks'e yenilmesini izliyorlardı. Birden oda sessizleşti ve gerginleşti.

Kimse St. Francis of Assisi'ye öylece giremez, özellikle de davetsiz ve silahlı olarak.

Kapıdaki davetsiz misafirlerden biri, Michael Sullivan adında bir adam, sakince grubu selamladı. Sullivan kendi kendine bunun komik bir şey olduğunu . Bütün bu sert adamlar oturmuş getiriyorlardı. Arkadaşı ya da ona *benzeyen* Jimmy "Hats" Galati, *Laverne & Shirley*'de Squiggy'nin taktığına *benzeyen* eski püskü siyah bir fötr şapkanın siperliğinin altından odaya bakıyordu. Sosyal kulüp oldukça tipikti -düz sandalyeler, iskambil masaları, derme çatma bir bar, odunluktan çıkan ginelere.

"Bizim için karşılama komitesi yok mu? Bando yok mu?" diye sordu Sullivan, sözlü ya da fiziksel her türlü çatışmaya hazır. On beş yaşındayken Brooklyn'deki evlerinden kaçtıklarından beri o ve Jimmy Hats her zaman diğer herkese karşı olmuştı.

"Sen de kimsin be?" diye sordu köhne iskambil masalarından birinden buhar gibi yükselen bir piyade eri. Altı iki boylarında, simsiyah saçlı, 220 kilo civarındaydı ve belli ki ağırlık çalışıyordu.

"O Sligo Kasabı. hiç duydunuz mu?" dedi Jimmy Hats. "Biz New York'luyuz. New York'u hiç duydunuz mu?"

Bölüm 3

ŞİŞMAN MOB ASKERİ tepki vermedi ama siyah takım elbiseli ve beyaz gömleğinin yakasına kadar ilikli yaşlı bir adam elini Papa gibi kaldırdı ve ağır aksanlı bir İngilizceyle yavaşça ve kasıtlı olarak konuştu. "Bu onuru neye borçluyuz?" diye sordu. "Elbette Kasap'ın adını duyduk. Neden Baltimore'dasınız? Sizin için ne yapabiliriz?"

"Sadece buradan geçiyorduk," dedi Michael Sullivan yaşlı adama. "Başkente Bay Maggione için küçük bir iş yapmamız gerekiyor. Siz beyler Bay Maggione'yi duydunuz mu?"

Odadakiler başlarını salladı. Şu ana kadarki konuşmaların gidişatı bunun kesinlikle ciddi bir iş olduğunu gösteriyordu. Dominic Maggione, New York'ta Atlanta'ya kadar Doğu Yakası'nın çoğunu yöneten Aile'yi kontrol ediyordu.

Odadaki herkes Dominic Maggione'nin kim olduğunu ve Kasap'ın onun en acımasız tetikçisi olduğunu biliyordu. Kurbanları üzerinde kasap bıçakları, neşterler ve tokmaklar kullandığı söylenirdi. *Newsday*'deki bir muhabir onun cinayetlerinden biri için "Bunu hiçbir insan yapamazdı" demişti. Kasap, mafya çevrelerinde ve polis tarafından korkulan biriydi. Bu yüzden katilin bu kadar genç olması ve uzun sarı saçları ve çarpıcı mavi gözleriyle bir sinema oyuncusuna benzemesi odadakiler için sürpriz oldu.

"Peki saygı nerede? Bu kelimeyi çok duyuyorum ama bu kulüpte hiç görmüyorum," dedi Kasap gibi el ve ayak kesmekle ün yapmış Jimmy Hats.

Ayağa kalkan asker aniden hamlesini yaptı ve Kasap'ın kolu bir bulanıklık içinde ileri fırladı. Önce adamın burnunun ucunu, sonra da bir kulak memesini kesti. Asker yüzünü iki yerden kavradı ve o kadar hızlı geri adım attı ki dengesini kaybetti ve sert bir şekilde tahta zemine düştü.

Kasap hızlıydı ve bıçak kullanmakta söz verdiği kadar iyiydi. Sicilyalı eski suikastçılar gibiydi ve bıçak kullanmayı da Güney Brooklyn'deki eski askerlerden birinden öğrenmişti. Keskemek ve kemik kırmak ona kolay gelmişti. Bunları kendi alametifarikası, acımasızlığının sembolleri olarak görüyordu.

Jimmy Hats silahını çıkarmıştı, 45 kalibrelik bir yarı otomatik. Hats aynı zamanda "Koruyucu Jimmy" olarak da bilinirdi ve Kasap'ın arkasını kollardı. Her zaman.

Şimdi Michael Sullivan yavaşça odanın içinde dolaşıyordu. Bir tekme attı.

birkaç kart masası, televizyonu kapattı ve espresso makinesinin fişini çekti. Herkes birinin öleceğinden şüpheleniyordu. Ama neden? Dominic Maggione neden bu çılgın adamı onların üzerine salmıştı?

"Bazılarınızın küçük bir gösteri beklediğini görüyorum," dedi. "Bunu gözlerinizde görüyorum. *Kokusunu* alıyorum. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Sullivan aniden tek dizinin üzerine çöktü ve yerde yatan yaralı mafya askerini bıçakladı. Adamı önce boğazından, sonra yüzünden ve göğsünden bıçakladı, ta ki vücudunda hiçbir hareket kalmayana kadar. Darbeleri saymak zordu ama bir düzine, muhtemelen daha fazla olmalıydı.

Sonra en garip şey oldu. Sullivan ayağa ve ölü adamın cesedini selamladı. Sanki bütün bunlar onun için büyük bir şovdu, sadece bir oyundu.

Sonunda Kasap odaya sırtını döndü ve kayıtsızca kapıya doğru yürüdü. Hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmuyordu. Omzunun üzerinden seslendi: "Tanıştığımıza oldum beyler. Bir dahaki sefere biraz saygı gösterin. Bay için. Maggione-eğer ben ve Bay Jimmy Hats için değilse."

Jimmy Hats odadakilere sırtı ve fötr şapkasını eğdi. "Evet, işte o iyi," dedi. "Bak ne diyeceğim, elektrikli testereyle daha da iyi."

Bölüm 4

BUTCHER VE JIMMY HATS, önümüzdeki bir iki gün içinde yapmaları gereken zorlu bir işin olduğu Washington'a doğru I-95'ten aşağı inerken, St. Francis of Assisi Sosyal Kulübü ziyareti hakkında kışkırlarıyla güldüler. Bay Maggione onlara Baltimore'da durup bir izlenim bırakmalarını emretmişti. Don, birkaç yerel kaptanın ondan para sızdırdığından şüpheleniyordu. Kasap işini yaptığını düşündü.

Bu onun artan ününün bir parçasıydı: sadece öldürmede iyi olması değil, aynı zamanda kızarmış yumurta ve domuz pastırması yiyen şişman bir adam için kalp krizi kadar güvenilir olması.

Washington Anıtı ve diğer önemli la-di-da binalarının yanından geçen manzaralı yoldan DC'ye giriyorlardı. "My country 'tis of V," şarkısını Jimmy Hats ciddi anlamda detone bir sesle söylüyordu.

Sullivan bir kahkaha attı. "Sen de çok , James oğlum. Bunu da nereden öğrendin? *Benim ülkem V mi?*"

"Brooklyn, New York'taki St. Patrick's kilise okulu, üç R ile ilgili bildiğim her şeyi öğrendiğim yer -okuma, ritm, matematik- ve Michael Sean Sullivan adında çılgın bir piçle tanıştığım yer."

Yirmi dakika sonra Grand Am'i park etmişler ve Georgetown'daki M Caddesi boyunca ilerleyen gece yarısı gençlik geçit törenine katılmışlardı. Sullivan, bir avuç sersem üniversite serserisi, bir de o ve Jimmy, iki zeki profesyonel katil, diye düşündü. Peki hayatta kim daha iyiydi? Kim başarıyordu, kim başaramıyordu?

"Hiç üniversiteye gitmen gerektiğini düşündün mü?" diye sordu Hats.

"Maaşımdaki kesintiyi karşılayamazdım. On sekiz yaşındaydım, zaten yetmiş beş bin kazanıyordum. Ayrıca, işimi seviyorum!"

Sullivan'ın anlayamadığı bir nedenden ötürü Washington'daki üniversite gençliğinin uğrak yeri olan Charlie Malone'da durdular. Ne Kasap ne de Jimmy Hats liseyi bitirmişti, ama barın içinde Sullivan yirmi yaşından olmayan, muhtemelen hâlâ ergenliklerinin sonlarında olan bir çift kızla rahat bir sohbete daldı. Sullivan çok okurdu ve okuduklarının çoğunu hatırlardı, bu yüzden hemen herkesle konuşabilirdi. Bu geceki repertuarında Somali'de Amerikan askerlerinin vurulması, birkaç yeni film, hatta üniversiteli kızların hoşuna gidecek gibi görünen bazı Romantik şiirler -Blake ve Keats- vardı.

Cazibesinin yanı sıra, Michael Sullivan yakışıklıydı ve bunun farkındaydı; zayıf ama iyi bir vücuda sahipti, altı numara, uzun sarı saçları vardı, gülümsemesi istediği herkesin gözlerini kamaştırabilirdi.

Bu yüzden Burkittsville, Maryland'den yirmi yaşındaki Marianne Riley'nin ona çok da belli etmeyen gözlerle bakmaya ve ileri görüşlü kızların bazen yaptığı gibi ona dokunmaya başlaması büyük bir sürpriz değildi.

Sullivan kır çiçekleri gibi kokan kıza doğru eğildi. "Marianne, Marianne . . . eskiden bir şarkı vardı. Kalipso ezgisi mi? Bilir ? 'Marianne, Marianne'?"

"Benim zamanımdan önce," dedi kız ama sonra ona göz kırptı. Çok güzel yeşil gözleri, dolgun kırmızı dudakları ve saçına yerleştirilmiş çok şirin, küçük, ekose bir fiyongu vardı. Sullivan kızla ilgili bir şeye hemen karar vermişti - Marianne küçük bir horoz alayıydı ve bu onun için sorun değildi. O da oyun oynamayı severdi.

"Anlıyorum. Bay Keats, Bay Blake, Bay Byron, onlar sizin zamanınızdan önce değil miydi?" şaka yaptı, sevimli gülümsemesi parlıyordu. Sonra Marianne'in elini tuttu ve hafifçe öptü. Onu bar taburesinden çekti ve müzik kutusunda çalan Stones şarkısı eşliğinde sıkı bir Lindy dönüşü yaptı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Nereye gittiğimizi *saniyorsunuz* bayım?"

"Çok uzak değil," dedi Michael Sullivan. "Bayan."

"Çok uzak değil mi?" diye sordu Marianne. "Bu ne anlama geliyor?" "Göreceksin. Endişelenme. Güven bana."

Güldü, onu yanağından gagaladı ve biraz daha güldü. "Şimdi senin o öldürücü gözlerine nasıl karşı koyabilirim?"

Bölüm 5

MARIANNE, New York'tan gelen bu sevimli adama gerçekten direnmek istemediğini düşünüyordu. Ayrıca, M Sokağı'ndaki barda güvendeydi. Burada ne ters gidebilirdi ki? Biri ne çalışabilirdi? Müzik kutusunda New Kids on the Block şarkısı mı çalacaktı?

"Spot ışıklarından pek hoşlanmıyorum," diyerek onu barın arka tarafına doğru yönlendiriyordu.

"Kendini başka bir Tom Cruise , değil mi? O kocaman her zaman işe yarıyor mu? İstediklerini elde edebiliyor musun?" diye sordu.

Yine de gülümsüyordu, en iyi hareketlerini yapması için ona meydan okuyordu. "Bilmiyorum, M.M. Bazen işe yarıyor, sanırım."

Sonra barın arkasındaki yarı karanlık koridorda onu öptü ve öpücük Marianne'in umabileceği kadar iyiydi, aslında tatlı sayılırdı. Kesinlikle beklediğinden daha romantikti. Öpücükle birlikte bir şeyler hissetmeye çalışmamıştı, bu onun için sorun olmayabilirdi ama bu daha iyiydi.

"*Whooo.*" Nefes verdi ve bir elini yüzünün önünde gibi salladı. Bu bir şakaydı ama tam olarak bir şaka değildi.

"biraz sıcak, değil mi?" dedi Sullivan ve genç kızın gülümsemesi yeniden çiçek açtı. "Biraz yakın, sence de öyle değil mi?"

"Üzgünüm, seninle *gelmeyorum*. Bu bir randevu bile değil."

"Anlıyorum," dedi. "Benimle birlikte gideceğini hiç düşünmemiştim. Aklımın ucundan bile geçmedi."

"Tabii ki hayır. Sen çok centilmensin."

Onu tekrar öptü ve öpücük daha derindi. Marianne onun bu kadar kolay pes etmemesini seviyordu. Yine de önemli değildi, onunla hiçbir yere gitmiyordu. Bunu yapmazdı, asla yapmazdı -en azından şimdiye kadar.

"Oldukça iyi öpüşüyorsun," dedi. "Bunu sana vereceğim."

"Sen düşeni yapıyorsun," dedi. "Aslında çok iyi öpüşüyorsun. Bu hayatımın en güzel öpücüğüydü," diye şaka yaptı.

Sullivan ağırlığını kapıya doğru itti ve birdenbire erkekler içinde tökezlemeye başladılar. Sonra Jimmy Hats dışarıdan kapıyı gözlemek için öne çıktı. Her zaman Kasap'ın arkasını kollardı.

"Hayır, , hayır," dedi Marianne ama az önce olanlara gülmekten kendini alamadı. *Erkekler mi?* Bu oldukça komikti. Çılgınca komikti ama

Komik. Üniversiteli çocukların yaptığı türden şeyler.

"Gerçekten her şeyden paçayı kurtarabileceğini , değil mi?" diye sordu ona.

"Cevabım evet. Ne istersem onu yaparım, Marianne."

Ve aniden neşteri çıkardı, parıldayan jilet keskinliğindeki bıçak boğazından çok uzakta değildi ve her şey bir kalp atışında değişti. "Ve haklısın, bu bir randevu değil. Şimdi tek kelime etme Marianne, yoksa bu dünyadaki son günün olur, annemin gözleri üzerine yemin ederim."

Bölüm 6

"Bu neşterin üzerinde ZATEN KAN VAR," dedi Kasap gırtlaktan gelen bir fısıltıyla, onu korkutmak için. "Görüyor musun?"

Sonra pantolonunun ağ kısmına dokundu. "Artık *bu* bıçak o kadar acıtmayacak." Neşteri kızın gözlerinin önünde salladı. "Ama *bu* çok acıtacak. Güzel yüzünü ömür boyu deforme edecek. Şaka yapmıyorum, üniversiteli kız."

Kot pantolonunun fermuarını açtı ve neşteri Marianne Riley'nin boğazına bastırdı ama onu kesmedi. Eteğini yukarı kaldırdı, sonra mavi elbisesini kenara çekti.

Külot.

Dedi ki, "Seni kesmek istemiyorum. Bunu , değil mi?" Zar zor konuşabiliyordu. "Bilmiyorum."

"Sana söz veriyorum, Marianne."

Sonra bir hamlede yakmamak için kendini yavaşça üniversiteli kızın içine itti. Burada çok fazla zaman geçirmemesi gerektiğini biliyordu ama onun daracak iç organlarından vazgeçmek istemiyordu. *Kahretsin, bu geceden sonra Marianne'i, Marianne'i asla göremeyeceğim.*

En azından çığlık atmayacak ya da dizleriyle veya tırnaklarıyla ona karşı koymaya çalışmayacak kadar akıllıydı. İşini bitirdiğinde, taşıdığı birkaç fotoğrafı ona gösterdi. Sadece durumunu , mükemmel bir şekilde anladığından emin olmak için.

"Bu resimleri kendim çektim. Resimlere bak, Marianne. Bu gece hakkında asla konuşmamalısın. Kimseye, ama özellikle de polise. Anladın mı?"

Ona bakmadan başını salladı.

"Kelimeleri söylemene ihtiyacım var, küçük kız. Bana bakmana ihtiyacım var, bu ne kadar acı verici olursa olsun."

"Anlaşıldı," dedi. "Kimseye söylemeyeceğim."

"Bana bak."

Gözleri onunkilerle buluştu ve ondaki değişim inanılmazdı. Korku ve nefret görüyordu ve bu hoşuna giden bir şeydi. Bu uzun bir hikâyeydi, Brooklyn'de büyüme hikâyesi, kendine saklamayı tercih ettiği bir baba-oğul hikâyesi.

"İyi kız. Garip ama senden hoşlanıyorum. istediğim, seni *seviyorum*. Senin için. Güle güle, Marianne, Marianne."

Banyodan çıkmadan önce kızın çantasını karıştırdı ve

Cüzdán. "Sigorta," dedi. "Kimseyle konuşma."

Sonra Kasap kapıyı açtı ve gitti. Marianne Riley kendini banyonun zeminine bıraktı, her yeri titriyordu. Az önce olanları, özellikle de o korkunç fotoğrafları asla unutamayacaktı.

Bölüm 7

"SABAHIN BU KADAR ERKENİNDE KİM UYANIR? Aman Tanrım, bakın kim . Damon Cross'u mu görüyorum? Janelle Cross'u görüyor muyum?"

Anneanne hafta içi her sabah yaptığı gibi çocuklara bakmak için saat tam altı buçukta geldi. Mutfak kapısından içeri girdiğinde, Maria Jannie'nin gazını çıkarırken ben de Damon'a kaşıkla yulaf ezmesi yediriordum. Jannie yine ağlıyordu, zavallı küçük hasta kız.

"Gece yarısı uyanan aynı çocuklar," dedim büyükanneme, bir kaşık dolusu yulaf ezmesini Damon'ın iki büküm olmuş ağzına doğru yöneltirken.

"Damon bunu kendisi yapabilir," dedi Nana, elindeki bohçayı mutfak tezgahına bırakırken oflayarak.

Sıcak bisküviler ve mi- ev yapımı şeftali reçeli getirmiş gibi görünüyordu. Ayrıca o gün için her zamanki kitap çeşitlerini de.

Sal için Yaban Mersini, Magi'nin Hediyesi, İyi Geceler Ay.

Damon'a dedim ki, "Nana kendi kendine beslenebileceğini söylüyor, dostum. Benden saklıyor musun?"

"Damon, kaşığı al," dedi.

Ve tabii ki yaptı. Kimse Nana Mama'ya karşı gelemez. "Lanet olsun sana," dedim ona ve bir bisküvi aldım. Tanrı'ya şükür, sıcak bir Bisküvi! Sonra bu dünyadaki cennetin yavaş ve lezzetli tadı geldi. "Tanrı seni korusun, yaşlı kadın. Tanrı seni korusun."

Maria, "Alex bugünlerde pek söz dinlemiyor, Nana. Devam eden cinayet soruşturmalarıyla çok meşgul. Ona Damon'ın kendi kendini beslediğini söyledim. En azından çoğu zaman. Duvarları ve tavanı beslemediği zamanlarda."

Nana başını salladı. "Her zaman kendini besliyor. Tabii çocuk aç istemiyorsa. Aç kalmak mı istiyorsun Damon? Hayır, tabii ki istemezsin bebeğim."

Maria o gün için evraklarını toplamaya başladı. Dün gece yarısından sonra hâlâ mutfakta çalışıyordu. Şehirde sosyal görevlisiydi ve cehennemden gelen bir vaka yükü vardı. Siyah ve mavi ağırlıklı kıyafetinin geri kalanıyla uyumlu olması için arka kapının yanındaki askıdan menekşe rengi bir fular ve en sevdiği şapkasını aldı.

"Seni seviyorum, Damon Cross." Uçarak geldi ve oğlumuzu öptü. "Seni seviyorum

Sen, Jannie Cross. Dün gecedен sonra bile." Jannie'yi birkaç kez öptü

iki yanağında da.

Sonra Nana'ya sarıldı ve onu öptü. "Ve seni seviyorum." Nana sanki İsa'nın kendisiyle tanıştırılmış gibi gülümsedi, ya da belki

Mary. "Ben de seni seviyorum, Maria. Sen bir mucizesin."

"Ben burada değilim," dedim mutfak kapısındaki dinleme pozisyonumdan. "Oh, bunu zaten biliyoruz," dedi Nana.

İşe gitmeden önce herkesi öpüp kucaklamam ve "seni seviyorum" demem gerekiyordu. Klişe belki, ama kendi yolunda iyi ve meşgul, korkutucu bir şekilde taciz edilen ailelerin eğlenemeyeceğini ve sevemeyeceğini düşünen herkese lanet olsun. Bizde bunlardan bolca vardı.

Maria ve ben birlikte kapıdan çıkarken koro halinde "Hoşça kalın, sizi seviyoruz, hoşça kalın, sizi seviyoruz," .

Bölüm 8

HER SABAH YAPTIĞIM GİBİ, Maria'yı Potomac Gardens konut projesindeki işine götürdüm. Zaten Dördüncü Cadde'den sadece on beş yirmi dakika uzaklıktaydı ve bu bize biraz yalnız zaman kazandırdı.

DC polis departmanına tam zamanlı olarak geçmeden önce üç yıl boyunca psikolog olarak özel muayenehanemde kazandığım paranın son kanıtı olan siyah Porsche'ye bindik. Maria'nın beyaz bir Toyota Corolla'sı vardı, ben pek sevmezdim ama o severdi.

O sabah G Caddesi boyunca ilerlerken sanki başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

"İyi misin?" Ben sordum.

Güldü ve bana o göz yaptı.

"Biraz yorgunum. *Düşündüğümde* oldukça iyi hissediyorum. Dün danışmanlığını yaptığım bir davayı düşünüyordum, Maria Pugatch'a iyilik olsun diye. GW Üniversitesi'nden üniversiteli bir kızla ilgili. M Caddesi'ndeki bir barın erkekler tuvaletinde tecavüze uğramış."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "İşin başka bir üniversiteli çocuk mu var?" "Hayır diyor ama başka bir şey söylemiyor."

Kaşlarım kalktı. "Yani muhtemelen tecavüzcüyü tanıyordu? Belki bir profesör?"

"Kız kesinlikle hayır diyor, Alex. Tanıdığı biri olmadığına yemin ediyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Sanırım öyle. Elbette, de güvenen ve saf biriyim. Çok tatlı bir çocuğa."

Maria'nın işine burnumu fazla sokmak istemedim. Birbirimize bunu yapmazdık, en azından yapmamak için çok çabalandık.

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" Ben sordum.

Maria başını salladı. "Sen meşgulsün. Bugün kızla -Marianne- tekrar konuşacağım. Umarım biraz açılmasını sağlayabilirim."

Birkaç dakika sonra, G'de, Thirteenth ve Penn arasındaki Potomac Gardens konut projesinin önünde durdum. Maria buraya gelmek için gönüllü olmuş, Georgetown'da çok daha rahat ve güvenli bir işi bırakmıştı. Sanırım gönüllü olmuştu çünkü Villanova'ya gittiği on sekiz yaşına kadar Gardens'ta yaşamıştı.

"Öpücük," dedi Maria. "Bir öpücüğe ihtiyacım var. İyi bir öpücük. Yanaktan öpmek yok. *On*

dudaklar."

Eğilip onu öptüm ve sonra tekrar öptüm. Ön koltukta biraz öpüştük ve onu ne kadar sevdiğimi, ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemedim. Bunu daha da iyi yapan şey: Maria'nın da benim için aynı şeyleri hissettiğini biliyordum.

Sonunda "Gitmeliyim," dedi ve arabadan dışarı çıktı.

Ama sonra tekrar içeri doğru eğildi. "Öyle görünmüyor ama mutluyum. Çok mutluyum."

Sonra yine o küçük göz kırpması.

Maria'nın çalıştığı apartmanın dik taş merdivenlerinden yukarıya doğru yürüyüşünü izledim. Onun görmekten nefret ederdim ve bu hemen hemen her sabah aynı şeydi.

Acaba dönüp gittiğimi görecekti mi merak ettim. Sonra baktı - beni hâlâ orada gördü, gülümsedi ve deli gibi el salladı, ya da en azından aşık bir deli gibi. Sonra içeride kayboldu.

Neredeyse her sabah aynı şeyi yapardık ama ben buna doyamazdım. Özellikle de Maria'nın göz kırpmasına. *Kimse seni benim sevdiğim gibi sevemez.*

Bundan bir an bile şüphe etmedim.

Bölüm 9

O günlerde oldukça ateşli bir dedektiftim; kaçıyordum, hareket halindeydim ve her şeyi biliyordum. Bu yüzden daha zorlu prestijli davalardan payıma fazlasını almaya başlamıştım bile. Ne yazık ki bu sonuncusu onlardan biri değildi.

Washington Polisi'nin söyleyebildiği kadarıyla, İtalyan Mafyası muhtemelen FBI ve CIA gibi bazı kurumlarla yapılan anlaşmalar nedeniyle Washington'da hiçbir zaman büyük çapta faaliyet göstermemişti. Ancak son zamanlarda beş aile New York'ta bir araya gelmiş ve Washington, Baltimore ve Virginia'nın bazı bölgelerinde iş yapma konusunda anlaşmışlardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yerel suç patronları, özellikle de kokain ve eroin ticaretini kontrol eden Asyalılar bu gelişmeden pek heyecan duymamıştı.

Jiang An-Lo adlı Çinli bir uyuşturucu baronu bir hafta önce iki İtalyan mafya temsilcisini infaz etmişti. İyi bir hareket değil. Ve bildirildiğine göre New York Jiang'ın icabına bakması için üst düzey bir tetikçi ya da muhtemelen bir tetikçi ekibi göndermişti.

Polis merkezinde bir saat süren sabah brifinginde bu kadarını öğrenmiştim. Şimdi John Sampson ve ben Jiang An-Lo'nun iş yerine, Kuzeydoğu'daki On Sekizinci ve M Caddelerinin köşesindeki dubleks bir sıra eve gidiyorduk. "Scumwatch Operasyonu" adını verdiğimiz sabah gözetimi için görevlendirilen iki dedektif ekibinden biriydik.

On dokuzuncu ve yirminci sokakların arasına park etmiş ve gözetlemeye başlamıştık. Jiang An-Lo'nun sıra evinin rengi solmuş, sarısı soyulmuştu ve dışarıdan köhne görünüyordu. Toprak avlu, sanki bir piñata'dan fırlamış gibi görünen çöplerle doluydu. Pencerelerin çoğu kontrplak ya da teneke ile kaplıydı. Yine de Jiang An-Lo uyuşturucu ticaretinde önemli biriydi.

Gün ısınmaya başlamıştı ve birçok mahalleli dışarıda yürüyor ya da evlerinin önünde toplanıyordu.

"Jiang'ın ekibi neyin peşinde? Ecstasy, eroin?" Sampson sordu.

"Biraz da PCP atın. Dağıtım Doğu Yakası-DC, Philly, Atlanta, New York'a kadar uzanıyor. Kârlı bir operasyon oldu, yüzden İtalyanlar da dahil olmak istiyor. Louis Freeh'in Büro'ya atanması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Adamı tanımıyorum. Yine de *atandı*, bu yüzden iş için yanlış olmalı."

Sampson'ın gerçekliğe güldüm; sonra yere çöktük ve

Mafya tetikçilerinden oluşan bir ekibin ortaya çıkıp Jiang An-Lo'yu ortadan kaldırmaya çalışmasını bekledik. Eğer bilgilerimiz doğruysa.

"Tetikçi hakkında bir şey biliyor muyuz?" Sampson sordu. "İrlandalı bir adam olduğu söyleniyor," dedim ve bir süre John'a baktım. tepki.

Sampson'ın kaşları kalktı; sonra bana doğru döndü. "Mafya için mi çalışıyorsun? Nasıl oldu bu?"

"Adamın iyi olması gerekiyordu. Ve çılgın da. Ona Kasap diyorlar."

Bu sırada, yaşlı, boynu bükük bir adam sağa sola dikkatli bakışlar atarak M Caddesi'ni geçmeye başlamıştı. Elindeki sigarayı yavaşça çekiyordu. Dirseğinden kelepçeli alüminyum bir bastonu olan sıska beyaz bir adamla yolları . Yoldan sapan iki adam caddenin ortasında başlarını sallayarak selamlaştı.

" birkaç karakter var," dedi Sampson ve gülümsedi. "Bir gün biz de öyle olacağız."

"Belki. Eğer şanslıysak."

Ve sonra Jiang An-Lo günün ilk gösterisini yapmayı seçti.

Bölüm 10

JIANG UZUN BOYLUYDU ve neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı. Siyah keçi sakalı çenesinin on santim kadar altına sarkıyordu.

Uyuşturucu baronunun kurnaz, rekabetçi ve gaddar bir ünü vardı, çoğu zaman gereksiz yere böyle davranıyordu, sanki tüm bunlar onun için büyük ve tehlikeli bir oyundu. Şangay sokaklarında büyümüş, sonra Hong Kong'a, ardından Bağdat'a ve son olarak da Washington'a taşınmış ve burada yeni dünya Çinli bir savaş lordu gibi birkaç mahalleyi yönetmişti.

Gözlerim M Sokağı'nda gezinerek bir sorun işareti aradı. Jiang'ın iki koruması tetikte görünüyordu ve acaba uyarılmış mıydı, uyarıldıysa kim tarafından uyarılmıştı? Polis departmanında maaşlı çalışan biri mi? Bu kesinlikle mümkündü.

Ben de bu İrlandalı katilin ne kadar iyi olduğunu merak ediyordum. "Korumalar bizi fark etti mi?"

Sampson söyledi.

"Sanırım öyle, John. Biz burada her şeyden çok caydırıcı bir unsur olarak bulunuyoruz."

"Tetikçi bizi de mi gördü?"

"Eğer buradaysa. Eğer iyi biriye. Eğer bir kiralık *varsa*, muhtemelen o da bizi görmüştür."

Jiang An-Lo caddeye park etmiş parlak siyah Mercedes'in yolunu yarılamıştı ki başka bir araba, bir Buick LeSabre, M'ye döndü. Hızlandı, motor kükrüyor, lastikler kaldırımı yakarken .

Jiang'ın korumaları hızla gelen arabaya doğru döndüler. İkisi de silahlarını çıkarmıştı. Sampson ve ben arabamızın yan kapılarını iterek açtık. "Kıçımın caydırıcısı," diye homurdandı.

Jiang tereddüt etti ama sadece bir anlığına. Sonra sanki boydan boya bir etek giymiş koşmaya çalışıyormuş gibi uzun, adımlar atarak az önce çıktığı sıra eve doğru geri döndü. Devam edip Mercedes'e ulaşırsa hâlâ tehlikede olacağını doğru tahmin etmiş olmalıydı.

Yine de herkes yanlış anladı. Jiang, korumalar, Sampson ve ben.

Silah sesleri uyuşturucu satıcısının *arkasından*, caddenin karşı yönünden geldi.

Uzun namlulu bir silahtan üç yüksek sesli çatırtı.

Jiang aşağı indi ve hiç kıpırdamadan kaldırımında öylece kaldı. Kafasının yan tarafından sanki orada bir musluk varmış gibi kan akıyordu. I

hayatta olduğundan şüpheliydi.

Etrafımda döndüm ve M'nin diğer tarafını kaplayan diğer çatılarla bağlantılı bir kahverengi taşın çatısına doğru baktım.

Sarışın bir adam gördüm ve çok garip bir şey yaptı: *Bize doğru eğildi*. Ne yaptığına inanamadım. Selam mı verdi?

Sonra bir tuğla korkuluğun arkasına saklandı ve tamamen gözden kayboldu.

Sampson ve ben M'yi koşarak geçtik ve binaya girdik. Aceleyle dört kat yukarı çıktık. Çatıya çıktığımızda tetikçi gitmişti. Görünürde kimse yoktu.

İrlandalı vurucu muydu? Kasap mı? New York'tan gönderilen mafya tetikçisi mi?

Başka kim ki?

Gördüklerime hâlâ inanamıyordum. Sadece Jiang An- Lo'yu bu kadar kolay alt etmesine değil. Performansından sonra selam vermesine de.

Bölüm 11

BUTCHER, George Washington Üniversitesi kampüsündeki seksi üniversite öğrencilerinin arasına karışmayı kolay buldu. Kot pantolon ve üzerinde "Atletizm Bölümü" yazan gri, buruşuk bir tişört ve yanında yıpranmış bir Isaac Asimov romanı taşıyordu. Sabahı çeşitli banklarda *Vakıfı* okuyarak, kızlara bakarak ama daha çok Marianne, Marianne'i takip ederek geçirdi. Tamam, biraz takıntılıydı. Sorunlarının en küçüğü.

Kızdan hoşlanıyordu ve yirmi dört onu izliyordu, kalbini kırmasının nedeni de buydu. Gidip ağzını bozmuştu. Bundan emindi çünkü kızın en yakın arkadaşı Cindi'yle birkaç gün önce konuştuğu bir "danışman" hakkında konuştuğunu duymuştu. Sonra da onun açık emrine ve uyarısına rağmen ikinci bir "danışmanlık" seansı için geri dönmüştü.

Hata, Marianne.

Marianne, öğle vakti on sekizinci yüzyıl İngiliz edebiyatı üzerine verdiği dersten sonra kampüsten ayrıldı ve Marianne de en az yirmi kişilik bir öğrenci grubuyla onu takip etti. Marianne'in dairesine doğru gittiğini hemen anlamıştı. *İyi anlaşma.*

Belki o gün için işi bitmişti, belki de dersler arasında uzun bir molası vardı. İkisi de fark etmezdi. Kuralları çiğnemişti ve icabına bakılması gerekiyordu.

Nereye gittiğini öğrenince, onu oraya kadar dövmeye karar verdi. Son sınıf öğrencisi olduğu için kampüs dışında yaşamasına izin verilmişti ve Davis'teki Otuz Dokuzuncu Sokak'ta iki yatak odalı küçük bir evi genç Cindi ile paylaşıyordu. Ev dördüncü kattaydı ve içeri girmekte hiç zorlanmadı. Ön kapının anahtarlı kilidi vardı. Ne şakaydı ama.

Beklerken rahat etmeye karar verdi, bu yüzden , ayakkabılarını ve tüm kıyafetlerini çıkardı. Gerçek şu ki, kıyafetlerine kan bulaşmasını istemiyordu.

Sonra kızı bekledi, kitabından biraz daha okudu, takıldı. Marianne yatak odasına girer girmez Kasap iki koluyla onu sardı ve neşteri çenesinin altına yerleştirdi.

"Merhaba Marianne, Marianne," diye fısıldadı. "Sana konuşmamı söylemedim mi?"

"Kimseye söylemedim," dedi. "Lütfen."

"Yalan söylüyorsun. Sana ne söyledim. Hatta *gösterdim* bile.
sen."

"Söylemedim. Söz veriyorum."

"Ben de bir söz verdim, Marianne. Annemin gözleri üzerine verdim."

Birdenbire üniversiteli kızın boğazını soldan sağa doğru kesti. Sonra diğer
tarafa doğru tekrar kesti.

Kadın yerde kıvranıp boğulurken, adam birkaç fotoğraf çekmiş. Ödüllüler,
buna şüphe yok. Marianne'i asla unutmak istemiyordu,
Marianne.

Bölüm 12

Ertesi gece Kasap hâlâ başkentteydi. Jimmy Hats'in ne düşündüğünü çok iyi biliyordu ama Jimmy, "*Şu anda ne halt ettiğin hakkında bir fikrin var mı?*" diye soramayacak kadar korkak ve hayatta kalmaya *çalışan* biriydi. *Ya da neden hâlâ Washington'da olduğumuz hakkında?*

Aslına bakarsanız, o yaptı. DC'nin Güneydoğu olarak bilinen bölgesinde renkli camlı çalıntı bir Chevy Caprice kullanıyordu, *belirli* bir evi arıyordu, tekrar öldürmeye hazırlanıyordu ve bunların hepsi Marianne, Marianne ve onun koca ağzı yüzünden oldu.

Adresi aklında tutuyordu ve artık yaklaştığını düşünüyordu. Halletmesi gereken bir iş daha vardı, sonra Jimmy'yle birlikte Washington'dan . Dava kapanmıştır.

Jimmy Hats yolcu koltuğundan, "Buranın sokakları bana memleketimi hatırlatıyor," diye seslendi. Çinli'nin vurulmasından sonra DC'de bu kadar uzun süre takılmaları konusunda rahat ve endişesiz görünmeye çalışıyordu.

"Nedenmiş o?" diye sordu Kasap, dili yanağına iyice yerleşmiş bir halde. Jimmy'nin ne söyleyeceğini biliyordu. Neredeyse her zaman bilirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Jimmy Hats'in tahmin edilebilirliği çoğu zaman onu rahatlatıyordu.

"Her şey gözlerimizin önünde boka . Tıpkı Brooklyn'deki gibi. Ve *işte* . Her sokak köşesinde parlayanları görüyor musun? Burada başka kim yaşayacak ki? Böyle mi yaşayacak?"

Michael Sullivan gülümsedi ama bu mutlu bir gülümseme değildi. Şapkalar aptalca ve sinir bozucu olabiliyordu. "Politikacılar isterse, tüm bu karmaşayı düzeltebilirler. O kadar da zor olmaz, Jimmy."

"Ah, Mikey, ne kadar acınası bir kalbin var. Belki politikaya ." Jimmy Hats başını salladı ve yan pencereye doğru döndü. Çok fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu.

"Ve sen burada ne halt ettiğimizi merak etmiyor musun? Coney Adası'nın son bok çukuru farelerinden daha deli olduğumu düşünmüyor musun?"

Belki arabadan atlamak istersin. Union İstasyonu'na git, New York'a giden bir trene atla, Jimmy oğlum."

Kasap bunu söylerken gülümsüyordu, bu yüzden Hats onun da gülmesinde bir sakınca biliyordu. *Muhtemelen*. Ama geçen yıl Sullivan'ın iki "arkadaşını" öldürdüğünü görmüştü, biri beyzbol sopasıyla, diğeri tesisatçı anahtarıyla. Her zaman dikkatli olmak zorundaydınız.

"Peki burada ne işimiz var?" Hats sordu. "New York'a dönmüş olmamız gerektiğinden beri."

Kasap omuz silkti. "Bir polisin evini arıyorum."

Şapkalar gözlerini kapattı. "Aman Tanrım. Polis olmaz. Neden bir polis?" Sonra fötr şapkasını yüzüne doğru çekti. "Kötülük görme," diye mırıldandı.

Kasap omuz silkti ama eğleniyordu. "Sadece bana güven. Seni *hiç* hayal kırıklığına uğrattım mı? *Hiç* aşırıya kaçtım mı?"

İkisi de buna gülmeye başladı. Michael Sullivan hiç aşırıya kaçtı mı? Daha iyi bir soru, hiç aşırıya *kaçmadı* mı idi.

evi bulması yirmi dakika daha sürdü. İki katlı bir A-çerçevesiydi, yakın zamanda boyanmış gibi görünüyordu, pencere kutularında çiçekler vardı.

"Polis burada mı yaşıyor? Aslında çok da kötü bir yer değil. Burayı güzelce onardı." "Evet, Jimmy. Ama içeri girip biraz kargaşa yaratmak istiyorum."

Belki testeremi kullanırım. Birkaç fotoğraf çekerim."

Şapkalar irkildi. "Bu o kadar iyi bir fikir mi? Gerçekten, burada ciddiylim."

Kasap omuz silkti. "Öyle olduğunu biliyorum. Bunu görebiliyorum James. Fazla mesai yapan beyninin ısınısını hissediyorum."

"Polisin bir adı var mı?" diye sordu Hats. "Önemli değil." "Önemli değil. Polis'in adı Alex Cross."

Bölüm 13

KASAP, Dördüncü Cadde'nin bir blok kadar yukarısına park etti; sonra arabadan indi ve hızla polisin alt kattaki dairesinin bulunduğu rahat eve doğru . Doğru adresi bulmak onun için yeterince kolay olmuştu. Ne de olsa Mafya'nın Büro'yla bağlantıları vardı. Görünmemeye çalışarak ama görünüp görünmediğinden de endişe etmeyerek evin yanından dolandı. Bu mahallelerdeki insanlar gördükleri hakkında konuşmazlardı.

Bu iş artık çok hızlı olacaktı. Birkaç saniye içinde eve girip çıkacaktı. Sonra da son kutlamak ve parasını almak için Brooklyn'e dönecekti.

Arka verandayı çevreleyen kalın bir pachysandra parçasına bastı, sonra kendini yukarı kaldırdı. Yaralı bir hayvan gibi inleyen mutfak kapısından içeri girdi.

Şimdilik sorun yok. Mekânın içine girmişti. Gerisinin de kolay olacağını düşündü.

Mutfakta kimse yok. Evde
kimse yok mu?

Sonra bir bebek ağlaması duydu ve Beretta'sını çıkardı. Sol cebindeki neşteri parmakladı.

Bu umut verici bir gelişmeydi. Evdeki bebekler herkesi dikkatsiz yapıyordu. Brooklyn ve Queens'te daha önce de böyle adamlar öldürmüştü. Bir çete üyesini kendi mutfağında küçük parçalara ayırmış, sonra da mesaj vermek için aile buzdolabını doldurmuştu.

Bir gölge gibi hareket ederek kısa bir koridordan geçti. Hiç ses çıkarmadı. Sonra küçük oturma odasına, aile odasına, her ne oraya göz attı.

Görmeyi beklediği şey tam olarak bu değildi. Uzun boylu, yakışıklı bir adam iki küçük çocuğun altını değiştiriyordu. Adam bu işte oldukça da iyi görünüyordu. Sullivan biliyordu çünkü yıllar önce Brooklyn'de üç sümüklü kardeşinden sorumluydu. Zamanında bir sürü pis kokulu çocuk bezi değiştirmişti.

"Evin hanımı siz misiniz?" diye sordu.

Adam yukarı baktı -Dedektif *Alex Cross*- ve ondan korkmuş gibi görünmüyordu. Şok olmuş ve muhtemelen korkmuş olması gerekse de Kasap'ın evde olmasına şaşırılmış bile görünmüyordu. Yani polis yine de cesaretliydi. Silahsızdı, çocuklarının altını değiştiriyordu ama biraz tavırlı, gerçek bir karakter gösteriyordu.

"Siz kimsiniz?" Dedektif Cross, sanki durumdan kendisi gibi sordu.

Kasap kollarını kavuşturarak tabancayı çocukların görüş alanından uzak tuttu. Çocukları severdi zaten. Onun sorunu . Babası gibi - en bariz örneklerden birini ele alalım.

"Neden burada olduğumu bilmiyor musun? Hiçbir fikrin yok mu?"

"Belki de biliyorum. Sanırım sen geçen günkü kiralık katilsin. Ama neden *buradasın*? Benim evimde? Bu doğru değil."

Sullivan omuz silkti. "Doğru mu? Yanlış mı? Kim söyleyebilir ki? Benim biraz deli olmam gerekiyor. İnsanlar bana söylüyor. Bu olabilir. Öyle mi dersin? Bana Kasap derler."

Cross başını salladı. "Ben de öyle duydum. Çocuklarıma zarar vermeyin. Burada benden kimse yok. Anneleri evde değil."

"Bunu neden yapayım ki? Çocuklarını incitmek için mi? Çocuklarının önünde seni incitmek mi? Benim tarzım değil. Bak ne diyeceğim. Ben gidiyorum. Dediğim gibi, deli. Şanslıymışsın. Güle güle, çocuklar."

Sonra tetikçi, Jiang An-Lo'yu vurduktan sonra yaptığı gibi bir yay daha çekti.

Kasap arkasını döndü ve geldiği gibi daireyi terk etti. Bırakalım da bunu dedektif çözmeye çalışsın. Yine de deliliğinin bir yöntemi *vardı* - yaptığı her hareketin bir yöntemi *vardı*. Ne yaptığını, neden ve *ne zaman* yaptığını biliyordu.

Bölüm 14

KASAPLA GEÇEN O GECE, bir polis olarak daha önce başıma gelen her şeyden daha fazla sarstı beni. *Evimin içinde bir katil vardı. Çocuklarımla birlikte oturma odasındaydı.*

Peki bundan ne anlamalıydım? Uyarıldığımı mı? Hayatta olduğum için şanslı olduğumu mu? Oh, şanslı ben mi? Katil ailemi bağışlamıştı. Ama neden en başta benim peşime düşmüştü?

Ertesi gün polis en kötü günlerimden biriydi. Bir ekip arabası evi gözetlerken, Jiang An-Lo'nun evindeki rezaletle ilgili üç ayrı toplantıya çağırıldım. İlk kez katıldığım bir departman incelemesinden bahsediliyordu.

Planlanmamış tüm toplantılar, ekstra evrak işleri ve normal iş yüküm nedeniyle o gece Maria'yı Potomac Gardens'tan almakta geciktim. Bu konuda kendimi suçlu hissettim. Onun Potomac Gardens gibi bir projenin içinde vakit geçirmesine alışamamıştım, özellikle de hava karardıktan sonra. Artık karanlıktı.

Ve Maria yine hamileydi.

O gece projeye gittiğimde saat yedi on beşi biraz geçiyordu. Maria her zamanki gibi ön tarafta beklemiyordu.

Park ettim ve arabadan indim. Zemin katta, bakım bölümüne yakın bir yerde bulunan ofisine doğru başladım. Sonunda koşmaya başladım.

Sonra Maria'nın ön kapıdan çıktığını gördüm ve bir anda geceyle ilgili her şey yoluna girdi. Çantası o kadar çok evrakla doluydu ki bir türlü kapatamıyordu. Çantaya sığmayan bir kucak dolusu klasör vardı.

Yine de benim ona geldiğimi gördüğünde el sallamayı ve gülümsemeyi başardı.

Onu almak için yarım saatten fazla geç kalmak gibi yaptığım hatalar yüzünden neredeyse hiç öfkelenmedi.

Ne kadar klişe ya da eski moda umurunda değildi, ama onu göreceğim için heyecanlıydım ve bu bizim için her zaman böyleydi. Önceliklerim önce Maria ve ailemize, *sonra da* işime kaymıştı. Bu bana iyi geliyordu, doğru denge.

Maria'nın heyecanla adımı seslenme şekli vardı. "*Alex! Alex!*" diye bağırdı ve ben onunla binanın önünde buluşmak için koşarken bir elini salladı. Mahallenin çitlerine yaslanmış birkaç çete üyesi bize doğru döndü ve kahkahalarla güldüler.

"Selam güzelim," diye . "Üzgünüm geciktim."

"Sorun değil. Ben de çalışıyordum. Hey, *Reu-ben!* Kışkandın mı, çiko?" seslendi çitlere yaslanmış serserilerden birine.

Güldü ve geri seslendi, "Keşke Maria. Keşke onun yerine ben olsaydım."

"Evet, tabii. Rüyanda görürsün."

Öpüştük -büyük bir gösteri değildi çünkü çalıştığı yerin önündeydik ve çeteciler bizi izliyordu ama ciddi olduğumuzu kadar öpüştük. Sonra onun iş dosyalarını aldım ve arabaya doğru yola çıktık.

"Kitaplarımı taşıyor," diye alay etti Maria. "Bu çok şirin, Alex." "Eğer istersen *seni* taşıırım."

"Bütün gün seni özledim. Her zamankinden bile fazla," dedi ve tekrar gülümsedi.

Sonra yüzünü omzuma yasladı. "Seni çok seviyorum."

Önce Maria kollarıma düştü, sonra da silah seslerini duydum. Pek bir şeye benzemeyen iki uzak patlama sesi. Ateş edeni hiç görmedim, hiçbir iz yoktu. Silah seslerinin hangi yönden geldiğinden bile emin değildim.

Maria fısıldadı, "Oh, Alex," ve sonra sessizleşti ve hareketsiz kaldı. Nefes alıp almadığını anlayamadım.

Ne olduğunu anlayamadan benden uzaklaştı ve kaldırıma . Göğsünden ya da karnının üstünden vurulduğunu görebiliyordum. Başka kesin bir şey söylemek için çok karanlık ve kafa karıştırıcıydı.

Onu korumaya çalıştım ama sonra yarasından çok fazla kan aktığını gördüm, bu yüzden onu kollarıma aldım ve koşturaya başladım.

Benim de her yerim kan içindeydi. Sanırım bağıırıyordum ama Maria'nın vurulduğunu ve ne kadar kötü göründüğünü fark ettikten sonra tam olarak ne olduğundan emin değilim.

Arkamda birkaç çete üyesi bana eşlik ediyordu. Onlardan Reuben'di. Belki de yardım etmek istiyorlardı. Ama şu anda Maria'ya yardım edebilecek bir şey var mıydı bilmiyordum. Kollarımda ölmüş olmasından korkuyordum.

Bölüm 15

ST. ANTHONY'S HOSPITAL çok uzakta değildi ve ben kollarımda ağır ağır sarkan Maria ile olabildiğince hızlı koşuyordum. Kalbim, akan kan, kulaklarımda yüksek bir uğultu yaratıyordu, sanki ikimizi de ezip geçmek ve bizi bu şehir sokaklarında boğmak üzere olan bir okyanus dalgasının altında ya da belki de içinde kalmış gibiydim.

Ayağım takılıp düşmekten korkuyordum çünkü bacaklarım titrek ve güçsüzdü. Ama aynı zamanda aşağı inemeyeceğimi, acil servise varana kadar koşmayı bırakamayacağımı da biliyordum.

Maria adımı fısıldadığından beri hiç ses çıkarmamıştı. Korkmuştum, belki de şoktaydım ve kesinlikle tünel görüşünden etkilenmiştim. Etrafımdaki her şey, o anı daha da gerçek dışı gösteren bulanık bir bulanıklıktı.

Ama kesinlikle koşuyordum.

Independence Caddesi'ne ulaştım ve nihayet bir blok ötede St. Anthony'nin parlayan kırmızı ACİL DURUM ODASI tabelasını gördüm.

Yoğun ve hızlı akan trafik yüzünden durmak zorunda kaldım. Yardım için bağırmaya başladım. Bulunduğum yerden, bir araya toplanmış, kendi aralarında konuşan bir grup hastane görevlisini görebiliyordum ama henüz beni görve trafik gürültüsünden beni duyamıyorlardı.

Başka bir seçenek yoktu, bu yüzden işlek caddeye doğru ilerledim.

Etrafımda arabalar savruldu ve patinaj yaptı ve gümüş renkli bir steysin vagon tamamen durdu. Direksiyonda bıkkın bir baba vardı, çocuklar arka koltuktan öne doğru eğilmişlerdi. Kimse korna çalmadı, belki de kucağımdaki Maria'yı gördükleri için. Ya da belki de yüzümdeki ifadeydi. Panik, umutsuzluk, her neyse.

Daha fazla araba geçmeme izin vermek için fren yaptı.

Kendi kendime "" diye düşünüyordum. Maria'ya dedim ki, "St. Anthony'deyiz. İyi olacaksın, tatlım. Neredeyse . Dayan, hastaneye varmak üzereyiz. Seni seviyorum." dedim.

Sokağın diğer tarafına ulaştım ve Maria'nın gözleri aniden fal taşı gibi açıldı. Bana baktı, gözlerimin içine derin derin baktı. İlk başta kafası karışmış gibiydi ama sonra yüzüme odaklandı.

"Seni seviyorum Alex," dedi Maria ve bana o harika göz yaptı. Sonra tatlı kızımın gözleri son kez kapandı ve benden sonsuza dek ayrıldı. Ben orada durup ona sarılırken bile

Sevgili hayatım.

Bölüm 16

MARIA SIMPSON CROSS kollarımda öldü - ki bunu Sampson ve Nana Mama dışında neredeyse hiç kimseye söylemedim.

Birlikte geçirdiğimiz son birkaç dakika hakkında konuşmak istemiyordum; kimsenin bana acımasını ya da beni merak etmesini istemiyordum. Bazı insanların küçük dedikodulara olan ihtiyacını tatmin etmek istemiyordum, en son dramatik hikayeyi anlatmak istemiyordum. Sonraki birkaç ay boyunca cinayet soruşturması boyunca St. Anthony's'in önünde olanlardan hiç bahsetmedim. Bu Maria ve benim aramdaydı.

Sampson ve ben yüzlerce insanla konuştuk ama kimse bize katil bir ipucu vermedi. İzler hızla kayboldu ve öyle de kaldı. Çılgın mafya katilini araştırdık ama bir önceki gece New York'a dönmek üzere uçağa bindiğini öğrendik; belli ki mutfağımdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra şehri terk etmişti. FBI bize yardım etti çünkü bir polisin karısı vurulmuştu. Katil Kasap değildi.

Ölümünden sonraki sabah saat ikide, hala kılıfım ve silahımla dairemizin içindeydim, kollarımda çılgılık atan bir Janelle ile oturma odasını arşınılıyordum. Küçük kızımızın, o gece Jannie'nin altı ay önce doğduğu St. Anthony's'in hemen dışında ölen annesi için ağladığı fikrini aklımdan çıkaramıyordum.

Birdenbire gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı ve olanlardan, hem gerçekliğinden hem de gerçek dışılığından hissettim. Bunların hiçbirisiyle başa çıkamıyordum, ama özellikle de kucağımda tuttuğum ve ağlamasını durduramadığım kız çocuğıyla.

"Her şey yolunda bebeğim. Her şey yolunda," diye fısıldadım sinsi kolik yüzünden işkence gören ve muhtemelen benim değil annesinin kollarında olmak isteyen zavallı kızıma. "Her şey yolunda Jannie, her şey yolunda," tekrarladım, yalan olduğunu bildiğim halde. "Her şey değil!" diye düşünüyordum. *Annen öldü. Onu bir daha asla göremeyeceksin. Ben de göremeyeceğim.* Sevgili, tatlı Maria, kadarıyla başka hiç kimseyi incitmemiş olan ve kendi hayatımdan daha çok sevdiğim Maria. Birdenbire ve hiç kimsenin -Tanrı'nın bile- bana açıklayamayacağı bir nedenle aramızdan alınmıştı.

Ah, Maria, bebeğimizi taşıyarak ileri geri yürürken onunla konuştum, bu nasıl ? Bundan sonra yapmam gereken şeyi nasıl yapabilirim? Sensiz nasıl yapabilirim? Kendim için üzölmüyorum. Şu an sadece delirmiş durumdayım. Kendimi toparlayacağım. , söz veriyorum. Sadece bu gece değil.

Bana cevap vermeyeceğini biliyordum ama Maria'nın karşılık verebileceğini, en azından beni duyabileceğini hayal etmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Sesini duymaya devam ettim, tam olarak sesini ve kelimelerini. *İyi olacaksın Alex, çünkü çocuklarımızı çok seviyorsun.*

"Oh, Jannie, seni zavallı bebek. Seni seviyorum," diye fısıldadım bebeğimizin nemli, aşırı ısınmış başının tepesine doğru.

Ve sonra Nana Mama'yı gördüm.

Bölüm 17

BÜYÜK ANNEM, dairenin iki küçük yatak odasına açılan koridorun kapısında duruyordu. Kollarını kavuşturmuş, bunca zamandır beni izliyordu. Kendi kendime mi konuşuyordum? Yüksek sesle mi konuşuyordum? Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Seni , değil mi?" Ağlayan bebeği düşününce pek de gerekli olmayan bir fısıltıyla söyledim.

Nana sakindi ve kendini kontrol ediyor gibiydi. Sabah çocuklara yardım etmek için evde kalmıştı ama şimdi ayaktaydı ve bu hem benim hem de küçük Jannie'nin suçuydu.

"Uyanıktım," dedi. "Sen ve çocukların Beşinci Cadde'deki evime geri dönmeniz gerektiğini düşünüyordum. Yeterince büyük bir ev, Alex. Oldukça büyük. Şu andan itibaren bu işin yürümesi için en iyi yol bu."

"Neyin işe yaraması için?" Söyledikleri karşısında biraz kafam karışmış bir halde sordum, özellikle de Jannie diğer kulağıma yüksek sesle feryat ederken.

Nana'nın sırtı kamburlaştı. "Bu çocuklar konusunda sana yardım etmem gerekiyor Alex.

Yüzündeki burun kadar belli. Bunu kabul ediyorum. Bunu yapmak istiyorum ve yapacağım."

"Nana," dedim. "Biz iyi olacağız. Bunu kendimiz halledeceğiz. Sadece kendimi toparlamam için bana biraz zaman ver."

Nana beni görmezden gelerek düşüncelerini anlatmaya devam etti. "Senin için buradayım Alex ve bebekler için buradayım. Artık böyle olması gerekiyor. Bu konuda daha fazla arkadan konuşmak istemiyorum. O yüzden dur lütfen."

Sonra bana doğru yürüdü ve ince kollarını doladı, sarılabileceğinden daha sıkı sarıldı. "Seni kendi hayatımdan daha çok seviyorum." Sonra dedi ki, "Maria'yı severdim. Onu da özlüyorum. Ve bu bebekleri seviyorum, Alex. Şimdi her zamankinden daha çok."

Şimdi ikimiz de gözyaşı döküyorduk - *üçümüz* de dairenin daracık oturma odasında ağlıyorduk. Nana bir haklıydı: Burası artık bizim evimiz olamazdı. Maria'nın burada çok fazla anısı vardı.

"Şimdi bana Jannie'yi ver. Onu bana ver," dedi ve bu tam olarak bir rica değildi. İçimi çektim ve bebeği, on yaşımdan beri beni büyüten ve çoktan yetim kalmış olan bu beş ayak boyundaki savaşçı kadına teslim ettim.

Nana Jannie'nin sırtını sıvazlamaya ve boynunu ovmaya başladı ve sonra bebek

haklı bir geğirme üretti. Nana ve ben kendimize rağmen güldük. "Pek hanımefendice değil," diye fısıldadı Nana. "Şimdi Janelle, şu korkunç Ağlıyor. Beni duyuyor musun? kes şunu."

Jannie de Nana Mama'nın dediğini yaptı ve bu yeni hayatımızın başlangıcı .

İkinci Bölüm

SOĞUK VAKA-2005

Bölüm 18

O PSİKOPATTAN BİR MEKTUP Kyle Craig bugün bana ulaştı ve aklımı başımdan aldı. *Bana nasıl mektup getirebildi?* Beşinci Cadde'deki eve gelmiş. Bildiğim kadarıyla Kyle hala Florence, Colorado'da maksimum güvenli bir tesiste kilit altındaydı. Yine de ondan bir mesaj almak rahatsız ediciydi.

Aslında, midemi bulandırdı.

Alex,

Son zamanlarda seni çok özliyorum - düzenli görüşmelerimiz ve diğer şeyler - bu küçük mektubu yazmama neden olan şey de bu. Dürüst olmak gerekirse, hem zeka hem de hayal gücü açısından benden ne kadar aşağıda olduğunu görmek beni hala üzüyor. Yine de beni yakalayıp buraya tıkan , değil mi? Koşullar ve nihai sonuç beni ilahi müdahaleye inandırabilir, ama elbette henüz o kadar aciz değilim.

Her , meşgul bir çocuk olduğunu biliyorum (hakaret kastı yok), bu yüzden seni tutmayacağım. Sadece sürekli aklımda olduğunu ve seni yakında görmeyi umduğumu bilmeni istedim. Aslında, buna güvenebilirsiniz. Sen izlerken önce Nana ve çocukları öldürmeyi planlıyorum. Hepinizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Bunu gerçekleştireceğim, söz veriyorum. K

Notu iki kez okudum, sonra parçaladım ve Kyle'ın benden yapmamı istediği şeyin tam tersini yapmaya çalıştım. *Onu aklımdan çıkardım.*

Colorado'daki maksimum güvenli tesisi arayıp onlara mektuptan bahsettikten ve Kyle Craig'in hâlâ orada, süngerli hücresinde olduğundan emin olduktan sonra.

Bölüm 19

NEYSE, CUMARTESİYDİ. İşten izinliydim. Bugün suç ve ceza yok. Ufukta psikopat yoktu, en azından benim bildiğim kadarıyla.

O günlerde Cross "aile arabası" Maria'nın eski bir Toyota Corolla'sıydı. Manevi değeri ve uzun ömürlülüğü dışında araç hakkında pek bir şey düşünmüyordum. Ne biçim *ne* de işlev açısından - ne kirli beyaz boyası, ne de bagaj ve kaputundaki çeşitli çukurlar. Çocuklar son doğum günümde bana birkaç tampon çıkartması hediye etmişlerdi - YAVAŞ OLABİLİRİM AMA HALA SENDEN ÖNDEYİM ve DUAMI KABUL ET, BÜNU ÇAL ARABA. Corolla'yı da beğenmediler.

O parlak ve güneşli Cumartesi günü Jannie, Damon ve küçük Alex'i araba alışverişine götürdüm.

Yolda giderken CD çalarda Twista'nın "Overnight Celebrity" şarkısı ve ardından Kanye West'in "All Falls Down" şarkısı çalıyordu. Tüm bu süre boyunca çocuklar almamız gereken yeni araba hakkında çılgınca önerilerde bulunmayı hiç bırakmadılar.

Jannie bir Range Rover ile ilgileniyordu ama bir sürü iyi nedenden dolayı bu gerçekleşmeyecekti. Damon beni bir motosiklete ikna etmeye çalışıyordu, tabii ki dört yıl sonra on sekiz yaşına girdiğinde kullanabilecekti, bu o kadar saçmaydı ki benden bir yanıt bile alamadı. Bugünlerde homurdanmak iletişim sayılmıyorsa tabii.

Küçük Alex ya da Ali, kırmızı ya da parlak mavi olduğu sürece her model arabaya açıktı. Zeki bir ve bu bir plan olarak işe yarayabilirdi, "kırmızı" ya da "parlak" kısmı hariç.

Bu yüzden evden çok da uzak olmayan Arlington, Virginia'daki Mercedes bayisine uğradık. Jannie ve Damon üstü açık gümüş rengi bir CLK500 Cabriolet'e bakarken, Ali ve ben de bir R350'nin geniş ön koltuğunu test ettik. Aile arabası düşünüyordum; güvenlik, güzellik, yeniden satış değeri. *Akıllı ve duygulu.*

"Bunu beğendim," dedi Ali. "Mavi. Çok güzel. Çok doğru."

"Otomobiller konusunda mükemmel bir zevkin var dostum. Bu altı koltuklu ve

Ne koltuklar ama. Şu cam tavana bak. Bir metre olmalı." "Çok güzel," diye tekrarladı Ali.

". Şu bacak bak, küçük adam. Bu bir otomobil."

Laurie Berger adlı bir satış görevlisi, ısrarcı veya gereksiz yere rahatsız edici olmadan tüm zaman boyunca yanıımızdaydı. Bunu takdir ettim. Tanrı Mercedes'i korusun.

"Sorunuz var mı?" diye sordu. "Bilmek istediğin bir şey var mı?" "Pek değil Laurie. Bu R350'nin içinde oturuyorsun, onu satın almak istiyorsun."

"İşimi biraz kolaylaştırıyor. Bir tane de obsidyen siyahı, kül rengi döşemeli var. R350'ye crossover araç diyorlar, Dr. Cross. Station wagon, SUV ile buluşuyor."

"Ve ikisinin de en iyisini birleştiriyor," dedim ve içtenlikle gülümsedim. O sırada çağrı cihazım çaldı ve bakışları üzerime çekecek kadar yüksek sesle inledim.

Cumartesi günü olmaz! Ve araba alışverişi sırasında değil. Bu güzel Mercedes R350'nin içinde otururken olmaz.

"Uh-oh," dedi Ali ve gözleri kocaman oldu. "Babamın çağrı cihazı!" diye yüksek sesle gösteri salonundan Damon ve Jannie'ye seslendi. "Babamın çağrı cihazı çaldı."

"Beni ispiyonladın. Sen pis, çürümüş bir ," dedim ve onu başının üstünden öptüm. Bu, her gün, günde en az yarım düzine kez yaptığım bir şey.

Kıkırdadı, kolumu tokatladı ve biraz daha kıkırdadı. Şakalarımı her zaman anlardı. İkimizin bu kadar iyi anlaşmasına şaşmamalı.

Ama bu çağrı cihazı mesajı muhtemelen komik değildi. Hem de hiç. Numarayla hemen tanıdım ve bunun iyi bir haber olduğunu düşünmedim.

Rehine Kurtarma'dan Ned Mahoney mi? Belki beni Quantico'da barbeküye ve dansa davet eder? Muhtemelen barbekü olmaz ama.

Ned'i cep telefonumdan geri aradım. "Ben Alex Cross. Aramanı aldım Ned. Neden beni aradınız?"

Ned hemen konuya girdi. "Alex, Kentucky Caddesi'ni biliyor musun, Güneydoğu'da On Beşinci Cadde'nin yakınında?"

"Tabii ki biliyorum. Evimden çok uzakta değil. Ama şu anda Arlington'dayım. Çocuklarla birlikteyim. Yeni bir aile arabası almak istiyoruz. Aile diyebilir misin Ned?"

"Benimle orada buluş, Kentucky ve Onbeşinci Cadde'de. Yardıma, yerel bilgine ihtiyacım var. Cep telefonumdan çok fazla şey söylemek istemiyorum." Ned bana birkaç ayrıntı daha anlattı ama değil. Neden böyle yapmıştı? Neyi kendine saklıyordu?

Oh adamım, oh , oh adamım. "Ne kadar çabuk? Çocuklarımla birlikteyim Ned."

"Bunun için üzgünüm. Ekibim en fazla on, on beş dakika içinde orada olacak. Şaka yapmıyorum, kıyamet koptu Alex."

Elbette vardı. Yoksa neden FBI'ın Rehine Kurtarma Ekibi Washington şehir sınırları içinde olsun ki? Ve başka neden Ned Mahoney beni bir Cumartesi öğleden sonra arasın ki?

"Ne ?" Ali bana baktı ve sordu.

"Barbeküye gitmem lazım." *Sanırım şışteki ana yemek benim, küçük adam.*

Bölüm 20

LAURIE BERGER'E yakında *crossover* araç için geri döneceğime söz verdim; sonra çocukları eve bıraktım ve yolculuk boyunca sessiz ve huysuzlardı. Aynı benim gibi. Yolun büyük bir kısmında tamponunda ÖNCE IRAK, SONRA FRANSA yazan bir steysinın arkasındaydım. Son zamanlarda bunu Washington'un her yerinde görüyordum.

CD çalardan Hoobastank rahatsız edici bir şekilde çalıyordu, bu da her şeyi kaosa yakın ve perspektif içinde tutuyordu. Onlar çocuktı; ben babaydım; işe gitmek için onları terk ediyordum. Hayatımı kazanmam gerektiği ya da yerine getirmem gereken ciddi bir görevim olabileceği onlar için önemli değildi. Kentucky ve On Beşinci Cadde'de neler oluyordu? Her ne olduysa, neden bugün olmak zorundaydı? İyi bir şey değil!

Jannie Beşinci Cadde'de arabadan inerken, "Harika Cumartesi için teşekkürler baba," dedi. "Gerçekten güzeldi. Bir anı." Onun kibirli ve alaycı ses tonu, eve dönüş yolunun büyük bölümünde yapmayı planladığım gibi özür dilememi engelledi.

Onun yerine "Sonra görüşürüz çocuklar," dedim. Sonra da "Seni seviyorum." diye ekledim. Ki gerçekten de seviyordum.

"Evet baba, *sonra*. Şansımız yaver giderse belki gelecek hafta," diye devam etti Jannie ve bana doğru öfkeli bir selam gönderdi. Kalbime bir mızrak gibi saplandı.

"Özür dilerim," dedim sonunda. "dilerim. *Üzgünüm* çocuklar."

Sonra Kentucky Caddesi'ne gittim, orada Ned Mahoney ve Rehine Kurtarma'dan çatlak ekibiyle buluşmam ve orada devam eden acil durum hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu.

Anlaşıldığı üzere Kentucky ve On Beşinci Cadde'ye *yaklaşamadım* bile. DC polisi on blok içindeki tüm sokakları abluka altına almıştı. Kesinlikle ciddi görünüyordu.

Sonunda dışarı çıktım ve yürüdüm.

" oluyor? Bir şey duydun mu?" Yolda dolanan bir adama sordum, tezgâhtarlık yaptığı ve bazen çocuklar için jöleli çörek aldığı yerel bir fırından tanıdığım bir adamdı. Kendim için değil elbette.

"Domuz festivali," dedi. "Her yerde polisler var. Sadece etrafına bak, kardeşim."

Aklıma cinayet masası dedektifi olduğumu bilmediği geldi.

artık FBI'dı. Söylediklerini başımla onayladım ama bazen haklı olsa bile bu tür bir kızgınlık ve öfkeye asla alışamıyorsunuz. "Domuzlar," "domuz pastırması," bazı insanlar bize ne demeyi seçerse seçsin, hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz. Pek insan bunun nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlamıyor. Mükemmele yakın bir şey değiliz ve öyle olduğumuzu da iddia etmiyoruz ama burası tehlikeli.

İşini yaparken vurulmayı dene fırıncı, demek istedim adama ama . Sadece yürüdüm, bir kez daha sineye çektim, yine Mutlu Savaşçı'yı oynadım.

En azından Ned Mahoney'i gördüğümde heyecanlanmıştım. Yaklaşabilmek için FBI kimliğimi gösterdim. Hâlâ neler olup bittiğini bilmiyordum, sadece kimliği belirsiz rehinelerin uyuşturucu imal edilen ve kesilen bir satıcının laboratuvarına biliyordum. Kulağa görüldüğü kadar kötü gelmiyordu. Öyleyse sorun neydi? Bir tane olmalıydı.

Mahoney ona doğru gittiğimi görünce, "Ne kadar da güzel görünüyorsun," dedi. "Alex, bu saçmalığa inanmayacaksın. İnan bana, inanmayacaksın."

"Bahse girmek ister misin?" Dedim.

"On dolarına bahse girerim ki bunu daha önce görmedin. Paranı koy." El sıkıştık. Bu bahsi gerçekten kaybetmek istemiyordum.

Bölüm 21

NED, her zamanki hareketli, durmak bilmeyen ve kimsenin söz hakkı olmadığı konuşurken, bir-iki günlük sarı kirli sakalını tırmaladı ve ovuşturdu. Çenesine bakmaktan kendimi alamadım. Ned açık tenli ve sanırım kırklı yaşlarında sakal bırakabilmesi onu çok etkiliyor. Ned Mahoney'i severim, bazen ne kadar iğrenç olsa da. Bu adamı çok seviyorum.

"Bazı adamlar, belki yarım düzine -iyi silahlı- buraya satıcının laboratuvarını soymaya geldiler," dedi. "Bazı büyük sorunlarla karşılaştılar, içeride mahsur kaldılar. Ayrıca laboratuvarında çalışan bazı mahalle sakinleri de var, toplayabildiğimiz kadarıyla bir düzine kadar. Onlar da içeride mahsur kalmışlar. Bu da eninde sonunda üstesinden gelmemiz gereken bir başka sorun. O zaman-"

Ned'in aşırı yoğun konuşmasını durdurmak için elimi kaldırdım.

"Laboratuvarında çalışan bahsettiğiniz insanlar? İlaçları paketleyen insanlar mı? Çoğunlukla kadınlar, anneler, büyükanneler mi? Durum bu mu? Satıcılar ürün konusunda güvenebilecekleri çalışanları severler."

"Seni neden burada istediğimi anladın mı?" dedi Mahoney ve - en azından ön dişlerini gösterdi bana. Ses tonu bana Jannie'nin daha önceki atıp tutmalarını hatırlattı. Biraz ukala bir tavırla "erkek gibi erkek" olma konusundaki kırılganlığını maskeliyordu.

"Yani uyuşturucu kaçakçıları ve uyuşturucu satıcıları içeride kapana mı kısıldı? Neden birbirlerini vurmalarına izin vermiyoruz?"

"Zaten önerildi," diye Mahoney. "Ama şimdi işin iyi kısmına geliyoruz Alex. İşte bu yüzden buradasın. Laboratuvarı soymaya gelen çok iyi silahlanmış adamlar DC SWAT. Senin eski yoldaşların da 'Her Şey Olabilir ve Muhtemelen Olacak'ın bugünkü bölümündeki *diğer* kötü adamlar! Bana on dolar borçlusun."

Yine midem bulandı. SWAT'ta çalışan pek çok adam tanıyordum.

"Bundan emin misin?"

"Oh, evet. Birkaç devriye görevlisi binada silah sesleri duymuş. Araştırmaya. Üniformalılardan biri karnından vurulmuş. SWAT'tan gelen adamları tanıdılar."

Başımı daireler çizerek hareket ettirdim. Birden boynum biraz gerginleşti.

"Yani FBI'ın HRT'si DC SWAT ile savaşmak için mi burada?"

"görünüyor, dostum. berbat duruma hoş geldin. Sen

Şimdiye parlak bir fikrin var mı?"

Evet, öyle düşünmüştüm: *burayı terk et. Çocukların yanına dön. Bugün cumartesi.*

Ben .

Ned'e bahisten kalan on doları uzattım.

Bölüm 22

Bu yapışkan karmaşadan kurtulmanın bir yolunu kesinlikle göremiyordum, başkaları da göremiyordu. Bu yüzden Mahoney onu kurtaracak bir fikrim olabileceğini umarak beni çağırmıştı.

Ve tabii ki, sefalet arkadaşlığı sever, özellikle de herkesin muhtemelen insanların öleceği potansiyel bir çatışmanın ortasından başka bir yerde olmak istediği güneşli bir öğleden sonra.

İlk durum brifingi yakındaki bir ilkokulun konferans salonunda yapıldı. Salon Washington polis personelinin yanı sıra Rehine Kurtarma Ekibi'nin kilit üyeleri de dahil olmak üzere FBI ajanlarıyla doluydu. İş o noktaya gelirse HRT harekete geçmeye hazırdı ve bu yakında gerçekleşecek gibi görünüyordu.

Brifingin sonuna , metro polisinin SWAT şefi Yüzbaşı Tim Moran, bildiği gerçekleri tekrarladı. Belli nedenlerden dolayı oldukça duygusal bir durumda olmalıydı ama sakin ve kontrollü görünüyordu. Moran'ı polislik yıllarımdan tanırdım ve cesaretine saygı duyardım. Daha da ötesi, dürüstlüğüne saygı duyuyordum ve kendi adamlarına karşı gelmek zorunda kalabileceği o öğleden sonra hiç duymadığım kadar saygı duyuyordum.

"Durumu özetlemek gerekirse, hedef siyah katran eroininin toz haline getirildiği dört katlı bir bina ve çok miktarda nakit para. İçeride en az bir düzine uyuşturucu laboratuvarı çalışanı var, çoğu kadın. Laboratuvarın korumaları var. İyi silahlanmışlar ve en az üç kattalar. Görünüşe göre onlar da bir düzine kadar. Ve soygun girişiminde bulunup içeride sıkışan altı SWAT üyemiz var.

"Görünüşe göre ellerinde bir miktar eroin ve nakit para var. Uyuşturucu satıcıları ve üst katlardaki diğer personel ile soygun devam ederken ortaya yaklaşık yarım düzine silahlı koruma arasında sıkışmış durumdalar. Şu anda bir Meksika açmazındayız. İki tarafla da ilk teması kurduk. Kimse teslim olmak istemiyor. Sanırım kaybedecekleri ya da kazanacakları ne var ki? Bu yüzden öylece oturuyorlar."

Tim Moran sakin bir ses tonuyla devam etti. "İçeride SWAT üyeleri olduğu için, işin karmaşıklığı göz önüne alındığında, Rehine Kurtarma Ekibi burada liderliği üstlenecek. Metro olarak FBI ile tam bir işbirliği içinde olacağız."

Yüzbaşı Moran'ın özeti açık ve netti ve operasyonu FBI'a devretmek biraz cesaret isterdi. Ama birinin içeri girmesi ve muhtemelen SWAT ekibine ateş etmesi gerekiyorsa yapılacak doğru şey buydu. Hatta onlar

kötü polislerdi ama yine de polisti. Kardeşlerimize ateş etmek zorunda hiçbirimizin hoşuna gitmedi.

Ned Mahoney bana doğru eğildi. "Şimdi ne yapacağız Einstein? HRT boktan bir sandviçin ortasında kaldı. Seni neden burada istediğimi anladın mı?"

"Evet, size teşekkür etmek için kendimi paralamazsam kusura bakmayın."

"Ah, yine de bir şey değil," dedi Mahoney ve ikimizi de güldüren saçma bir dostluk jestiyle koluma yumruk attı.

Bölüm 23

BU ONUN KANINDA VARDI.

Kasap, Washington'a her gelişinde metro polis haberleşmelerini izleme alışkanlığındaydı ve bu bebeği kaçırmaması zordu. Kendi kendine, ne büyük bir karmaşa, diye düşünmeden edemiyordu. SWAT Rehine Kurtarma'ya karşı. Buna bayılmıştı.

Son birkaç yıldır yaptığı işleri azaltıyor, "daha az çalışıp daha çok ücret alıyordu." Yılda üç ya da dört büyük hit, artı patronlar için birkaç iyilik. Bu faturaları ödemek için fazlasıyla yeterliydi. Ayrıca, yeni patron Maggione Jr. onun pek hayranı sayılmazdı. Tek gerçek sorun, heyecanı, adrenalini ve sürekli aksiyonu özlemesiydi. İşte Polis Balosu'ndaydı!

Range Rover'ını potansiyel çatışma mahallinden bir düzine blok öteye park ederken gülüyordu. Evet, gerçekten de, mahalle kesinlikle zıplıyordu. Yürüyerek bile Kentucky Caddesi'nin birkaç blok ötesinden daha yakına gidemiyordu. Olay doğru yürürken, caddede park etmiş iki düzineden fazla metro DC polis departmanı otobüsü saymıştı bile. Ayrıca düzinelerce ekip arabası daha.

Sonra mavi FBI rüzgârlıklarını gördü; muhtemelen Quantico'dan gelen Rehine Kurtarma görevlileri. Vay anasını! Onların dünyanın en iyileri arasında yer alan seksi pislikler olması gerekiyordu. Tıpkı onun gibi. Bu iyi bir şeydi ve burada olmak onun için biraz tehlikeli olsa bile bunu hiçbir şey için kaçırmazdı. Daha sonra birkaç komuta merkezi aracı gördü. Ve "donmuş bölge"de ya da iç çeperde "olay komutanı"nı seçtiğini düşündü.

Sonra Michael Sullivan onu duraklatan ve kalbinin biraz hızlı çarpmasına neden olan bir şey gördü. Sokak kıyafetleri giymiş bir adam FBI ajanlarından biriyle konuşuyordu.

Sullivan sivil giyimli bu adamı tanıyordu. Adı Alex Cross'tu ve Sullivan'la aralarında bir geçmiş vardı. Ve sonra başka bir şey hatırladı -Marianne, *Marianne*. En sevdiği cinayetlerden ve fotoğraflardan biri.

Bu iş her geçen dakika daha da iyiye gidiyordu.

Bölüm 24

Ned Mahoney'nin beni neden burada istediğini kesinlikle anladım.

Sokak değeri yedi milyon olan yüz elli kilodan fazla zehrin bulunduğu tahmin edilen bir eroin fabrikası. Polisler polislerle karşı. Herkes için olmayan bir durum gibi görünüyordu. Yüzbaşı Moran'ın "Sana cehenneme gitmeni söyledim ama orada çalışıyorum ve seni her gün görmek istemiyorum" dediğini duydum. Bu her şeyi özetliyordu.

İçerideki hiç kimse teslim olma belirtisi göstermiyordu; ne uyuşturucu satıcıları ne de SWAT'tan gelenler. Ayrıca dördüncü katta mahsur kalan laboratuvar çalışanlarının hiçbirinin dışarı çıkmasına izin vermiyorlardı. Elimizde laboratuvar çalışanlarının bazılarının isimleri ve yaklaşık yaşları vardı ve çoğu kadındı, yaşları on beş ile seksen bir arasındaydı. Genellikle dil ve eğitim engelleri nedeniyle başka iş bulamayan, ancak çalışmaya ihtiyacı olan ve çalışmak isteyen mahalle insanlarıydı.

Olası bir çözüm ya da alternatif bir plan bulma konusunda diğerlerinden çok da iyi değildim. Belki de bu yüzden saat on sularında barikatların dışında yürüyüşe karar verdim. Kafamı boşaltmaya çalıştım. Kendimi fiziksel olarak kutunun dışına atarsam belki bir fikir gelebilirdi.

Artık düzinelerce muhabir ve TV da dahil olmak üzere yüzlerce seyirci vardı. Ellerimi ceplerimin derinliklerine M Caddesi boyunca birkaç blok yürüdüm.

Mahalleden insanların televizyon için röportaj yaptığı kalabalık bir sokak köşesine geldim. Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir şekilde yürümeye başlamıştım ki, kadınlardan birinin hıçkırıklar arasında konuştuğunu duydum. "Etim ve kanım içeride sıkışıp kaldı. Kimsenin umurunda değil. Kimsenin umurunda değil!"

Röportajı dinlemek için durdum. Kadın en fazla yirmi yaşındaydı ve hamileydi. Görünüşüne bakılırsa, her doğum yapabilirdi. Belki bu gece.

"Büyükanmem yetmiş beş yaşında. Çocuklarım Katolik okuluna gidebilsin diye içeride para kazanıyor. Adı Rosario. Çok güzel bir kadındır. Büyükanmem ölmeyi hak etmiyor."

Birkaç duygusal röportaj daha dinledim, çoğunlukla laboratuvar çalışanlarının aile üyeleriyle ama içeride mahsur kalan uyuşturucu ekibinin eşleri ve yapılan birkaç röportaj da vardı. İçerideki kaçakçılardan biri sadece on iki yaşındaydı.

Sonunda barikatların içine, iç çevreye geri döndüm ve Ned Mahoney'i aramaya başladım. Onu birkaç idari tip, takım elbise ve Yüzbaşı Moran ile birlikte komuta merkezi minibüslerinden birinin dışında buldum. Binanın elektriğini kesmeyi tartışıyorlardı.

"Bir fikrim var," dedim ona.

"Zamanı gelmişti."

Bölüm 25

KASAP HÂLÂ Washington'daki polis barikatlarının etrafında dolanıyordu ve orada olmaması gerektiğini biliyordu. Saatler önce Maryland'deki evinde olması gerekiyordu. Ama buna değerdı. Tüm bu çılgınlığa. Gözü dönmüş kalabalığın arasında dolaşırken kendini panayırda serbest bırakılmış bir çocuk gibi hissediyordu ya da en azından panayırdaki bir çocuğun nasıl hissedeceğini düşünüyordu.

Hatta olay yerinde dondurma ve sosisli sandviç satıcıları bile vardı. İnsanların gözleri heyecanla parlıyordu; gerçek hayatta biraz aksiyon görmek istiyorlardı. O da öyle, o da öyle.

Kesinlikle bir suç sahnesi bağımlısıydı ve bunun Brooklyn'de babasıyla geçirdiği günlerden kaynaklandığını düşünüyordu. Küçükken, babası onu yangın ve polis aramalarına götürürdü ve bu aramaları çift yönlü olarak dinlerdi. Babasıyla yaptığı tek iyi şey buydu ve nedeninin babasının yanında bir çocuğu sürüklerse daha az ucube gibi görüneceğini düşünmesi olduğunu anladı.

Ama babası bir ucubeydi. Her türden ceset görmeyi severdi; bir kaldırım taşında, kaza yapmış bir arabanın içinde, yanan bir binadan çıkarılmış. Çılgın ihtiyar, Sligo'nun *orijinal* Kasabı'ydı ve çok, çok daha kötüsüydu. Elbette şimdi de Kasap'tı, dünyanın en korkulan ve aranan suikastçılarından biriydi. Adam'dı, değil mi? Ne isterse yapabilirdi ve şu anda yaptığı da buydu.

Michael Sullivan rehine mahallinde mikrofonla konuşan birinin sesiyle daldığı hayallerden sıyrıldı. Kafasını kaldırdı, konuşan yine dedektif Alex Cross'tu. Bu ona neredeyse kader gibi geliyordu, Kasap'a geçmişten seslenen hayaletler gibi.

Bölüm 26

FİKRİMİN uzak bir olduğunu ve kesinlikle dışı olduğunu düşündüm ama birkaç hayat kurtarabilecekse buna değerdı. Ayrıca, kimse daha iyi bir şey bulamamıştı.

Böylece gece yarısı, On Beşinci Cadde'nin uzak tarafına park etmiş polis arabaları ve nakliye otobüslerinin arkasına mikrofonları yerleştirdik. Hiçbir şey olmasa bile etkileyici görünüyordu ve elbette TV kameraları her yerdeydi.

Sonraki bir saat boyunca aile üyelerini mikrofonlara hikayelerini anlatmaları, içerideki adamların silahlarını bırakıp binayı terk etmeleri ya da en azından laboratuvar çalışanlarının dışarı çıkmasına izin vermeleri için ikna etmeye yalvarmaya yönlendirdim. Konuşmacılar teslim olmamanın ümitsiz olduğunu ve teslim olmazlarsa içeridekilerin çoğunun öleceğini vurguladılar. Mikrofonlarda anlatılan bazı hikayeler yürek parçalayıcıydı ve izleyicilerin dinlerken gözyaşlarına hakim olamadıklarını gördüm.

Anların en iyileri anekdotlardı - bir babanın hakemlik yapması gereken bir Pazar futbol maçı; bir haftadan kısa bir süre kalan bir düğün; yatak istirahatinde olması gereken ama uyuşturucu kaçakçısı erkek arkadaşına yalvarmaya gelen hamile bir kız. İkisi de 18 yaşındaydı.

Sonra içeriden bir cevap aldık.

Olay, on iki yaşındaki bir kız çocuğunun satıcılardan biri olan babası hakkında konuştuğu sırada meydana geldi. Binada silah sesleri patladı!

Silah sesleri yaklaşık beş dakika sürdü ve sonra kesildi. Ne olduğunu anlamamızın hiçbir yolu yoktu. Bildiğimiz tek bir şey vardı; sevdiklerinin sözleri içerideki adamları harekete geçirememişti.

Kimse dışarı çıkmamıştı; kimse teslim olmamıştı.

"Sorun , Alex." Ned beni kenara çekti. "Belki bu bize biraz daha zaman kazandırdı." Ama ikimizin de aradığı sonuç bu değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Saat bir buçukta Yüzbaşı Moran dışarıdaki mikrofonları kapattı. Kimse dışarı çıkmayacak gibi görünüyordu. Kararlarını vermişlerdi.

Saat ikiyi biraz geçe, üst düzey yetkililer binaya ilk olarak FBI Rehine Kurtarma Ekibi'nin girmesine karar verdi. Onları bir DC polisi dalgası takip edecekti ama SWAT'tan kimse olmayacaktı. Zor bir karardı ama belki de son birkaç yıldaki terörist faaliyetler nedeniyle Washington'da bugünlerde durum böyleydi. İnsanlar artık kriz durumlarından müzakere yoluyla çıkmaya çalışmak istemiyor gibiydi. Tartışmanın hangi tarafında olduğumdan emin değildim ama her ikisini de anlıyordum.

Ned Mahoney ve ben içeri giren ilk saldırı ekibinin bir parçası olacaktık. Kuşatma altındaki binanın hemen arkasında, On Dördüncü Cadde'de toplanmıştık.

Adamlarımızın çoğu volta atıyor, huzursuzlanıyor, kendi aralarında konuşuyor ve odaklanmaya çalışıyorlardı.

Ned, "Bu kötü bir tane," dedi. "SWAT elemanları nasıl düşündüğümüzü biliyor. Muhtemelen bu gece geleceğimizi bile."

"Herhangi tanıyor musun? İçerideki SWAT ekibini?" Ben sordum.

Ned başını salladı. "Genelde aynı partilere davet edilmeyiz."

Bölüm 27

Tam zırhlı koyu renkli uçuş kıyafetleri giymiştik ve hem Ned'in hem de benim MP5'lerimiz vardı. Bir gece saldırısı hakkında asla çok fazla şey tahmin edemezsiniz, ama özellikle de SWAT tiplerinin içeride olduğu ve HRT'nin onları almaya gelen güç olduğu bu saldırı hakkında.

Ned kulaklığından bir mesaj aldı ve bana döndü. "İşte başlıyoruz, Alex. Başını aşağıda tut, dostum. Bu adamlar da en az bizim kadar iyi."

"Sen de aynısını yap."

Ama sonra beklenmedik bir şey oldu. Ve bu sefer, o kadar da kötü bir şey değildi.

Binanın ön kapısı açıldı. Birkaç saniye boyunca kapıda hiçbir hareketlilik olmadı. İçeride neler oluyordu?

Sonra laboratuvar giymiş yaşlı bir kadın binayı hedef alan parlak ışıklara doğru yürüdü. Ellerini havaya kaldırmış ve "Beni vurmayın" diyordu.

Onu genç ya da yaşlı, laboratuvar önlüklü başka kadınlar ve en fazla on iki ya da on üç yaşlarında görünen iki erkek çocuk takip ediyordu.

Barikatların arkasındaki insanlar isimlerini haykırıyordu. Sevinçten ağlıyorlar, çılgınca alkışlıyorlardı.

Sonra ön kapı tekrar çarparak kapandı. Göç sona ermişti.

Bölüm 28

ON BİR LABORATUVAR ÇALIŞANININ SERBEST BIRAKILMASI Rehine Kurtarma Ekibinin saldırısını durdurdu ve iletişimi yeniden başlattı. Polis komiseri ve dedektifler şefi olay yerine gelerek Yüzbaşı Moran ile görüştü. Cemaatten birkaç bakan da öyle. Saat geç olmasına rağmen, TV ekipleri hala burada çekim yapıyordu.

Saat üç sularında içeri gireceğimize dair bir haber aldık. Sonra bir gecikme daha oldu. *Acele et ve bekle, acele et ve bekle.*

Buçukta, aldık. Bize son olduğu söylendi.

üç buçuğu birkaç dakika geçe Ned Mahoney ve ben kalkmış binanın yan girişine doğru koşuyorduk; HRT'den bir düzine adam daha vardı. Koruyucu giysilerin iyi yanı ölümcül ya da zarar verici bir kurşunu durdurabilmesidir; kötü yanı ise sizi , istediğiniz ya da ihtiyaç duyduğunuz kadar hızlı koşmanızı zorlaştırması ve nefesinizi yutkunarak ve soluk soluğa almaya zorlamasıdır.

Keskin nişancılar camları indiriyor, içeriden gelen direnci mümkün olduğunca düşük tutmaya çalışıyorlardı.

Mahoney bu tatbikatı "beş dakikalık panik ve heyecan" olarak adlandırmayı severdi ama ben her zaman bundan korkmuşumdur. Benim için daha çok "cennete ya da cehenneme beş dakika daha yakın" gibiydi. Burada olmam gerekmiyordu ama Ned'le birlikte birkaç saldırıya katılmıştık ve uzak kalamazdım.

Gümbürdeyen, kulakları patlatan bir patlama arka kapıyı dışarı çıkardı.

Birdenbire her yerde dönen siyah duman bulutları ve enkaz vardı; sonra ikimiz de bunun içinde koşuyorduk. Önümüzdeki birkaç dakika içinde kafama ya da vücudumun açıkta kalan başka bir yerine bir kurşun yememeyi umuyordum. Bu gece kimsenin ölmek zorunda kalmamasını umuyordum.

Ned ve ben hemen ateş altına alındık ve bize kimin ateş ettiğini bile anlayamadık. Uyuşturucu satıcıları ya da SWAT elemanları. Belki ikisi de.

Koridorlarda ve dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkarken hafif makineli tüfeklerin ve ardından el bombalarının sesi kulakları sağır ediyordu. Artık binanın içinde çok fazla ateş gücü vardı, belki de bir arada tutamayacak kadar çok.

Gürültü seviyesi doğru düşünmeyi ya da odaklanmayı zorlaştırıyordu.

"Hey! Pislikler!" birinin bağırdığını duydum. Bunu bir yaylım ateşi izledi. Karanlıkta kör edici ışık parlamaları.

Sonra Ned homurdandı ve merdivenlerden sertçe indi.

Önce neresinden vurulduğunu anlayamadım; sonra köprücük kemiğine yakın bir yara gördüm. Vurulmuş muydu yoksa uçan bir parçaya mı çarpmıştı anlayamadım. Yine de yaradan çok fazla kan akıyordu.

Onunla birlikte orada kaldım ve telsizden yardım çağırdım. Üstümüzden gelen daha fazla patlama, bağırış, erkek ve kadın çığlıkları duydum. Kaos.

Ned'in elleri titriyordu ve daha önce hiçbir şeyden korktuğunu görmemiştim. Binada devam eden çatışma dehşeti ve kafa karışıklığını daha da arttırmıştı. Ned'in yüzü rengini kaybetmişti; iyi görünmüyordu.

"Senin için geliyorlar," dedim ona. "Benimle kal Ned. Beni duyuyor musun?" "Aptal," dedi sonunda inleyerek. "Tam içine girdim."

"hissediyor musun?"

"Daha kötüsü de olabilirdi. Daha iyi olabilirdi. Bu arada," dedi, "*sen* de vuruldun."

Bölüm 29

"YAŞAYACAĞIM," dedim Ned'e merdiven boşluğunda ona sokulurken. "Evet, ben de. Muhtemelen, her neyse."

Birkaç dakika sonra sağlık görevlileri sıkışık alanda bizimle birlikteydi. Ned'i oradan çıkardıklarında silahlı çatışma bitmiş gibi görünüyordu. Her zaman söylediği gibi, beş *dakikalık panik ve heyecan*.

Raporlar gelmeye başladı. Yüzbaşı Tim Moran en son raporu bana kendisi verdi. Eroin fabrikasına yapılan saldırı karışık sonuçlar doğurmuş gibi görünüyordu. Çoğumuz bu kadar erken girmememiz gerektiğini düşündük ama bu bizim kararımız değildi. Bizim tarafımızdan iki metro görevlisi ve HRT'den iki kişi yaralanmıştı. Ned ameliyata alınmıştı.

Binada bulunanlar arasında iki SWAT görevlisi de dahil olmak üzere altı kişi hayatını kaybetmiştir. Ölenlerden biri de on yedi yaşında iki çocuk annesi bir kadındı. Laboratuvar çalışanları dışarı çıktığında nedense içeride kalmıştı. Kızın kocası da ölmüştü. On altı yaşındaydı.

Nihayet sabah altıyı biraz geçe eve gelebildim. Sürükleniyordum, bitkin düşmüştüm, çok yorgundum ve bu kadar geç ya da erken gelmek bana gerçeküstü geliyordu.

Daha da kötüleşti. Nana mutfakta bekliyordu.

Bölüm 30

Kızarmış ekmek ve bir fincan çayın üzerine oturmuş, halsiz görünüyordu ama ben daha iyi biliyordum.

Sıcak içecek dumanı üstündeydi, o da öyle. Çocukları henüz kaldırmamıştı. Küçük televizyonu, dün gece Kentucky ve On Beşinci Cadde'deki polis eylemiyle ilgili yerel haberlere ayarlanmıştı. Görüntüleri burada, mutfağımızda görmek gerçek dışı .

Nana'nın gözleri alnımın kenarındaki sıyrığa sabitlenmişti - *bandaj* Orada.

"Sadece bir çizik," dedim. "Önemli bir değil. Her şey . Ben iyiyim."

"Bana bu saçma sapan cevabı verme, Alex. Birinin aptalıymışım gibi beni küçümsemeye cüret etme. Beynini parçalamaya ve üç zavallı çocuğunu yetim bırakmaya bir santim kala gelen bir kurşunun izlediği yörüngeye bakıyorum. Annesiz, babasız. Bu konuda yanılıyor muyum? Hayır, tabii ki yanılmıyorsunuz!"

"Bundan çok sıkıldım Alex. On yılı aşkın süredir her gün bu tür korkunç korkularla yaşıyorum. Bu sefer geldi. *Buraya* kadar. Gerçekten yetti artık. Benden bu kadar. Benden bu kadar! Bırakıyorum! Evet, beni *doğru* duydunuz. Seni ve çocukları bırakıyorum! *Bırakıyorum!*"

İki elimi de savunmak için kaldırdım. "Nine, acil bir çağrı aldığımda çocuklarla dışarıdaydım. Aramanın geleceğinden haberim yoktu. Nasıl ki? Olanları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Çağrıyı kabul ettin Alex. Sonra da görevi kabul ettin. Her zaman yaptığın gibi. Sen buna adanmışlık, görev diyorsun. Ben buna tam bir , çılgınlık diyorum."

"*Ben. Yapmadım. Sahip. Bir. Seçeneğim.*"

"Bir seçeneğin var, Alex. Demek istediğim de bu. Hayır diyebilirdin, çocuklarınla dışarıda olduğunu söyleyebilirdin. Ne yapacaklarını sanıyorsun Alex, bir hayatın olduğu için seni kovacaklarını mı? Baba olduğun için mi? Ve eğer şans eseri seni kovarlarsa, o zaman öyle olsun."

"Ne yapabileceklerini bilmiyorum, Nana. Eninde sonunda beni kovacaklarını düşünüyorum."

"Peki bu o kadar kötü bir şey mi? Öyle mi? Unut gitsin!" dedi ve elindeki bardağı sertçe masaya vurdu. "Ben gidiyorum!" dedi.

"Oh, Tanrı aşkına, bu çok saçma, Nana. Çok yorgunum. Vuruldum. Neredeyse vuruluyordum. Bunu sonra konuşuruz. Şu anda uyumam gerek."

Nana aniden ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. Yüzü öfkeden çılgına dönmüştü, gözleri küçük siyah boncuklar gibiydi. Onu yıllardır böyle görmemiştim, belki de büyüdüğümünden beri görmemiştim ve de biraz vahşi biriydim.

"*Saçma mı?* Buna saçma mı diyorsun? Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin?"

Nana iki elinin topuklarıyla göğsüme vurdu. Darbeler acıtmadı ama niyetleri acıttı, sözlerinin gerçekliği . "Özür dilerim," dedim. "Sadece yorgunum."

"Kendine bir hizmetçi, bir dadı, ne bulabilirsen bul. Yorgun musun? Yoruldum. Senin için endişelenmekten bıktım, yoruldum ve hasta !"

"Nana, özür dilerim. Başka ne söylememi istiyorsun?"

"Hiçbir şey, Alex. Hiçbir şey söyleme. Seni dinlemekten bıktım zaten."

Başka bir şey söylemeden odasına gitti. En azından bu iş bitmişti, diye düşündüm mutfak masasına otururken, artık çok yorgun ve depresifim.

Ama bitmemişti.

Dakikalar sonra Nana mutfakta yeniden belirdi; elinde eski deri bir bavul ve tekerlekli küçük bir seyahat çantası vardı. Yanımdan geçip yemek odasına girdi, sonra da tek bir çıt bile çıkarmadan ön kapıdan çıktı.

"Nana!" Oturduğum yerden kalkmaya çalışarak seslendim ve ardından koşmaya başladım. "Dur. Lütfen dur ve konuş benimle. Konuşalım."

"Konuşmaktan *bıktım!*"

Kapıya gittiğimde soluk mavi renkli, ezik ve gazlı bir DC Taksi'nin egzoz dumanı ve duman bulutlarını sokağa saçtığını gördüm. Kuzenlerinden biri olan Abraham, DC Taksi'de şoförlük yapıyordu. Verandadan retro Afro saçının arkasını görebiliyordum.

Nana çirkin mavi taksiye bindi ve taksi hemen evden uzaklaştı.

Sonra küçük bir ses duydum. "Nana nereye gidiyor?"

Döndüm ve verandada arkama dolanmış olan Ali'yi kaldırdım.

"Bilmiyorum, küçük adam. Sanırım bizi bıraktı."

Şaşkın görünüyordu. "Nana ailemizden ayrıldı mı?"

"Evet, efendim, biliyorum."

"Ve eğer yaşıyan tek bir bile söylersen," diye devam etti babası,

"söyleyeceğim."

Onlara ne söyleyecekti? Michael sormak istedi ama konuşmaya başladıktan sonra babasının sözünü kesmek yerine tek kelime etmemeyi daha iyi biliyordu.

"Tek bir ruh bile yok." Babası, Michael'ın gözlerinde yaşlar oluşana kadar oğlunun bacağına sıktı.

Sonra babası öne doğru eğilip çocuğu dudaklarından öptü ve hiçbir babanın oğluna yapmaması gereken başka şeyler yaptı.

Bölüm 32

BABASI uzun zamandır ölüydü ama o ürkütücü piç Sullivan'ın düşüncelerinden asla yeterince uzakta değildi ve aslında çocukluk şeytanlarından "kaçmak" için alışılmadık yollar geliştirmişti.

Ertesi gün öğleden sonra dört sularında McLean, Virginia'daki Tysons Galleria'ya alışverişe gitti. Çok özel bir şey arıyordu: sadece doğru kız. Kırmızı Işık, Yeşil Işık adında bir oyun oynamak istiyordu.

Galleria'daki sonraki yarım saat boyunca, önce Saks Fifth Avenue, sonra Neiman Marcus ve ardından Lillie Rubin'in dışındaki birkaç olası oyun oyuncusuna yaklaştı.

Konuşması çok açıktı ve hiç değişmedi. Kocaman bir gülümseme: "Merhaba. Benim adım Jeff Carter. Size birkaç soru sorabilir miyim? Sakıncası var mı? Çabuk olacağım, söz veriyorum."

Yaklaştığı beşinci ya da altıncı kadının çok güzel, masum bir yüzü vardı - bir Madonna yüzü mü? - ve söyleyeceklerini dinledi. Ondan önce asıldığı kadınlardan dördü yeterince hoştu. Hatta biri flörtözdü ama hepsi de çekip gitmişti. Bununla bir sorunu yoktu. Zeki insanları severdi ve kadınlar sadece tavlama oyunu konusunda temkinli davranıyorlardı. Eskiler ne ? *alma, nerede olduğunu bilmene imkân yok.*

"Pek soru sayılmaz," diye devam etti Galleria'nın Madonna'sına satış konuşmasına. "Başka bir şekilde ifade edeyim. Eğer sizi rahatsız edecek bir şey söylersem, durur ve çeker giderim. Bu yeterince adil mi? Kırmızı Işık, Yeşil Işık gibi."

"Bu biraz tuhaf," dedi siyah saçlı kız. Söyleyebildiği kadarıyla gerçekten muhteşem bir yüzü ve güzel bir vücudu vardı. Sesi biraz monotondur ama hey, kimse mükemmel değildir. Belki kendisi dışında.

"Ama zararsız," diye devam etti. "Bu arada çizmelerini beğendim."

"Teşekkürler. Onları beğendiğini duymak beni rahatsız etmiyor. Ben de beğendim." "Senin de güzel bir gülüşün var. Öyle olduğunu biliyorsun, değil mi? Elbette ." "Dikkatli ol. Fazla abartma."

İkisi de güldü, iyi anlaşıyorlardı, diye düşünüyordu Sullivan kendi kendine. Oyun zaten devam ediyordu. Sadece kırmızı ışıktan kaçınması gerekiyordu.

" etsem olur mu?" diye sordu. *Her zaman onlardan izin isterdi.* Bu, ne zaman oynasa uyguladığı bir kuraldı. *Her zaman kibar olmak.*

Omuz silkti, yumuşak kahverengi gözlerini devirdi, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Sanırım. Buraya kadar geldik, değil mi?"

"Bin dolar," dedi Sullivan. Burası genellikle oyunu kazandığınız ya da kaybettiğiniz yerdi. Doğru. . . şimdi.

Madonna'nın gülümsemesi kayboldu ama gitmedi. Sullivan'ın kalbi çarpmaya başladı. Onu ikna etmiş, kendi tarafına çekmişti. Şimdi tek yapması gereken satışı kapatmaktı.

"Komik bir şey yok. Söz veriyorum," dedi Sullivan hızlıca, çok belli etmeden cazibesini ortaya koyarak.

Madonna kaşlarını çattı. "Söz veriyorsun, ha?"

"Bir saat," dedi Sullivan. Buradaki püf noktası bunu *nasıl* söylediğinizdi. Kulağa önemli şeymiş, tehdit edici bir şey değilmiş, dışı bir şey değilmiş gibi gelmeliydi. *Sadece bir saat. Sadece bin dolar. Neden olmasın? Ne zararı var ki?*

"Kırmızı ışık," dedi ve hışımla ondan uzaklaştı, arkasına bile bakmadı. Adam onun da kızgın olduğunu anlayabiliyordu.

Sullivan çılgına dönmüştü, kalbi hâlâ sertçe ve başka bir şey de kaya gibi sertti. Madonna'yı yakalayıp alışveriş merkezinin ortasında istiyordu. Onu gerçekten . Ama icat bu küçük oyunu seviyordu. Kırmızı Işık, Yeşil Işık.

Yarım saat sonra, yakındaki Tysons Corner Alışveriş Merkezi'ndeki Victoria's Secret'ın önünde şansını deniyordu - "Jersey Girl" tişörtlü ve kısa şortlu rüya gibi bir sarışınla "bir saat" kaldı. Yine de şansы yaver gitmemişti ve şimdi gerçekten heyecanlanmaya başlamıştı. Bir galibiyete ihtiyacı vardı, sevişmeye ihtiyacı vardı, adrenalin patlaması ihtiyacı vardı.

Yaklaştığı bir sonraki kızın güzel, parıldayan kızıl saçları vardı. Harika bir vücudu vardı. Uzun bacaklar ve konuşurken ritmik bir şekilde hareket eden küçük, canlı göğüsler. "Bir saat" deyince ince kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Vücut dilinden bahsetmişken, vay canına! Ama Red ondan uzaklaşmadı.

Çelişkili mi? Elbette. Bir kadında bunu severdi.

"Tüm zaman boyunca kontrol sizde. Otel ya da evinizi siz seçiyorsunuz. Ne istersen, ne doğru gelirse. Her şey sana bağlı."

Kadın bir süre sessiz bir şekilde ona baktı ve adam onun kendisini ölçüp biçtiğini anladı - bu noktada gözlerinizin içine bakıyorlardı. Bunun içgüdülerine güvendiğini söyleyebilirdi. *Her şey sana bağlı.* Ayrıca, bin doları ya istiyordu ya da ona ihtiyacı vardı. Ve tabii ki, adam sevimliydi.

Sonunda Red sessiz bir sesle konuştu, çünkü bunu başka kimsenin duymaması gerekiyordu, değil mi? "Para yanında mı?"

Ona bir rulo yüzlük gösterdi.

"Hepsi yüzlük mü?" diye sordu.

Ona yüzlerce olduklarını gösterdi. "Sakıncası yoksa

İsim?" dedi.

"Sherry."

"Bu senin gerçek adın mı?"

"Her neyse *Jeff*. Hadi gidelim. Saat işliyor. Senin saatin çoktan başladı."

Ve gittiler.

Sherry ile geçirdiği bir saat, aslında bir buçuk saate yakın bir süre, bittikten sonra Michael Sullivan ona para vermek zorunda kalmadı. Ne bin dolar, ne de beş sent. Tek yapması gereken Sherry'ye resim koleksiyonunu ve yanında getirdiği neşteri göstermekti.

Kırmızı Işık, Yeşil Işık.

Harika bir oyundu.

Bölüm 33

Bizi terk ettikten İKİ GÜN SONRA, Nana Tanrı'ya ve bizi izliyor olması gereken ilahi koroya şükürler olsun ki eve geri döndü. Tüm aile, ama özellikle de ben, Nana'yı ne kadar sevdiğimizi ve ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu; her gün bizim için ne kadar çok küçük, çoğu zaman fark edilmeyen ve nankör şeyler yaptığını; onun ne kadar vazgeçilmez olduğunu ve yaptığı fedakarlıkları öğrenmiştik.

Nana'nın olağan koşullarda yaptığı katkıları unutmamıza izin verdiğinden değil. Sadece çok daha iyi biriydi.

O sabah mutfak kapısından içeri girdiğinde Jannie'yi Cocoa Puffs yerken yakaladı ve kendine has üslubuyla ona haddini bildirdi: "Benim adım Janelle Cross. *Ben bir madde bağımlısıyım,*" dedi Nana.

Jannie teslimiyet içinde iki kolunu başının üzerine kaldırdı; sonra gidip çikolatalı gevreği çöpe boşalttı. Nana'nın gözlerinin içine bakarak, "Işık hızında giden bir aracın içindeyseniz, farları açtığınızda ne olur?" diye sordu. Sonra da cevaplanamaz soruya cevap çalışmadan Nana'ya sarıldı.

Ben de gidip Nana'ya sarıldım ve ağzımı kapalı tutacak kadar akıllıydım ama barutum kurudu.

O gece işten eve döndüğümde büyükannem mutfakta beni . Ah-oh, diye düşündüm, ama beni görür görmez büyükannem sarılmak için kollarını uzattı ve bu beni şaşırttı. "Gel," dedi.

Ben kollarındayken devam etti, "Özür dilerim Alex. Hepinizi öylece bırakıp kaçmaya hakkım yoktu. Yanlış yaptım. Abraham'la taksiye bindiğim anda hepinizi özledim."

"Her türlü hakkın vardı-," diye söze başladım.

Nana sözümü kesti. "Şimdi benimle tartışma, Alex. Bir kez olsun, öndeyken bırak."

Bana söyleneni yaptım ve çenemi kapattım.

Bölüm 34

BÜYÜK ŞEYLER. İŞTE BAŞLIYORUZ. O haftanın Cuma sabahı, saat dokuzu birkaç dakika geçe, kendimi FBI'nın merkezi Hoover Binası'nın dokuzuncu katındaki Müdür Ron Burns'ün ofisinin önündeki oyukta tek başıma buldum.

Yönetmenin asistanı Tony Woods, Burns'ün dış ofisinden yuvarlak, aldatıcı melek yüzüyle dışarı baktı.

"Hey, Alex, işte . Neden içeri gelmiyorsun? Geçen gün Kentucky Bulvarı'nda iyi iş çıkardın. Bu şartlar altında özellikle. Müdür seninle bu konu ve aklındaki diğer bazı şeyler hakkında konuşmak istiyordu. Ned Mahoney'nin tamamen iyileşeceğini duydum."

Woods'u iç ofise takip ederken *neredeyse kendimi* öldürtüyordum, diye düşündüm. Ned Mahoney boynundan vuruldu. O da ölebilirdi.

Yönetmen orada, kutsal odasında beni bekliyordu. Ron Burns'ün komik bir tarzı vardır: Sert bir adam, ama işe önce anlamsız küçük konuşmalar yapmayı ve bol bol gülümsemeyi öğrenmiş. Bu Washington'da neredeyse bir gerekliliktir, özellikle de onun gibi çok sayıda sinsi politikacıyla uğraşmak zorundaysanız. İş dünyasındaki pek çok A tipi erkek gibi Burns de çene çalma konusunda oldukça kötü. Ama ziyaretimin asıl nedenine geçmeden önce doksan saniye boyunca yerel sporlar ve hava durumu hakkında sohbet ettik.

"Peki bugünlerde aklınızda ne var?" Burns sordu. "Tony beni görmek istediğini söyledi, yani anladığım kadarıyla bu sadece sosyal bir ziyaret değil.

"Benim de seninle birlikte gözden geçirmem gereken birkaç şey var. Başlangıç olarak yeni bir görev: Maine ve Vermont'ta bir dizi."

Başımı salladım ve Burns'ün konuşmasına izin verdim. Ama birden kendimi gergin ve biraz da kendimden emin değilmişim gibi hissettim. Sonunda sözünü kesmek zorunda kaldım. "Bu konuya girmenin iyi bir yolu yok Müdür Bey, o yüzden sadece . Size Büro'dan ayrılacağımı söylemek için buradayım. Bu çok zor ve utanç verici. Benim için yaptığınız her şeye minnettarım ama ailem için bir karar verdim. Bu son kararım. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"*Kahretsin,*" dedi Burns ve avucuyla masasına sertçe vurdu. "Her şeyin canı cehenneme, Alex. Neden şimdi bizi terk ediyorsun? Bana hiç mantıklı gelmiyor. Büro'da çok hızlı ilerliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi? Bak ne diyeceğim, bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok," dedim ona. "Üzgünüm ama doğru şeyi yaptığımdan eminim. Son birkaç gün içinde bunu yüzlerce kez düşündüm."

Burns gözlerimin içine baktı ve orada kararlı bir şey görmüş olmalıydı, çünkü masasının arkasında ayağa kalktı. Sonra elini uzatarak masanın etrafına geldi.

"Korkunç bir hata yapıyorsun ve kariyerin için çok kötü bir adım atıyorsun ama seninle tartışmanın bir anlamı olmadığını söyleyebilirim. Gerçekten büyük bir zevkti Alex ve bir eğitimdi," dedi el sıkışırken. Sonraki birkaç dakika boyunca biraz daha rahatsız edici sohbetler yaptık. Sonra ofisinden çıkmak için ayağa kalktım.

Kapıya ulaştığımda Burns seslendi: "Alex, umarım seni hâlâ zaman zaman arayabilirim. Arayabilirim, değil mi?"

Kendime rağmen güldüm, çünkü bu söz Burns'ün asla ölmeme tavrının tipik bir örneğiydi. "*Eninde sonunda* beni arayabilirsin. Ama neden birkaç ay beklemiyorsun, tamam mı?"

"Zaten birkaç gün," dedi Burns ve en azından bunu söylerken göz kırptı o.

İkimiz de güldük ve aniden kafama dank etti - benim kısa, biraz şanlı FBI'daki kariyeri ermişti.

Ayrıca işsizdim.

Bölüm 35

Hayatımın aşamalarına pişmanlık gibi bir şeyle bakmanın BÜYÜK BİR TARAFTARI DEĞİLİM ve her neyse, FBI'da geçirdiğim zaman çoğunlukla çok iyiydi ve muhtemelen uzun vadede bile değerliydi. Bir şeyler öğrenmiş, Kurt adında bir Rus Mafyası psikopatını durdurmak gibi oldukça fazla şey başarmıştım. Ve bazı iyi arkadaşlar edinmiştim - Rehine Kurtarma'nın başı, hatta belki de müdürü - ki bunun bana bir zararı olmazdı ve hatta bir gün bana yardımcı bile olabilirdi.

Yine de o sabah eşyalarımın dolu bir karton kutuyu FBI binasından dışarı taşıırken yaşadığım inanılmaz rahatlama hissine hazırlıklı değildim. Sanki omuzlarımdan en az birkaç yüz kiloluk ölü bir yük kalkmış gibi hissettim, orada olduğunu bile bilmediğim bir yük. İyi bir karar verip vermediğimden emin değildim ama öyle hissettiğim kesindi.

Artık insan ya da başka türlü canavarlar yok, diye düşünüyordum kendi kendime.

Artık canavarlar .

Öğleden biraz önce eve doğru yola çıktım. Sonunda özgürdüm. Arabanın camları açıldı ve Bob Marley'in "No Woman, No Cry" şarkısını dinliyordum, radyodan "everything's gonna be all " sözleri yükseliyordu. Şarkıya eşlik ediyordum. Bundan sonra ne yapacağıma dair bir planım yoktu, günün geri kalanı için bile ve bu harika bir histi. Aslında bir süre hiçbir şey yapmama fikri hoşuma gitmişti ve bu konuda oldukça iyi olabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Hazır havamdayken hemen şimdi yapmam gereken bir şey vardı. Mercedes bayisine gittim ve satış görevlisi Laurie Berger'i buldum. R350 ile bir test sürüşü yaptım ve tüm o bacak genişliği açık otoyolda galeride olduğundan daha da eğlenceliydi. Aracın fermuarını ve Nana Mama da dahil olmak üzere herkesi mutlu edecek çift bölgeli klima kontrolünü beğendim.

Ama daha da önemlisi, ailem ve benim için Maria'nın eski arabasından uzaklaşmanın zamanı gelmişti. Zamanı gelmişti, kitaplarımdan biriktirdiğim param vardı ve bu yüzden R350'yi aldım ve bu konuda harika hissettim.

Eve döndüğümde mutfak masasının üzerinde ninemden bir not buldum. Jannie ve Damon içindi ama yine de okudum.

Siz ikiniz dışarı çıkıp biraz temiz hava alın. Crock-Pot'coq au vin var. Çok lezzetli! Benim için masayı hazırla, lütfen. Ve yemekten önce ödevlerine başla. Damon'ın bu akşam korosu var. "Nefesini desteklemeyi", genç adam. Tia Teyze ve ben Ali'yi hayvanat bahçesine götürdük ve bayıldık.

Ninen burada değil ama yine de seni izliyorum!

Gülümsemekten kendimi alamadım. Bu kadın beni uzun zaman önce kurtarmıştı ve şimdi de çocuklarımı kurtarıyordu.

Ali'yle takılmayı umuyordum ama yakın gelecekte bunun için bolca zamanım olacaktı. Ben de kendime domuz eti ve lahana salatasından oluşan bir sandviç hazırladım ve sonra da garip bir nedenden ötürü patlamış mısır yaptım.

Neden? Neden olmasın! Patlamış o kadar sevmem bile ama birden canım sıcak, tereyağlı abur cubur çekti. Kendim olmakta özgürdüm; istersem aptal olmakta özgürdüm.

Yeni patlamış mısırları yedim ve o öğleden sonra birkaç saat piyano çaldım- Duke Ellington, Jelly Roll Morton, Al Green. *Rüzgarın Gölgesi* adlı kitaptan birkaç bölüm okudum. Ve sonra gerçekten düşünülemez bir şey yaptım - gün ortasında biraz kestirdim. Uykuya dalmadan önce yine Maria'yı, en güzel zamanları, Barbados'taki Sandy Lane'de geçirdiğimiz balayımızı düşündüm. Ne büyük bir patlamaydı. Onu hala ne kadar özlediğimi ve şu anda burada olup haberlerimi duymasını dilediğimi.

Öğleden sonra boyunca telefon bir kez bile çalmadı. Artık çağrı cihazım yoktu ve Nana Mama'nın sözleriyle, *bu durum hoşuma gidiyordu*.

Nana ve Ali eve birlikte geldi, sonra Jannie ve son olarak Damon geldi. Sırayla gelişleri bana yeni arabamızı üç kez gösterme ve *üç kez övgü ve alkışlarını alma şansı* verdi. Ne güzel, ne güzel bir gün oluyordu.

O akşam yemekte Nana'nın lezzetli Fransız usulü tavuğunu yedik ve ben büyük haberi yemeğin sonuna kadar kendime sakladım - balkabaklı dondurma ve café au lait.

Jannie ve Damon yemek yiyip kaçmak istediler ama ben herkesi masada oturttum. Jannie kitabına geri dönmek istedi. Bugünlerde *Eragon*'a takılmıştı, sanırım bu sorun değildi, ama çocukların aynı kitabı neden yarım düzine kez okumak zorunda olduklarını anlamıyordum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu gözlerini devirerek, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

"Bazı haberlerim var," dedim ona ve diğer herkese.

Çocuklar birbirlerine baktılar Jannie ile Damon kaşlarını çatıp başlarını salladılar. Hepsi bir sonraki adımın ne olacağını bildiklerini düşünüyordu - yeni bir cinayet soruşturması için şehirden ayrılıyordum, muhtemelen bir seri cinayet. Belki bu gece bile, her zaman yaptığım gibi.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim ve genişçe sııttım. "Tam tersi aslında. Aslında bu akşam Damon'ın koro çalışmasına katılacağım. O *neşeli sesi* dinlemek istiyorum. Bugünlerde *nefesini* ne kadar iyi tuttuğunu görmek istiyorum."

"Koro çalışmasına mı gidiyorsun?" Damon haykırdı. "Ne yani, orada "Şarkı grubumuzdaki *katil* mi?"

Bilerek biraz uzatıyordum, gözlerim metodik bir şekilde yüzlerden yüzlere gidiyordu. Hiçbirinin bir sonraki adımda ne olacağına dair bir fikri olmadığını söyleyebilirdim. Bizim kurnaz, her şeyi bilen Nana bile henüz anlamamıştı.

Jannie sonunda Ali'ye baktı. "Bize neler olduğunu anlatmasını sağla, Ali. Onu konuşturun."

"Haydi baba," dedi zaten usta bir manipölatör olan küçük adam. "Anlat bize. Janelle çıldırmadan önce."

"Pekala, pekala, pekala. İşte anlaşma. Korkarım size şu anda işsiz olduğumu ve neredeyse yoksul olduğumuzu söylemek zorundayım. Pek sayılmaz. Her neyse, bu sabah FBI'dan istifa ettim. Günün geri kalanında hiçbir şey yapmadım. Bu gece benim için 'Cantante Domino' provası var."

Nana Mama ve çocuklar alkıştan çılgına döndüler. "Des-ti-tute! Des-ti-tute!" diye slogan atmaya başladılar.

Ve ne var biliyor musunuz? Kulağa hoş . *Artık canavarlar yok.*

Bölüm 36

Hikayedeki bir sonraki olay şöyle gelişti. John Sampson bugünlerde Washington Polisi'nde bir yıldızdı. Alex departmandan ayrılıp FBI'a geçtiğinden beri, Sampson'ın itibarı yükseliyordu, daha önce yüksek bir seviyede olmadığından değil, Sampson'ın her türlü nedenden ötürü çok fazla saygı görmediğinden değil. Yine de ilginç olan şey, Sampson'ın umurunda bile olmamasıydı. Akranlarının onayı Koca Adam için hiçbir zaman pek bir şey ifade etmemişti. Belki Alex'inki hariç, ama o bile vurdulu kırdılı bir şeydi.

Son davası kesinlikle zorlu bir davaydı. Belki de alaşağı etmeye çalıştığı kötü aktörden nefret ettiği içindir. Söz konusu pislik, Gino "Greaseball" Giametti, Fort Lauderdale ve Miami'ye kadar güneyde striptiz mekanları ve masaj salonları işletiyordu. Onun "ek işi" ergen kızlara, bazen de ergenlik öncesi kızlara ihtiyaç duyan sapıklara hizmet vermektir. Giametti'nin kendisi de sözde Lolita kompleksine takıntılıydı.

"*Capo*," diye mırıldandı Sampson, başkentin lüks Kalorama semtindeki Giametti'nin sokağından geçerken nefesinin altından. Bu kendini beğenmiş terim, Mafya'da kaptan *anlamına gelen capitano*'ya atıfta *bulunuyordu*. Gino Giametti yıllardır önemli bir kazanç sağlıyordu. Eski Sovyet bloğundan, özellikle Rusya, Polonya ve Çekoslovakya'dan güzel genç kızlar getirerek büyük paralar kazanılabileceğini anlayan ilk gangsterlerden biriydi. Bu onun uzmanlık alanıydı ve Sampson'ın şu anda onun kışına binmesinin nedeni de buydu. Tek üzüntüsü Alex'in bu baskın sırasında yanında olamamasıydı. Bu güzel bir baskın olacaktı.

Gece yarısını biraz geçte Giametti'nin evinin önünde durdu. Mafya babası çok abartılı yaşamıyordu ama tüm ihtiyaçları karşılanıyordu. Mafya kendi adamlarına böyle bakardı.

Sampson dikiz baktı ve hemen arkasındaki kaldırıma iki arabanın daha yanaştığını gördü. Gömleğinin yakasından çıkan mikrofona konuştu. "İyi akşamlar beyler. Sanırım bu güzel bir gece olacak. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Hadi gidip Greaseball'u uyandıralım."

Bölüm 37

SAMPSON'IN O GÜNLERDEKİ ORTAĞI Marion Handler adında, neredeyse Sampson kadar iri yarı, yirmi sekiz yaşında bir dedektifti. Handler kesinlikle bir Alex Cross değildi. Şu anda Washington Redskins takımının iri göğüslü ama küçük beyinli amigo kızıyla birlikte yaşıyor ve Cinayet Masası'nda kendine bir isim yapmak istiyordu. Sampson'a, "Ben hızlı takip ederim, dostum," derdi, mizahtan ya da kendini beğenmişlikten eser yoktu.

Kendini beğenmiş dedektifin etrafında olmak bile yorucu ve aynı zamanda iç karartıcıydı. Adam düpedüz aptaldı; daha da kötüsü, bu konuda kibirliydi ve sık sık yaptığı mantık hatalarıyla hava atıyordu.

Giametti'nin evinin ön verandasına vardıklarında Handler, "Bu seferki puanı ben alacağım," dedi. Biri elinde koçbaşı tutan diğer dört dedektif çoktan kapıda bekliyordu. Yön bulmak için Sampson'a baktılar.

" almak mı? Sorun değil, Marion. Misafirim ol," dedi Handler'a. Sonra ekledi, "Önce içeri, önce morga." Koçbaşını tutan dedektifle konuştu: "onu! Önce Dedektif Handler girecek."

Ön kapı, koçbaşının iki güçlü darbesiyle yıkıldı. Evin alarm sistemi çalmaya başladı ve dedektifler aceleyle içeri girdi.

Sampson'ın gözleri karanlık mutfakı taradı. Orada kimse yoktu. Her yerde yeni aletler vardı. Yere saçılmış bir iPod ve CD'ler. Evde çocuklar vardı.

Sampson diğerlerine, "O aşağıda," dedi. "Giametti artık karısıyla yatmıyor."

Dedektifler mutfakın uzak tarafındaki dik ahşap merdivenlerden aceleyle indiler. İçeride yirmi saniyeden fazla kalmamışlardı. Bodrumda, önlerine çıkan ilk kapıdan içeri daldılar. "Metro Polisi! Eller yukarı. Şimdi Giametti," diye gürledi Marion Handler'ın sesi.

Greaseball hemen ayağa kalktı. Büyük boy yatağın uzak tarafında koruyucu bir şekilde çömelmiş duruyordu. Kırk yaşlarında, kısa boylu, göbekli, kıllı bir adamdı. Sersemlemiş ve hâlâ geçmiş görünüyordu, belki de uyuşturulmuştu. Ama John Sampson onun fiziksel görünüşüne aldanmamıştı; bu adam soğukkanlı bir katildi. Ve çok daha kötüsü.

Uzun sarı saçları ve açık beyaz teniyle güzel, çıplak bir genç kız hâlâ yataktaydı. Küçük göğüslerini ve traşlı genital bölgesini kapatmaya çalışıyordu.

Sampson onun adını, Paulina Sroka'yı ve aslen Polonyalı olduğunu biliyordu. Sampson onun burada olacağını ve Giametti'nin altı ay önce Avrupa'dan getirttiği sarışın güzele deliler gibi aşık olduğunu söylendiğini biliyordu. Kaynaklara göre, Yağlı Top kızın en yakın arkadaşını öldürmüştü çünkü kız onunla anal seks yapmayı reddetmişti.

Sampson Paulina'ya, "Korkmana gerek yok," dedi. "Biz Washington polisiyiz. Başın belada değil. *Onun başı* belada."

"Kapa şu lanet çeneni!" Giametti hem şaşkın hem de korkmuş görünen kıza bağırdı. "Onlara tek kelime bile etme! Tek kelime bile etme, Paulie! Seni uyarıyorum!"

Sampson daha hızlı hareket etti. Giametti'yi yere fırlattı, sonra da rodeodaki bir öküz gibi kelepçeledi.

"Tek kelime etme!" Giametti, yüzü tüylü halının üzerine bastırılmış rağmen bağırmaya devam etti. "Onlarla konuşma, Paulie! Seni uyarıyorum! Beni duyuyor musun?"

Kız, buruşuk çarşafların arasında oturmuş, dedektifler tarafından kendisine verilen bir erkek gömleğiyle üstünü örtmeye çalışırken zavallı ve kaybolmuş görünüyordu.

Sonunda en yumuşak fısıltıyla konuştu. "Bana her dediğini yaptırıyor. Bana her türlü kötülüğü yaptı. Ne dediğimi biliyorsun, hayal edebileceğin her şeyi. Zorlukla yürüyebiliyorum. On dört yaşımdayım."

Sampson Handler'a döndü. "sonrasını sen halledebilirsin, Marion. Onu buradan götür. Balçığa dokunmak istemiyorum."

Bölüm 38

BİR SAAT SONRA, Gino Giametti Birinci Bölge karakol binasındaki 1 numaralı Soruşturma Odasında parlak ışıklar altında önce kızartıldı, sonra da iyice pişene kadar ızgarada pişirildi. Sampson gözlerini, kafa derisini kanatacak kadar sert bir şekilde kaşımak gibi rahatsız edici bir alışkanlığı olan vahşi gangsterden ayırmıyordu. Giametti bunu kendisi de fark etmemiş gibiydi.

Marion Handler şu ana kadar gösteriyi yürütmüş, ön sorgulamanın çoğunu yapmıştı ama Giametti'nin ona söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Sampson arkasına yaslanıp gözlemledi ve *iki* adamı da değerlendirdi.

Şimdiye kadar Giametti en iyisini yapıyordu. Görüldüğünden çok daha zekiymi. "Uyandım ve Paulie yatağında uyuyordu. *Uyuyordu, tıpkı* senin içeri girdiğin zamanki gibi. Ne diyebilirim ki? Üst katta kendi odası var. Korkak küçük bir kız. Bazen de deliriyor. Paulie karım için temizlik falan yapıyor. Onu yerel okullara göndermek istedik. En iyi okullara. Önce İngilizcesi üzerinde çalışmasına izin veriyorduk. Hey, o çocuk için doğru olanı yapmaya çalışıyorduk, neden benimle uğraşıyorsun?"

Sampson sonunda kendini koltuğunda öne doğru itti. Bu gece için yeterince saçmalık dinlemişti. "Sana hiç stand-up yapabileceğini söyleyen oldu mu?" diye sordu. *Ve Marion, sen onun düz adamı olabilirsin.*

"bakarsanız, evet," dedi Giametti ve sırtıttı. "Birkaç kişi bana da aynı şeyi söyledi. Ne var biliyor musunuz? Sanırım onlar da polisti."

"Paulina bize arkadaşı Alexa'yı öldürdüğünü gördüğünü söyledi. Alexa öldüğünde on altı yaşındaydı. Kız boğazlanmıştı!"

Giametti yumruğunu önündeki masaya indirdi. "Küçük çılgın sürtü. Paulie dişlerinin arasından yalan söylüyor. Ne yaptın, onu geri göndermekle mi tehdit ettin? Polonya'ya sınır dışı etmekle mi? En büyük korkusu bu."

Sampson başını salladı. "Hayır, mümkünse Amerika'da kalmasına yardım söyledim. Onu okula göndereceğiz. En iyisi. Onun için doğru olanı yap."

"Yalan söylüyor ve deli. Size söylüyorum, o küçük güzel kız iki tür deli."

Sampson yavaşça başını salladı. "Yalan mı söylüyor? , peki ya Roberto Gallo? O da mı yalan söylüyor? Alexa'yı öldürdüğünü ve cesedi Lincoln'un bagajına tıktığını görmüş. Bunu o mu uydurdu?"

"Tabii ki uydurdu. Bu tamamen saçmalık; tamamen . Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Bobby Gallo biliyor. Alexa mı? Alexa da kim?"

Paulie'nin hayali arkadaşı mı?"

Sampson geniş omuzlarını silkti. "Gallo'nun hikayesinin saçmalık olduğunu nereden bileyim?"

"Çünkü *hiç* olmadı, işte böyle! Çünkü Bobby Gallo muhtemelen seninle bir anlaşma yaptı."

"Yani bu şekilde olmadı mı? Gallo aslında görgü tanığı değil ? Ama Paulina öyleydi. Bunu mu demek istiyorsun?"

Giametti kaşlarını çatı ve başını salladı. "Beni aptal mı sanıyorsunuz, Dedektif Sampson? Ben aptal değilim."

Sampson ellerini açarak küçük, çok aydınlık görüşme odasını gösterdi. "Ama işte buradasınız."

Giametti birkaç saniye düşündü. Sonra Handler'a doğru eliyle işaret etti. "Junior'a söyle, gidip kısa bir iskelede uzun bir yürüyüş yapsın. Seninle konuşmak istiyorum. Sadece sen ve ben, koca adam."

Sampson, Marion Handler'a baktı. Omuz silkti ve gözlerini devirdi. "Neden biraz ara vermiyorsun, Marion?"

Handler bundan hoşlanmadı ama ayağa kalktı ve sorgu odasını terk etti. Çıkarken, ceza almış bir lise çocuğu gibi gürültü yaptı.

Sampson, Giametti ile yalnız kaldıklarında hiçbir şey söylemedi. Hâlâ gangsteri izliyor, serserinin derisinin altına girmeye çalışıyordu. Adam bir katildi, o kadarını biliyordu. Giametti'nin de şu anda boka batmış durumda olduğunu bilmesi gerekiyordu. *Paulina Sroka on dört yaşındaydı.*

"Güçlü, sessiz tip mi?" Giametti yine sırtıttı. "Bu senin mi, koca oğlan?"

Sampson'dan hâlâ ses yok. Birkaç dakika boyunca bu şekilde devam etti.

Giametti sonunda öne doğru eğildi ve sessiz, ciddi bir sesle konuştu.

"Bak, bunun saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Cinayet silahı yok. Ceset yok. Alexa adında küçük bir Polonyalı kıza rastlamadım. Ve Paulie deli. Bu konuda bana güven. Yaşı genç ama küçük bir kız değil. Eski topraklarda fahişelik yapıyordu. Bunu biliyor muydun?"

Sampson sonunda konuştu. "İşte bildiklerim ve kanıtlayabileceklerim. Kendi evinizde on dört yaşında bir çocukla seks yapıyordunuz."

Giametti başını salladı. "O on dört yaşında değil. O küçük bir *fahişe*. Her neyse, senin için bir şeyim var, takas edilecek bir şey. Bir arkadaşınla ilgili, *Alex Cross*. Dinliyor musun, Dedektif? Şunu dinle. Karısını kimin öldürdüğünü biliyorum. Şimdi nerede olduğunu da biliyorum."

Bölüm 39

JOHN SAMPSON arabasından yavaşça indi ve tanıdık taş yol boyunca yürüdükten sonra Beşinci Cadde'deki Cross ailesinin evinin ön merdivenlerinden yukarı çıktı.

Kapıda duraksadı, düşüncelerini toparlamaya, yapabiliyorsa kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bu kolay olmayacaktı ve kimse bunu ondan daha iyi bilemezdi. Maria Cross'un cinayeti hakkında Alex'in bile bilmediği şeyler biliyordu.

Sonunda uzandı ve zili çaldı. Bunu hayatı boyunca binlerce kez yapmış olmalıydı ama hiçbir zaman şimdiki gibi hissetmemişti

Bu ziyaretten iyi bir şey çıkmayacaktı. Hem de hiçbir şekilde. Uzun bir dostluğu bile bitirebilir.

Bir an sonra kapıya gelenin Nana Mama olduğunu gören Sampson şaşırdı. Yaşlı kız çiçekli mavi bir elbise giymişti ve zamankinden daha da küçük görünüyordu, tapınılması gereken eski bir kuş gibiydi. Ve bu evde kesinlikle öyleydi, onun tarafından bile.

"John, şimdi ne oldu? Ne oldu? Neredeyse sormaya korkuyorum. İçeri gel, içeri gel. Bütün komşuları korkutacaksın."

Sampson gülümsemeye çalışarak, "Zaten korkuyorlar nine," dedi. "Burası Güneydoğu, unuttun mu?"

"Bundan bir şaka çıkarmaya çalışma, John. Sakın cüret etme. Ne için buradasın?"

Sampson birden kendini yeniden genç bir kız gibi hissetti ve Nana'nın meşhur sert bakışlarından birine yakalandı. Bu sahnede çok tanıdık bir şeyler vardı. Ona Alex'le birlikte ortaokuldayken Grady's'de plak çalarken yakalandıkları zamanı hatırlatmıştı. Ya da John Carroll Lisesi'nin arkasında ot içerken bir müdür yardımcısı tarafından yakalandıkları ve Nana'nın onları serbest bırakmak için gelmek zorunda kaldığı zamanı.

"Alex'le konuşmam gerek," dedi Sampson. "Bu çok önemli, Nana. Onu uyandırmamız gerek."

"Peki neden?" diye sordu uzun bir ayağını yere vurarak. "Sabah üçü çeyrek geçiyor. Alex artık Washington şehri için çalışmıyor. Neden herkes onu kendi haline bırakamıyor? Hepiniz, John Sampson.

Gecenin bir yarısı buraya gelip tekrar ondan yardım istememeniz gerektiğini çok iyi biliyorsunuz."

Sampson genellikle Nana Mama ile ama bu sefer tartıştı. "Korkarım bekleyemez, nine. Ve bu sefer Alex'in yardımına ihtiyacım yok. Onun benimkine ihtiyacı var."

Sonra Sampson, Nana'nın yanından geçip Cross'un evine girdi - davetsiz olarak.

Bölüm 40

SAAT NEREDEYSE 4:00'tü ve Sampson'la birlikte onun arabasıyla Birinci Bölge istasyon binasına dönüyorduk. Artık tamamen uyanıktım ve . Sinir sistemim titreşiyormuş gibi hissediyordum.

Maria'nın katili mi? Bunca yıl sonra mı? Karımın vurulmasından bunca yıl sonra katilin yakalanması zayıf bir ihtimal bile olabilir miydi? Her şey bana gerçek dışı geliyordu. O zamanlar, bir yıl boyunca davanın peşinden koşmuştum ve kovalamacayı asla tamamen bırakmamıştım. Ve şimdi aniden katili bulabilir miydik? Bu mümkün müydü?

Dördüncü Cadde'deki karakol binasına vardık ve aceleyle içeri girdik, ikimiz de konuşmuyorduk. Gece vardiyasında bir karakol binası acil servise benzeyebilir: İçeri girdiğinizde neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Bu kez hiçbir fikrim yoktu ama Giametti'yle konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Ön kapıdan girdiğimizde alışılmadık derecede sessiz görünüyordu ama her şey bir anda değişti. Nezarethaneye indiğimizde bir şeylerin ters gittiği hem Sampson hem de benim için çok açıktı. Yarım düzine dedektif ve üniformalı etrafta duruyordu. Sabahın bu saati için fazla uyanık ve endişeli görünüyorlardı. Kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

Sampson'ın yeni ortağı Marion Handler bizi gördü ve aceleyle John'un gitti. Handler beni görmezden geldi ve ben de ona aldırış etmemek için elimden geleni yaptım. Onunla birkaç kez konuşmuştum ve dedektifin gösteriş meraklısı bir serseri olduğunu düşünüyordum. John'un ona neden bu şekilde katlandığını merak ediyordum.

Belki Handler'da benim göremediğim bir şey gördü ya da belki Sampson sonunda biraz yumuşadı.

"Buna inanamayacaksın. İşler çığırından çıktı," dedi Sampson'a. "Biri Giametti'ye ulaşmış. İnanamıyorum, Sampson. Hücresinde ölü yatıyor. Biri onu burada yakalamış."

Handler bizi bloktaki son götürürken her tarafımın uyuştüğunu hissediyordum. Az önce duyduklarıma inanamıyordum. Önce Maria'nın katilinin nerede olduğuna dair bir ipucu bulmuştuk, sonra da bize bu ipucunu veren adam öldürülmüştü? Burada mı?

Handler, Sampson'a "Özel bir odası bile vardı," dedi. "Ona burada nasıl ulaşabildiler? Burnumuzun dibinde?"

Sampson ve ben sağdaki son hücreye girerken soruyu duymazdan geldik. Cesedin etrafında çalışan iki kanıt teknisyeni vardı, ama ben

ihtiyacım olan her şeyi görebiliyordum. Gino Giametti'nin burnuna bir buz kıracağı saplanmıştı. Kazma önce gözlerini oymak için kullanılmış gibi görünüyordu.

Sampson derin ve düz sesiyle, "Kötülük görmüyorum," dedi. "Çete olmalı."

Bölüm 41

O sabah eve döndüğümde çok iyi uyuyamayacağımı biliyordum. Peki bunda yeni olan neydi? Çocuklar okuldaydı, büyükannem dışarıdaydı; ev bir mezar kadar sessizdi.

Nana buzdolabının üzerine o aptalca "hata" gazete manşetlerinden birini daha asmıştı: ÇOCUK MAHKEMESİ VURULAN KURBANİ YARGILAYACAK. Oldukça komikti ama gazeteciler pahasına da olsa gülümseyecek havada değildim. Güneşlenme terasında piyano ve bir kadeh kırmızı şarap içtim ama hiçbir şey yardımcı olmadı.

Maria'nın yüzünü görebiliyor ve sesini kafamın içinde duyabiliyordum. Merak ettim, neden unutmaya başlarız ve sonra bazen kaybettiğimiz insanları bu kadar net hatırlarız? Maria'yla ilgili, birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili her şey içimde yeniden canlanmış gibiydi.

Sonunda, saat on civarında, üst kattaki odama çıktım. Bunun gibi çok fazla gün ve gece olmuştu. Yatağıma gidiyor ve orada tek başıma uyuyordum. Bu da neydi böyle?

Yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım ama aslında uyumayı değil, sadece dinlenmeyi bekliyordum. Dördüncü Cadde'deki istasyon evinden ayrıldığımdan beri Maria'yı düşünüyordum. Gördüğüm bazı görüntüler Maria ve benim çocukluğumuza aitti - iyi ve zor yanları da vardı, sadece duygusal şeylerin seçici anıları değil.

Onu düşünerek yatakta gerildim ve nihayet şimdiki zamanla ilgili işe yarar bir şey anladım - hayatımın yeniden anlam kazanmasını istiyordum. Yeterince basit, değil mi? Ama yine de olabilir miydi? Hayatıma devam edebilir miydim?

Şey, *belki*. Birisi vardı. Bazı değişiklikler kadar önemsedığım biri. Yoksa yine kendimi mi kandırıyordum? Sonunda huzursuz, rüyasız bir uykuya daldım, bu da bugünlerde olabildiğince iyiydi.

Bölüm 42

Tek yapmam gereken hayatıma devam etmektir, değil mi? Hayatımda bazı akıllıca değişiklikler yapmak. Maria'nın eski hurdasından kurtulmuş ve *çapraz aracımıza* ilerlemeye başlamıştım. Başka değişiklikler yapmanın nesi bu kadar zor olabilirdi? Ve neden sürekli başarısız oluyordum?

Alex'in büyük bir randevusu var, dedim kendime bir sonraki Cuma günü boyunca çeşitli zamanlarda. Bu yüzden Woodley Park'taki Calvert Caddesi'nde bulunan New Heights Restoran'ı seçmiştim. New Heights büyük randevulara uygun bir yerdi. Dr. Kayla Coles işini bitirdikten sonra -en azından onun standartlarına göre erken bir saatte- saat dokuzda benimle orada buluşacaktı.

Masamıza oturdum, çünkü Kayla geç gelirse masayı ele vermelerinden korkuyordum - ki öyle oldu, yaklaşık çeyrek sonra.

Geç kalması benim için önemli değildi. Sadece onu gördüğüm için mutluydum. Kayla güzel bir kadındı, ışıltılı bir gülümsemesi vardı ama daha da önemlisi onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordum. Her zaman bir şeyimiz varmış gibi görünüyordu. Tanıdığım pek çok çiftin tam tersi.

"*Vay canına*," dedim ve onu yemek odasında süzülürken gördüğümde göz kırptım. Ayağında düz ayakkabılar vardı, muhtemelen onlar olmadan 1.80 boyunda için ya da belki de sadece akli başında olduğu ve topuklu ayakkabıların rahatsızlığına dayanamadığı için.

"*Vay canına! Sen de iyi görünüyorsun, Alex. Ve bu manzara. Burayı seviyorum.*"

Rock Creek Park'a bakan bir pencere kenarında oturmak istemişim ve itiraf etmeliyim ki bu muhteşem bir manzaraydı. Aynı şey bej kaşkorse üzerine beyaz ipek bir ceket, uzun siyah bir pantolon ve beline bağlanmış, hafifçe yana doğru sarkan altın rengi bir kuşakla süslenmiş olan Kayla için de söylenebilirdi.

Bir şişe Pinot Noir sipariş ettik ve ardından paylaştığımız siyah fasulye ve keçi peyniri ezmesi; onun kutup kömürü, benim au poivre kaburga gözümleri; ve iki kişilik acı tatlı çikolata pralin crumble ile vurgulanan müthiş bir yemek yedik. New Heights Restaurant ile ilgili her şey bizim için harikaydı: ön tarafta sonbaharda çiçek açan kiraz ağaçları; duvarlarda oldukça ilginç yerel sanat eserleri; yemek odasına sinen rezene, kavrulmuş sarımsak gibi lezzetli yemek kokuları; gözümüzün gittiği hemen her yerde mum ışığı. Yine de gözlerim çoğunlukla Kayla'daydı, genellikle de koyu kahverengi, güzel ve zeki olan gözlerinde.

Yemekten sonra onunla Duke Ellington Köprüsü üzerinden Adams Morgan ve Columbia Road'a doğru bir yürüyüşe çıktık. Washington'daki en sevdiğim dükkanlardan biri olan Crooked Beat Records'a uğradık ve dükkanın sahiplerinden biri olan ve bir zamanlar *Post*'ta yazan eski bir arkadaşım Neil Becton'dan onun için Alex Chilton ve Coltrane aldım. Sonra Kayla ve ben Kabani Village'a gittik, caddeden sadece birkaç adım ötede. Mojito içtik ve sonraki bir saat boyunca bir tiyatro atölyesi izledik.

Arabama doğru yürürken el ele tutuştuk ve fırtına konuşmaya devam ettik. Sonra Kayla beni yanağımdan öptü.

Buna *ne* anlam vereceğimi bilemedim. "Bu gece için teşekkür ederim," dedi. "Mükemmeldi Alex. Tıpkı senin gibi."

"Güzeldi, değil mi?" Dedim, kardeşçe öpüşmenin etkisinden hâlâ biraz kurtulamamıştım. Gülümsedi. "Seni hiç bu kadar rahatlamış görmemiştim."

Bence söyleyebileceği en iyi şeydi ve yanağındaki öpücüğü etti. Sayılır.

Sonra Kayla beni dudaklarımdan öptü, ben de onu öptüm. Bu çok daha iyiydi ve Capitol Hill'deki dairesinde gecenin geri kalanı da öyle. En azından birkaç saatliğine, hayatımın yeniden bir anlam kazanmaya başladığını hissettim.

Bölüm 43

DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE, BUTCHER her zaman İtalya'nın Venedik kentinin biraz abartıldığını düşünmüştür.

Ancak bugünlerde, turistlerin, özellikle de kibirli, umutsuzca saf Amerikalıların bitmek bilmeyen akınıyla, çeyrek beyni olan herkes onunla aynı fikirde olmak zorunda kalacaktı. Ya da belki katılmazdı, çünkü tanıdığı çoğu insan tam anlamıyla embesildi. On beş yaşında Brooklyn sokaklarına düştüğünde, ergenlik çağına üçüncü ya da dördüncü kez evden kaçtığına, sorunlu bir genç, koşulların kurbanı ya da belki de sadece doğuştan bir psikopat olduğunu öğrenmişti.

Arabasıyla Venedik'in dışına gelmiş ve Piazzale Roma'ya park etmişti. Sonra, gideceği yere giden bir su taksisine yetişmek için acele ederken, yanından geçtiği hemen her yüzde Venedik'e duyulan heyecanı, hatta belki de saygıyı görebiliyordu. *Aptallar ve koyunlar*. Hiçbirinin aklına orijinal bir fikir gelmemiş ya da aptal bir rehber kitabın yardımı olmadan bir sonuca varmamışlardı. Yine de, o bile bataklıkla yavaşça eski villalar kümesinin doğru ışıktaki, özellikle de uzaktan bakıldığında görsel olarak dikkat çekici olabileceğini kabul etmek zorundaydı.

Yine de su taksisine bindiğinde, önündeki işten başka bir şey düşünmüyordu-Martin ve Marcia Harris.

Ya da Madison, Wisconsin'deki masum komşuları ve arkadaşları öyle sandı. Sullivan kimliklerini bilse de çiftin *gerçekte* kim olduğu önemli değildi. Daha da önemlisi, sadece birkaç günlük iş için İsviçre'deki hesabına yatırılmış yüz bin doları ve masrafları temsil ediyorlardı. Dünyanın en başarılı suikastçılarından biri olarak kabul ediliyordu ve Los Angeles restoranları hariç, ödediğiniz paranın karşılığını alırdınız. John Maggione tarafından işe alındığında biraz şaşırmıştı ama çalışıyor olmak güzeldi.

Su taksisi Rio di San Moisè'ye, Büyük Kanal'a yanaştı ve Sullivan dar dükkânların ve müzelerin arasından geçerek geniş Aziz Mark Meydanı'na doğru ilerledi. Bir gözcüyle telsiz bağlantısı kurmuştu ve Harris'lerin meydanda dolaştıklarını, yavaşça manzarayı seyrettiklerini öğrenmişti. Saat neredeyse gece on birdi ve bir sonraki adımlarının ne olacağını merak ediyordu. Biraz kulübe mi gideceklerdi? Cipriani'de geç bir akşam yemeği mi? Harry's Bar'da içki mi?

Sonra çifti gördü; adam Burberry bir trençkot giymişti; *kadın* ise kaşmir bir şal giymiş ve John Berendt'in *City of Falling Angels* kitabını taşıyordu.

Onları takip etti, şenlikli ve gürültülü kalabalığın ortasında gizlendi. Sullivan sıradan bir Joe gibi giyinmenin en iyisi olduğunu düşünmüştü - haki Dockers pantolon, sweatshirt, sarkık yağmur şapkası. Pantolon, gömlek ve şapka birkaç saniye içinde atılabilirdi. Altına kahverengi tüvit bir takım elbise, gömlek ve kravat giymiş, bir de bere takmıştı. Böylece Profesör olacaktı. Bir iş için Avrupa'ya gittiğinde tercih ettiği kılıklardan biriydi.

Harris'ler San Marco'dan fazla uzaklaşmadılar ve sonunda Calle 13 Martiri'ye döndüler. Sullivan Bauer Otel'de kalacaklarını zaten biliyordu, bu yüzden şimdi eve gidiyorlardı. "Bu işi neredeyse çok kolaylaştırıyorsun," mırıldandı kendi kendine.

Sonra "*Hata*" diye düşündü.

Bölüm 44

MARTIN ve Marcia Harris'i karanlık, dar ve çok tipik bir Venedik sokağında kol kola yürürken takip etti. Bauer Oteli'ne açılan bir kapıdan girdiler. John Maggione'nin onları neden öldürmek istediğini merak ediyordu ama bunun onun için pek de önemi yoktu.

Birkaç dakika sonra otelin terasında, barın karşısında oturuyordu. Bir aşk koltuğu kadar rahat, hoş ve küçük bir yer olan teras, kanala ve Chiesa della Saluteye bakıyordu. Kasap bir Bushmills ısmarladı ama bir ya iki yudumdan fazlasını içmedi, sadece rahatlamaya yetecek kadar. Pantolonunun cebinde bir neşter vardı ve Harris'leri izlerken onu parmaklıyordu.

Barda uzun bir öpücüğü paylaşırlarken ne kadar aşk kuşu olduklarını düşünmeden edemedi. Neden bir oda tutmuyorsun?

Martin Harris sanki Kasap'ın aklından geçenleri okuyormuş gibi hesabı ödedi ve sonra çift kalabalık ve sakin teras salonundan ayrıldı. Sullivan da onları takip etti. Bauer tipik bir Venedik sarayıydı, bir otelden çok özel bir eve benziyordu, her yönüyle lüks ve gösterişliydi. Kendi karısı Caitlin burayı çok severdi ama ne onu buraya götürebilirdi ne de kendisi geri gelebilirdi.

Bu geceden ve birkaç dakika içinde burada yaşanacak olan tarifsiz trajediden sonra olmaz. Çünkü Kasap'ın uzmanlık alanı trajedilerdi, anlatılamaz türden.

Bauer'de doksan yedi konuk odası ve on sekiz süit oda olduğunu ve Harris'lerin üçüncü kattaki süitlerden birinde kaldıklarını biliyordu. Onları halı kaplı merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve hemen "*Hata*" diye düşündü.

Ama kimin - benim mi onların mı? Üzerinde düşünülmesi ve cevap vermeye hazır olunması gereken önemli bir soru.

Merdiven boşluğundan çıktı ve her şey bir ters gitti!

Harris'ler onu bekliyorlardı, ikisi de silahlarını çekmişlerdi ve Martin'in yüzünde kötü bir sırıtma vardı. Büyük olasılıkla onu odalarına götürecekler ve orada öldüreceklerdi. Bu, iki profesyonel tarafından yapılmış bariz bir tuzaktı.

Çok kötü bir iş de değil. On üzerinden sekiz.

Ama bunu ona kim yapmıştı? Venedik'te ölmesi için ona kim tuzak kurmuştu? Daha da ilginç, neden hedef alınmıştı? Neden o? Ve neden şimdi?

Şu anda Bauer'in loş koridorunda, iki silah kendisine doğrultulmuşken bunların hiçbirini düşünmüyordu.

Neyse ki Harris'ler yol boyunca birkaç hata yapmışlardı: Onları takip etmeyi çok kolaylaştırmışlardı; dikkatsiz ve umursamaz olmuşlardı; ve en azından ona göre, Venedik'te tatilde olsalar bile yirmi yıllık evli bir çift için fazla romantiktiler.

Bu yüzden Kasap merdivenlerden çıkarken kendi tabancasını çekmişti ve onları silahlarını çıkarmış halde görür görmez ateş etti.

Tereddüt yok, yarım saniye bile.

Şovenist bir domuz olduğu için, önce kendisine göre daha tehlikeli olan rakibini indirdi. Martin Harris'i yüzünden vurdu, burnunu ve üst dudağını parçaladı. Kesinlikle öldürücü bir atıştı. Adamın kafası geriye ve sarı saç tokası uçu.

Sonra Sullivan daldı, sola doğru yuvarlandı ve Marcia Harris'in şutu onu bir metre ya da daha fazla farkla ıskaladı.

kez daha ateş etti ve Marcia'yı boğazının yanından vurdu; sonra ikinci kurşunu Marcia'nın kabaran göğsüne sıktı. Üçüncüyü de kalbine.

Kasap, Harris'lerin koridorda ölü olduklarını, et parçaları gibi yattıklarını ama Bauer'den kaçmadı.

Bunun yerine neşterini çıkardı ve yüzleri ile boğazları üzerinde çalışmaya başladı. Eğer zamanı olsaydı, bir mesaj vermek için gözleri ve ağızları da dikerdi. Sonra da değerli resim koleksiyonu için kurbanların, müstakbel suikastçıların yarım düzine fotoğrafını çekti.

Yakında bir gün, Kasap bu fotoğrafları kendisini öldürtmek için para ödeyen ve *başarısız* olan ve artık ölü sayılan kişiye gösterecekti.

O adam John Maggione'ydi, Don'un ta kendisi.

Bölüm 45

MICHAEL SULLIVAN KİŞİLİĞİNDE, sadece hit işlerini değil, her şeyi birkaç kez düşünme alışkanlığı vardı. Yaşam boyu süren bu alışkanlık, ailesiyle ilgili şeyleri, nasıl ve nerede yaşadıkları ve bunu kimin bildiği gibi küçük ayrıntıları da içeriyordu. Ayrıca babasının Flatlands'deki kasap dükkânından görüntüler de hep yanındaydı: İrlanda bayrağının turuncu, beyaz ve yeşil renklerini taşıyan geniş çizgili tente; dükkânın iç kısmındaki parlak beyazlık; her açıldığında tüm binayı sarsan gürültülü elektrikli kıyma makinesi.

Brooklyn'den uzaktaki bu yeni hayatı için Maryland'deki zengin ve çoğunlukla beyazların yaşadığı Montgomery County'yi seçmişti.

Özellikle Potomac kasabasını seçmişti.

Avrupa'dan döndüğü öğleden sonra saat üç sularında, Potomac Village'dan saatte tam yirmi beş mil hızla geçti ve her iyi vatandaş gibi River ve Falls Yollarının köşesindeki rahatsız edici uzunluktaki ışıktaki durdu.

Düşünmek ya da takıntı yapmak için daha fazla zaman, ki genelde bundan hoşlanırdı.

Peki, ona kim suikast düzenlemişti? Maggione miydi? Ve bu onun ve ailesi için ne anlama geliyordu? Artık eve dönmesi güvenli miydi?

Ailesi için özenle seçtiği genel "görünümlerden" ya da "kılıklardan" biri de burjuva bohemiymi. Bu yaşam tarzı seçiminin ironileri onu sürekli eğlendiriyordu: örneğin, yağsız tereyağı ve karısının son moda SUV'unun radyosunda her zaman NPR; ve zeytin-buğday çimi kekleri gibi tuhaf yiyecekler. Kasap için her şey son derece saçma ve komikti: Yuppie hayatının durmak bilmeyen eğlenceleri.

Üç oğlu da özel Landon Okulu'na gitmiş ve burada orta halli zenginlerin çoğunlukla iyi huylu ama çoğu zaman oldukça hilekâr çocuklarıyla takılmışlardı. Montgomery County'de NIH, FDA ve Ulusal Donanma Tıp Merkezi için çalışan çok sayıda zengin doktor vardı. Bu yüzden şimdi Hunt County'ye, yaşadığı lüks alt bölgeye doğru yola çıktı ve bu ne özel bir şamataydı - "Hunt County, Hunter'ın evi."

Ve son olarak, 2002 yılında bir nokta beş milyona satın aldığı evi, tatlı evi vardı. Altı büyük yatak odası, dört buçuk banyo, ısıtmalı havuz, sauna, medya odası olan bitmiş bodrum katı. Sirius uydu radyosu Caitlin ve çocuklar arasında son moda olmuştu. Tatlı Caitlin, heteroseksüel hayatının aşkı.

Bugünlerde bir yaşam koçu ve sezgisel bir şifacısı vardı - hepsi de *Av'daki* şüpheli emekleriyle ödeniyordu.

Sullivan cep telefonundan önceden aramıştı ve işte tanışmak ve selamlaşmak için ön bahçedeydiler - olduklarını düşündükleri büyük mutlu aile gibi el sallıyorlardı. Onun kılık değiştirmesinin bir parçası olduklarına hiçbir fikirleri yoktu, hiçbir ipucu yoktu. Hepsi buydu, değil mi?

Caddy'den atladı, bir fast-food reklamındaymış gibi sııttı ve tema şarkısı olan eski Shep and the Limelites klasiği "Daddy's Home "u söyledi. "Babanın evi, baban evde kalacak." Caitlin ve çocuklar koro halinde "Bin mil ötede değil" dediler.

Hayatı en iyisiydi, değil mi? Şu anda birinin onu öldürmeye çalışması dışında. Ve elbette geçmişi, Brooklyn'de nasıl büyüdüğü, deli babası, Kemik Adam, dükkândaki korkunç arka oda hep vardı. Ama Kasap şu anda bunların hiçbirini düşünmemeye çalışıyordu.

Tekrar evindeydi; başarmıştı ve elbette geri dönen kahramanlarını alkışlayan ailesinin büyük bir selam verdi.

Evet, o bir kahramandı.

Üçüncü

Bölüm

TERAPİ

Bölüm 46

"ALEX! HEY, SEN! Nasılsın bakalım? Görüşmeyeli uzun zaman oldu, koca adam. İyi görünüyorsun."

Malina Freeman adında minyon, güzel bir kadına el salladım ve koşmaya devam ettim. Malina da benim gibi mahallenin demirbaşlarından biriydi. Benimle aynı yaşlardaydı ve çocukken ikimizin de harçlıklarımızı şeker ve gazoz almak için harcadığımız gazete dükkanının sahibiydi. Söylentilere göre benden hoşlanıyormuş. Hey, ben de Malina'dan hoşlanıyordum, hep .

Çırpınan ayaklarım sanki yolu biliyorlarmış gibi beni Beşinci Cadde'de kuzeye doğru götürdü ve mahalle gitti. Seward Meydanı'na doğru sağa döndüm ve uzun yoldan dolandım. Bu şekilde gitmek mantıklı değildi, ama bunu mantıklı nedenlerle yapmadım.

Maria'nın katiliyle ilgili haberler bugünlerde beni geride tutan tek şeydi. Şimdi bir yandan olayın yaşandığı mahalleden uzak duruyor, bir yandan da Maria' kaybettığım gibi değil, tanıdığım gibi hatırlamak için çok çalışıyordum. Ayrıca her gün onun katilini bulmak için zaman harcıyordum - artık onun hala dışarıda bir yerlerde olduğundan şüpheleniyordum.

Yedinci caddeden sağa döndüm, sonra biraz daha zorlayarak National Mall'a doğru ilerledim. Indiana Bulvarı'ndaki binama vardığımda, her seferinde iki adım atarak dört kat yukarı çıkacak kadar rüzgâr aldım.

Yeni ofisim dönüştürülmüş bir stüdyo daireydi, küçük bir banyosu olan büyük bir oda ve yan tarafta bir oyuk mutfak. Kuleli köşedeki yarım daire şeklindeki pencerelerden bol miktarda doğal ışık giriyordu.

Terapi seansları için iki rahat sandalye ve küçük bir kanep kurduğum burasıydı.

Burada olmak bile beni oldukça heyecanlandırırdı. Kendimi göstermişim ve ilk hastamı görmeye hazırdım.

Masamın üzerinde ikisi Büro'dan, bir diğeri de DCPD'den gönderilen üç dosya yığını duruyordu. Dosyaların çoğu olası danışmanlık işlerini temsil ediyordu. Çözülecek birkaç suç mu? *Arada bir ceset?* Sanırım bu gerçekçiydi.

İlk baktığım dosya Georgia'da medyanın "Gece Yarısı Arayanı" olarak adlandırdığı bir seri cinayet vakasıydı. Şimdiden üç siyah adam ölmüştü ve her cinayet arasındaki süre giderek kısalıyordu. Başkent ile Atlanta arasındaki altı yüz mil dışında benim için iyi bir davaydı.

Dosyayı bir kenara koydum.

Bir sonraki vaka eve daha yakındı. Maryland Üniversitesi'nde görev yapan ve belki aralarında yakın bir ilişki olan iki tarih profesörü bir sınıfta ölü bulunmuştu. Cesetler tavan kirişlerine asılmıştı. Yerel polisin elinde bir şüpheli vardı ama daha ileri gitmeden önce profil üzerinde çalışmak istiyordu.

O dosyayı sarı bir masama geri koydum. Sarı, *belki*.

Kapım çalındı.

"Açık," diye seslendim ve hemen şüphelendim, paranoyaklaştım, çoğu zaman olduğum şey her neyse.

çıkarken ninem ne demişti? *çalış*.

Bölüm 47

ESKİ ALIŞKANLIKLAR ZOR ÖLÜR. Ama ziyaretime gelen Kyle Craig ya da geçmişimden gelen başka bir psikopat kaçık değildi.

O benim ilk hastamdı.

Ziyaretçi, sanki içeri girmeye korkuyormuş gibi durakladığı kapının büyük bir kısmını kaplamıştı. Yüzünün ağzı kapanmış, elleriyle kapı pervazını kavrarken bir yandan da ağırbaşlılığını koruyarak nefes almaya çalışıyordu.

"Yakın zamanda asansör koyacak mısınız?" diye sordu soluk soluğa.

"Merdivenler için üzgünüm," dedim. "Sen Kim Stafford olmalısın. Ben de Alex.

Cross. Lütfen içeri gelin. Kahve var ya da size su getirebilirim."

Yeni muayenehanemin ilk hastası nihayet ofisime geldi. Yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiğim, ama kırk yaşında gibi görünen, iri yapılı bir kadındı. Koyu renk bir etek ve eski ama iyi yapılmış gibi görünen beyaz bir bluzla çok resmi giyinmişti. Mavi-lavanta rengi ipek bir eşarp çenesinin altına dikkatlice bağlanmıştı.

"Makinede sizi Robert Hatfield'in yönlendirdiğini mi söylediniz?" diye sordum. "Eskiden Robert ile polis teşkilatında çalışıyordum. Arkadaşınız mı?"

"Pek sayılmaz."

Tamam, Hatfield'in arkadaşı değil. Daha fazlasını söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Ofisin ortasında öylece durdu, odadaki her şeyi sessizce değerlendiriyor gibiydi.

"Şuraya oturabiliriz," dedim. Önce benim oturmamı bekledi, ben de .

Kim sonunda kendisi de oturdu ve sandalyenin ön kenarına tedirgin bir şekilde . Ellerinden biri eşarbindaki düğümün etrafında sinirli bir şekilde çırpınıyordu. Diğeri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

"Birini anlamaya çalışırken biraz yardıma ihtiyacım var," diye başladı.

"Bazen sinirlenen birini."

"Bu sana yakın biri mi?"

Kadın sertleşti. "Sana onun adını vermeyeceğim."

"Hayır," dedim. "İsim önemli değil. Ama bu biri mi?" "Nişanlısı."

Başımı salladım. "Siz ikiniz ne zamandır nişanlısınız? Bunu sormam doğru mu?" "Dört yıl," dedi. "Nişanlanmadan önce biraz kilo vermemi istiyor. evli."

Belki alışkanlıktandı ama nişanlısı hakkında profil oluşturmaya başlamıştım bile. İlişkide her şey onun suçuydu; kendi eylemleri için hiçbir sorumluluk almıyordu; kadının ağırlığı onun kaçış kapısıydı.

"Kim, onun çok sinirlendiğini söylediğinde, bana bundan biraz daha bahsedebilir misin?"

"Şey, sadece ..." Düşünmek için durdu, ancak eminim ki onu tutan şey netlik eksikliği değil utançtı. Sonra gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü.

"Sana fiziksel şiddet uyguladı mı?" Ben sordum.

"Hayır," dedi, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Şiddet değil. Sadece ... Şey, evet. Sanırım öyle."

Titrek bir nefesle kelimelerden vazgeçmiş gibiydi. Bunun yerine, boynundaki eşarbi çözdü ve kucağına doğru süzülmesine izin verdi.

Gördüğüm şeyden nefret ettim. Yaralar kolayca . Boğazının etrafında bulanık çizgiler gibi uzanıyorlardı.

Bu tür çizgili işaretleri daha önce de görmüştüm. Genellikle ölü bedenlerde olurdu.

Bölüm 48

KENDİME HATIRLATMAM GEREKTİ - cinayetler artık geride kaldı; bu sadece bir terapi seansı.

"Kim, boynundaki o izler nasıl oldu? Bana ne söyleyebiliyorsan söyle."

Eşarbını tekrar yüzünü buruşturdu. "Cep telefonum çalarsa cevap vermek zorundayım. Annemin evinde olduğumu sanıyor," dedi.

Yüzünden korkunç bir ifade geçti ve ona belirli istismar olaylarını sormak için çok erken olduğunu fark ettim.

Hâlâ bana bakmadan bluzunun kol düğmelerini açtı. Ön kolunda üstündeki kızgın kırmızı yarayı görene kadar ne yaptığından emin değildim. Daha yeni iyileşmeye başlamıştı.

"Bu bir yanık izi mi?" diye

sordum. "Puro içiyor," dedi.

Nefes . O kadar net cevap vermişti ki. "Polisi aradınız mı?"

Acı acı güldü. "Hayır. ."

Elini ağzına götürdü ve tekrar başka tarafa baktı. Bu adam belli ki onu korkutmuş ve ne olursa olsun onu korumasını sağlamıştı.

Çantasının içinde bir cep telefonu cıvıladı.

Bana tek kelime etmeden telefonu çıkardı, numaraya baktı ve cevap verdi.

"Hey, bebeğim. N'aber?" Sesi yumuşak, rahat ve tamamen inandırıcıydı.

"Hayır," dedi. "Annem süt almak için dışarı çıktı. Tabii ki eminim. Ona selamını söylerim."

Konuşurken Kim'in yüzünü izlemek büyüleyiciydi. Sadece onun için rol yapmıyordu. Bu rolü kendisi için oynuyordu. Bu şekilde geçiniyordu, değil mi?

Sonunda kapattığında, sanki hiç konuşma olmamış gibi bana en uyumsuz gülümsemeyle baktı. Birkaç saniyeden az sürdüSonra birden kesildi. Kısık bir inilti vücudunu sarsan bir hıçkırığa dönüştü; öne doğru sallandı, kendini ortasından kavradı.

"Bu çok zor," diye boğuk bir sesle konuştu. "Özür dilerim. Bunu yapamam.

Yapamam.

burada ol."

Cep telefonu ikinci kez çaldığında oturduğu yerde sıçradı. Burada olmasını en çok zorlaştıran şey bu gözetleme aramalarıydı - farkındalık ve inkârı aynı anda yürütmeye çalışmak.

Sanki görünüşü önemliymiş gibi yüzünü sildi ve daha önce olduğu gibi aynı yumuşak sesle cevap verdi.

"Hey, bebeğim. Hayır, ellerimi yıkıyordum. Özür dilerim, bebeğim. Telefona ulaşmam bir saniye sürdü."

Kim sabırla başını sallayıp dinlerken onun bir şeyler hakkında bağırdığını duyabiliyordum.

Sonunda bana bir parmak kaldırdı ve kendini koridora bıraktı.

Bu süreyi tedarikçi rehberlerimden birkaçını gözden geçirmek ve kendi öfkemi yatıştırmak için kullandım. Kim geri döndüğünde, ona bölgedeki bazı sığınma evlerinin isimlerini vermeye çalıştım, ancak onları reddetti.

"Gitmem gerek," dedi aniden. İkinci telefon onu sıkı sıkıya "Sana ne kadar borcum var?"

"Buna ilk danışmanlık diyelim. İkinci randevu için bana ödeme yapın."

"Hayırseverlik istemiyorum. Zaten geri dönebileceğimi sanmıyorum. Ne kadar istiyorsun?"

İsteksizce cevap verdim. "Saatine yüz dolar veriyorlar. Elli iyi olur."

Benim için saydı, çoğu muhtemelen zaman içinde sakladığı beşlikler ve tekliklerdi. Sonra ofisten ayrıldı. İlk seansım sona ermişti.

Bölüm 49

HATA. KÖTÜ OLAN.

Benny "Goodman" Fontana adında New Jerseyli bir mafya babası ve eski bir kiralık katil, koyu mavi Lincoln'ünün yolcu tarafına doğru yürürken hareketli bir Sinatra melodisi ıslık çalıyordu; sonra Ol' Blue Eyes'ı gururlandıracak bir gösteriş ve yüz kilovatlık bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

İri yarı sarışın bir kadın arabadan indi, uzun bacaklarını Rockettes seçmelerine katılacakmış gibi uzattı. Eski bir Kainat Güzeli yarışmacısıydı, yirmi altı yaşındaydı ve paranın satın alabileceği en iyi hareketli parçalardan bazılarına sahipti. Ayrıca bir mafya babasının el değiştirmeden kapamayacağı kadar şık ve seksiydi. Benny sert bir çakaldı, ama Tony Soprano'yu oynayan adamı saymazsanız, tam olarak bir film yıldızı sayılmazdı.

Kasap, caddenin yarım blok aşağısına park ettiği kendi arabasından hafifçe eğlenerek izledi. Sarışının Benny'ye saatte beş yüz dolar, eğer Bayan Fontana Marymount Manhattan'da okula giden kızlarını ziyaret etmek için şehir dışında olursa gece için belki iki bin dolar ödettiğini tahmin ediyordu.

Michael Sullivan saatini kontrol etti.

Yedi elli iki. Bu Venedik için bir intikamdı. En azından intikamın başlangıcı. Göndermeyi planladığı birkaç mesajdan ilki.

Saat sekiz on beşte arka koltuktan evrak çantasını aldı, indi ve akçaağaç ve karaağaçların yumuşak gölgelerinde kalarak caddeyi geçti. Kürk mantosuna sarınmış mavi saçlı bir kadının apartmandan çıkması için fazla beklemesi gerekmedi. Sullivan dostça bir gülümsemeyle ona kapıyı tuttu ve sonra kendini içeri bıraktı.

Her şey aşağı yukarı hatırladığı gibiydi. Daire 4C, Washington'da mafya için fırsatlar doğmaya başladığından beri yıllardır Aile'nin içindeydi. Burası, şehirde herhangi bir nedenle fazladan mahremiyete ihtiyaç duyan herkes için bir avantajdı. Kasap, Benny Fontana için iş yaparken bir ya da iki kez kendisi de kullanmıştı. Ancak bu, John Maggione'nin babasından görevi devralmasından ve Kasap'ı dışarıda bırakmaya başlamasından önceydi.

Ön kapıdaki ucuz Kore sürgüsü bile aynıydı ya da aynısına yakındı.

Yeterince. *Başka bir hata.* Sullivan evdeki atölyesinden aldığı üç dolarlık bir tıgla teli sıkıştırdı. Aleti çantasına geri koydu ve silahını ve çok özel bir cerrahi bıçağı çıkardı.

Oturma odası çoğunlukla karanlıktı. İki yönden ışık konileri geliyordu; solunda mutfak, sağında yatak odası. Benny'nin ısrarlı homurtuları Sullivan'a ilk yarının geçtiğini söylüyordu. Oturma odasındaki halının üzerinden hızla geçerek yatak odasının kapısına gitti ve içeri baktı. Kainat Güzeli üstteydi -şaşırtıcı değildi- ve ince sırtı ona dönüktü.

" bu, bebeğim. Sevdiğim şey bu," dedi Benny ve sonra, "Parmağımı koyacağım-"

Sullivan'ın susturucusu usulca ve sadece bir kez patladı. Eski Kainat Güzeli yarışmacısını saçının arkasından vurdu ve kadının kanı ve beyni Benny Fontana'nın göğsüne ve yüzüne sıçradı. Mafya babası sanki kendisi vurulmuş gibi bağırdı.

Kendini ölü kızın altından ve sonra da yataktan, komodinden ve kendi silahından uzağa yuvarlamayı başardı. Kasap gülmeye başladı. Mafya babasına ya da ölüye saygısızlık etmek istememişti ama Fontana bu gece hemen hemen her şeyi yanlış yapmıştı. Gittikçe yumuşuyordu, bu yüzden Sullivan önce onun peşine düşmüştü.

"Merhaba Benny. ?" dedi Kasap tepe lambasını yakarken. "Venedik hakkında konuşmamız gerek."

Kasları kesmek için özel bir kenarı olan bir neşter çıkardı. "Aslında, Bay Maggione'ye benim için bir mesaj göndermeni istiyorum. Bunu yapabilir misin, Benny? Haberci çocuk olur musun? Bu arada, Syme'ın ameliyatını hiç duydun mu, Ben? Ayağı kesilecek."

Bölüm 50

MICHAEL SULLIVAN, Benny Fontana ve kız arkadaşına yaptıklarından sonra hemen Maryland'deki ailesinin yanına gidemezdi. İçi çok öfkeliydi, kanı kaynıyordu. Babasının Brooklyn'deki dükkânından sahneler gözünün önüne geliyordu; büyük bir karton fiçıda saklanan talaş, beyaz harçlı pişmiş toprak zemin, el testereleri, kemik kesme bıçakları, dondurucu odasındaki et kancaları.

yüzden bir süre Georgetown'da dolaştı ve doğru türden bir bela aradı. İşin aslı, kadınları biraz kapalı severdi. Özellikle avukatları, MBA'leri, profesör-kütüphaneci tiplerini seviyordu; gözlüklerini, düğmeli kıyafetlerini, muhafazakâr saç stillerini seviyordu. Her zaman kendilerini kontrol ederlerdi.

Onlara bu kontrolün bir kaybetmelerinde yardımcı olmayı, kendi stresini atmayı, bu aptal toplumun tüm kurallarını çiğnemeyi seviyordu.

Georgetown onun için iyi bir pikap yeri idi. Caddede gördüğü diğer tüm chippie'ler biraz fazla sıkıştı. Gerçi gecenin bu saatinde seçebileceği çok fazla yer yoktu. Ama o kadar çok seçeneğe ihtiyacı yoktu, sadece iyi bir tanesine. Ve belki de onu çoktan fark etmişti. En azından öyle düşünüyordu.

Şık tüvit kıyafeti içinde etkileyici bir duruşma avukatı olabilirmiş görünüyordu. Topuklu ayakkabılar kaldırırında sabit bir ritimle tik tak yapıyordu; *bir o tarafa, bir bu tarafa, bir bu tarafa.*

Buna karşılık Sullivan'ın Nike'ları pek ses çıkarmıyordu. Kapüşonlu sweatshirt'ü ile mahallede gece koşusuna çıkan bir başka Bobo koşucusuydu. Biri penceresinden baksa, göreceği şey buydu.

Ama kimse bakmıyordu, en azından Bayan Tweedy. *Tweedy Bird*, diye düşündü sırıtarak. *Hata yapmış. Onun.*

Adımlarını şehir hızında atıyor, deri çantasını ve evrak çantasını Da Vinci Şifresi'anahtarı gibi bir kolunun altına sıkıştırıyor ve kaldırımın dış kenarında duruyordu - gecenin geç saatlerinde sokakta yalnız bir kadın için hepsi akıllıca hareketlerdi.

Tek hatası, etrafına yeterince bakmaması, etrafını kolağan etmemesiydi. *yürüyen koşucuyu* fark etmemek.

Ve hatalar seni , değil mi?

Tweedy bir sokak lambasının altından geçerken Sullivan gölgede geri çekildi.

Güzel borular ve harika bir kış, diye not etti. Sol elinde yüzük yok.

Yüksek topuklu ayakkabılar yarım blok daha kaldırımda ritmini korudu; sonra kırmızı tuğlalı bir konağın önünde yavaşladı. Güzel yermiş.

On dokuzuncu yüzyıl. Görünüşüne bakılırsa, içi katledilerek apartman dairesine dönüştürülmüş binalardan biriydi.

Daha ön kapıya varmadan çantasından bir dizi anahtar çıkardı ve Sullivan yaklaşma zamanını ayarlamaya başladı. Kendi cebine uzandı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Kuru temizleme fişi mi? Ne olduğu gerçekten önemli değildi.

Kadın anahtarını kapıya sokar sokmaz ve kapıyı itip açmadan önce, adam dostça bir sesle seslendi. "Affedersiniz, bayan? Affedersiniz? Bunu düşürdünüz mü?"

Bölüm 51

HAYIR APTAL, O KUŞ-annesi aptal kızlar yetiştirmemişti. Başının belada olduğunu hemen anladı ama birkaç saniye içinde bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Kadın aralarındaki cam kapıyı kapatıp onu güvenli bir şekilde içeriye kilitlemesine izin vermeden önce hızla sahanlığa çıktı.

Antrenin duvarındaki sahte gaz lambası onun çok güzel mavi gözlerindeki paniği ortaya çıkardı.

Aynı zamanda elindeki neşterin yüzüne doğru bıçağını da aydınlattı.

Kasap onun keskin kenarı görmesini istiyordu, böylece kendisinden çok onu düşünecekti. İşler böyle yürüyordu ve o da bunu biliyordu. Saldırıya uğrayan insanların yaklaşık yüzde 90'ı silahı kullanan kişiden ziyade silahla ilgili ayrıntıları hatırlıyordu.

Tweedy onunla birlikte antre kapısından içeri girmeden önce beceriksizce sendelemeyi başardı. Michael Sullivan sırtını sokağa dönerek, dışarıdan birinin geçmesi ihtimaline karşı onu görüş alanından çıkardı. Bir eliyle neşteri görünür halde tutarken diğer eliyle de kadının anahtarlarını aldı.

"*Tek kelime etme,*" dedi, bıçağı dudaklarına yaklaştırarak. "Ve hatırlamaya çalış, bununla anestezi uygulamıyorum. Topikal Betadine bile kullanmayın. Sadece kesiyorum."

Süslü bir şekilde oyulmuş korkuluk direğine yaslanırken parmak uçlarında durdu. "İşte." Küçük tasarım çantasını ona doğru itti. "Lütfen. Bu sizin. Şimdi git."

"bir şey olmayacak. Paranı istemiyorum. Şimdi beni dinle. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordu. İsteddiği etkiyi yaratmıştı. Kızın duraksaması ona cevabını verdi.

"Hayır." Kendini çok geç örtmeye çalıştı.

Duvarı üç posta kutusu vardı. Sadece iki numarada tek bir isim vardı: L. Brandt.

"Yukarı çıkalım, Bayan Brandt."

"Ben-"

"Evet, . Yalan söylemene gerek yok. Şimdi, kaybetmeden önce ."

Yirmi saniyeden kısa bir süre içinde ikinci kattaki dairenin içindeydiler. Oturma odası, L. Brandt'ın kendisi gibi derli toplu ve düzenliydi. Duvarlarda öpüşme sahnelerinin siyah-beyaz fotoğrafları asılıydı. Film posterleri -*Sleepless in Seattle, An Officer and a Gentleman*. Kızın kalbi romantikti. Ama bazı açılardan Sullivan da öyleydi - en azından o öyle düşünüyordu.

Adam onu aldığı anda vücudu kaskatı kesilmişti. Ufacık bir şeydi; onu yatak odasına götürmek için tek kolunu kullanması gerekti, sonra da kıpırdamadan yattığı yatağına yatırdı.

"Sen çok güzel bir kızsın," dedi. "Çok . Enfes bir oyuncak bebek gibi. Şimdi, eğer yoksa, paketin geri kalanını görmek istiyorum."

Neşteri, pahalı tüvit düğmelerini kesmek için kullandı. L. Brandt birlikte çözüldü; felçten topallamaya başladı ama en azından ona sessiz olmasını hatırlatmak zorunda kalmadı.

Ellerini kadının siyah ve dantelli sütyen ve külotunun üzerinde kullandı. *Hem de hafta içi*. Külotlu çorap giymiyordu ve bacakları harikaydı, ince ve hafifçe bronzlaşmıştı. Ayak tırnakları parlak kırmızıya boyanmıştı. Kadın gözlerini kapatmaya çalıştığı anda, adam onun tüm dikkatini çekecek kadar tokat attı.

"Benimle kal, L. Brandt."

Şifonyerin üzerindeki bir şey gözüne çarptı. Ruj. "Biliyor musun, ondan biraz sür. Ve güzel bir parfüm. Sen bir şey seç." L. Brandt kendisine söyleneni yaptı. Başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Bir elinde sikini, diğerinde neşterini tutuyordu; asla ama asla unutamayacağı bir görüntü. Sonra kendini onun içine sokmaya zorladı. "Birlikte oynamanı istiyorum," dedi. "Gerekirse numara yap. Eminim bunu daha önce de yapmışsındır." Kadın elinden gelenin en iyisini yaptı, pelvisini kavislendirdi, bir ya da iki kez inledi, sadece ona bakmadı.

"Şimdi bana bak," diye emretti. "Bana bak. Bana bak. *Bana bak*. Bu daha iyi." Sonra onun için her şey bitti. için de.

"Gitmeden önce kısa bir sohbet edelim," dedi. "İster inan ister inanma, gitmeyi planlıyorum. Sana zarar vermeyeceğim. Zaten verdiğimden daha fazla değil."

Çantasını yerde buldu. İçinde aradığı şey vardı ehliyet ve siyah bir adres defteri. Ehliyeti başucu lambasının altında tuttu.

"Demek bu *Lisa*. Hükümet için çok güzel bir resim. Elbette, gerçek hayatta daha da güzelsiniz. Şimdi size kendi resimlerimden birkaçını göstereyim."

Çok fazla getirmemişti, sadece dört taneydi ama en sevdiklerinden bazılarıydı. Onları bir elinin avucuna yaydı. Lisa yine donmuştu. Neredeyse komikti, sanki yeterince hareketsiz kalırsa adam onu fark .

Kızın görmesi için fotoğrafları teker teker havaya kaldırdı. "Bunların hepsi *iki kez* tanıştığım insanlar. Sen ve ben, tabii ki, sadece *bir kez* karşılaştık. Tekrar karşılaşp karşılaşmayacağımız tamamen sana bağlı. Anlıyor musun? Yeterince açık anlatabildim mi?"

"Evet."

Ayağa kalktı ve yatağın onun tarafına doğru yürüdü, söylediği şeyi anlaması için ona birkaç saniye verdi. Kendini bir çarşafıa örttü. "Beni anlıyor musun, Lisa? Gerçekten mi? Şu anda konsantre olmanın biraz zor olduğunu biliyorum. Öyle olacağını tahmin ediyorum."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

"Güzel, sana inanıyorum," dedi. "Yine de her ihtimale karşı bunu da alacağım."

Adres defterini kaldırdı. *B*'ye çevirip açtı. "İşte başlıyoruz. Tom ve Lois Brandt. Annem ve babam mı? Vero Beach, Florida. Orasının çok güzel olduğu söyleniyor. Hazine Sahili."

"Oh, Tanrım, lütfen," dedi.

"Tamamen sana bağlı Lisa," dedi. "Elbette, bana sorarsanız, tüm bunlardan sonra sonunuzun fotoğraflardaki diğerleri gibi olması utanç verici olur. Bilirsiniz, parçalara , dikilmiş. Canım ne isterse onu yapardım."

Çarşafı kaldırdı ve ona bir kez daha baktı. "Senin durumunda güzel parçalar olacaklar, ama yine de *parçalar*."

Ve bu son sözleriyle Lisa Brandt'ı onunla ilgili anılarıyla baş başa bıraktı.

Bölüm 52

"İŞTE BU YÜZDEN KRAVAT TAKMIYORUM."

John Sampson boynundaki sıkıcı düğümü çekti ve lanet olası şeyi kopardı. Onu ve kahvesinden geriye kalanları çöpe attı. Hemen kahveyi atmamış olmayı diledi. O ve Billie gecenin yarısını küçük Djakarta ve onun gribiyle geçirmişlerdi. Bir kamyon dolusu kafein şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi.

Masasındaki telefon çaldığında, kimseyle hiçbir şey konuşacak durumda değildi. "Evet, ne?"

Telefonun diğer ucundan bir kadın sesi geldi. "Bu Dedektif Sampson'ın hattı mı?"

"Sampson. Ne oldu?"

"Ben Dedektif Angela Susan Anton. Cinsel Saldırı Birimi'nde çalışıyorum, İkinci Bölge'ye atandım."

"Tamam." Kadının kendisi için bazı noktaları birleştirmesini bekledi.

"Sizi rahatsız edici bir davaya çekmeyi umuyordum, Dedektif. Burada bazı ciddi çıkmazlarla karşılaşıyoruz."

Sampson çöp sepetinde kahve kabını aradı. ! Sağ tarafı yukarı gelecek şekilde düşmüştü.

"Dava nedir?"

"Bir tecavüz. Dün gece Georgetown'da oldu. Kadın GUH'de tedavi altına alındı ama tek söylediği saldırıya uğradığı. Adamı teşhis edemiyor. Onu hiç tarif etmiyor. Bütün sabah onunla birlikteydim ama hiçbir yere varamadım. Hiç böyle bir şey görmemiştim, Dedektif. Kadının sergilediği korku seviyesi."

Sampson telefonu kulağına eğdi ve Billie'nin Babalar Günü hediyesi olan, üstünde "Dad Pad" yazan bir tablete bazı notlar karaladı. "Buraya kadar tamam. Ama beni neden aradığınızı merak ediyorum, Dedektif."

Kötü kahveyi tekrar yudumladı ve birden o kadar da değilmiş gibi geldi.

Anton cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Anladığım kadarıyla Alex Cross arkadaşınız mı."

Sampson kalemini bıraktı ve masa sandalyesinde arkasına yaslandı. "Şimdi anlıyorum." "Senin yapabileceğini umuyordum-"

"Sizi gayet duyuyorum, Dedektif Anton. Anlaşmayı sizin için benim mi istiyorsunuz?"

"Hayır," dedi hemen. "Rakeem Powell bana ikinizin birlikte dizilerde çalıştığınızda çok iyi olduğunuzu söyledi. İkinizi de bu işe dahil etmek isterim. Sadece dürüst davranıyorum."

Sampson sessiz kaldı, bu işten kurtulacak mı yoksa kendini biraz daha asacak mı bekledi.

"Dün gece ve bu sabah Dr. Cross'a mesaj bıraktık, ama herkesin ve amcalarının onun zamanından bir parça istediğini hayal etmek zorundayım. Artık serbest çalışıyor."

"Bu konuda haklısın, herkes ondan bir parça istiyor," dedi. "Ama Alex büyük bir çocuk. Kendi başının çaresine bakabilir ve kendi kararlarını verebilir. Neden telefonunu denemeye devam etmiyorsun?"

"Dedektif Sampson, bu suçlu özellikle hasta bir piç. Bu davada kendim de dahil olmak üzere *kimsenin* zamanını boşa harcama lüksüm yok. Bu yüzden, eğer herhangi bir şekilde ayağınıza bastıysam, belki de bu saçmalığı bir kenara bırakıp bana yardım edip etmeyeceğinizi söyleyebilirsiniz."

Sampson ses tonunu tanıdı ve bu onu gülümsetti. "Madem öyle diyorsun, evet, tamam. Alex için herhangi bir taahhütte bulunamam. Ama ne yapabileceğime bakacağım."

"Harika. Teşekkür . Dosyaları şimdi göndereceğim. Tabii onları buradan almak istemiyorsanız."

"Dur . Dosyalar mı? Çoğul mu?"

"Sizin için çok mu hızlı gidiyorum, Dedektif Sampson? Aramamın tek nedeni sizin ve Dr. Cross'un *seri* vakalarla ilgili deneyimleriniz."

Sampson telefon ahizesini şakağına sürttü. "Evet, sanırım benim için çok hızlı gidiyorsun. Burada da mı cinayet bahsediyoruz?"

"Seri cinayet değil," dedi Anton sıkıca. "Seri tecavüz."

Bölüm 53

Sampson'a "Bu bir danışma değil," dedim. "Bu bir *iyilik*. Sana, *şahsen*, John."

Sampson kaşlarını bilerek kaldırdı. "Başka bir deyişle, Nana ve çocuklara artık saha çalışması yapmayacaklarına söz verdin."

Ona salladım. "Hayır, kimseye bir şey için söz vermedim. Sadece sür ve yolda kimseye çarpmamaya çalış. En azından sevdiğimiz birine."

Georgetown'daki evinden ayrılıp şehir dışındaki bir arkadaşında kalmaya giden Lisa Brandt ile görüşmek üzere McLean, Virginia'daydık. Kucağında, tecavüze uğramış ama soruşturmaya yardımcı olmak ve muhtemelen tecavüzcüyü durdurmak için hiçbir şey söylemeyen diğer üç kadınla birlikte onun dava dosyası vardı. *Seri* tecavüzcü.

Belgeleri incelemek için ilk fırsatımdı ama dedektifin vardığı sonuca katılmam uzun sürmedi. Bu saldırıların hepsi tek bir adam tarafından gerçekleştirilmişti ve fail kesinlikle bir psikopattı. Hayatta kalanlar belli bir tipti: yirmili yaşlarında ya da otuzlu yaşlarının başında, bekâr, Georgetown bölgesinde yalnız yaşayan beyaz kadınlar. Her biri bir tür başarılı profesyoneldi; bir avukat, bir müşteri . Lisa Brandt bir mimardı. Hepsi de akıllı, hırslı kadınlardı.

Ve içlerinden hiçbiri ona saldıran adam hakkında ya da onun aleyhinde tek kelime etmek istemiyordu.

Failimiz, kurbanlarının içine Tanrı korkusunu nasıl sokacağını ve sonra bunu nasıl yapacağını bilen, zeki ve kendini kontrol eden bir hayvandı. Ve sadece bir kez değil, dört kez. Ya da belki dörtten fazla. Çünkü saldırıya uğradıklarını bildirmekten bile korkan başka kurbanları olma ihtimali çok yüksekti.

"İşte " dedi Sampson. "Burası Lisa Brandt'ın kendini sakladığı yer."

Bölüm 54

Dev bir çitin arasından geçip kırık deniz kabuklarıyla döşeli hilal şeklindeki uzun bir araba yoluna girdiğimizde kucağımdaki dedektif dosyaları yığınınan başımı kaldırıp baktım. Ev, önünde iki katlı beyaz sütunları olan görkemli bir Yunan canlanışıydı ve bir banliyö kalesi gibi görünüyordu. Lisa Brandt'ın neden buraya sığınmak ve güvende olmak için geldiğini anlayabiliyordum.

Arkadaşı Nancy Goodes kapıyı açtı ve sonra bizimle özel olarak konuşmak için evin dışına çıktı. Hafif sarışındı ve Bayan Brandt'ın yaşlarında görünüyordu; dosyada yirmi dokuz yaşındaydı.

"Lisa'nın cehennemi yaşadığını söylememe gerek yok," dedi fısıltıyla, ama verandada buna hiç gerek yoktu. "Lütfen bu görüşmeyi mümkün olduğunca kısa tutabilir misiniz? Keşke hemen gidebilseniz. Neden daha fazla polisle konuşmak zorunda olduğunu anlamıyorum. İkinizden biri bana bunu açıklayabilir mi?"

Lisa'nın arkadaşı dirseklerini göğsünde kavuşturmuştu, belli ki rahatsızdı ama aynı zamanda iyi bir avukat olmak için kendini zorluyordu. Sampson ve ben buna saygı duyduk, ancak başka hususlar da vardı.

"geldiğince kısa tutacağız," dedi. "Ama bu tecavüzcü hala dışarıda bir yerde."

"*Sakın ona suçluluk duygusu yüklemeye kalkma. Sakın buna cüret etme.*"

Bayan Goodes'u mermer döşeli bir fuayeden geçerek içeriye kadar takip ettik. Sağımızdaki geniş merdiven, tepemizde sallanan avizenin kıvrımını yansıtıyordu.

Sol taraftaki çocuk seslerini duyduğumda, evin resmiyetiyle biraz uyumsuz görünüyorlardı. Bu insanların dağınıklıklarını nerede tuttuklarını merak etmeye başladım.

Bayan Goodes içini çekti ve bizi Lisa Brandt'ın tek başına oturduğu yan salona götürdü. Ufak tefekti ama bu talihsiz koşullar altında bile güzeldi. Kot pantolon ve çizgili oxford gömlekle normal bir şekilde giyindiği hissine kapıldım, ancak hikayenin daha fazlasını anlatan şey eğilmiş duruşu ve gözleriydi. Belli ki şu anda hissettiği acının hiç geçip geçmeyeceğini bilmiyordu.

Sampson ve ben kendimizi tanıttık ve davet edildik. Lisa tekrar gözlerini kaçırmadan önce kibarca gülümsemeye bile zorladı.

"Bunlar çok güzel," dedim, sehpanın üzerinde duran taze kesilmiş orman gülü vazosunu göstererek. Bunu söylemek çok kolaydı çünkü doğruydu,

ve açıkçası nereden başlayacağımı bilemedim.

"Ah." Dalgın dalgın onlara baktı. "Nancy tüm harika. O artık gerçek bir köylü kızı, bir anne. Hep anne olmak istemişti."

Sampson nazıkçe başladı. "Lisa, bu olay başına geldiği için ne kadar üzgün olduğumuzu bilmeni istiyorum. Şimdiye kadar pek çok kişiyle konuştuğunu biliyorum.

Arka plan detaylarını çok fazla tekrar etmemeye çalışacağız. Buraya kadar tamam mı?" Lisa gözlerini odanın köşesine sabitledi. "Evet. Teşekkür ."

"Şimdi, anladığımız kadarıyla gerekli profilaksiyi almışsınız ama Hastanedeki muayenenizde herhangi bir fiziksel kanıt sunmamayı tercih ettiniz. Ayrıca, şu an için size karşı suç işleyen adamın eşkalini vermemeyi tercih ediyorsunuz. Bu doğru mu?"

"Ne şimdi, *ne de hiçbir zaman*," dedi. Başını hafifçe ileri geri salladı, sanki defalarca tekrarlanan küçük bir *hayır gibiydi*.

"Konuşmak zorunda değilsiniz," diye onu temin ettim. "Vermek istemediğiniz herhangi bir bilgiyi almak için de burada değiliz."

"Tüm bunları göz önünde bulundurarak," diye devam etti Sampson, "üzerinde çalıştığımız bazı varsayımlarımız var. Birincisi, saldırganın tanıdığınız biri *olmadığı*. İkincisi de, onu teşhis etmenizi ya da onun hakkında konuşmanızı engellemek için sizi bir şekilde tehdit etti. Lisa, bunun doğru olup olmadığını bize rahatça söyleyebilir misin?"

Çok hareketsiz kaldı. Yüzünü ve vücut dilini ölçmeye çalıştım ama hiçbir şey göremedim. Sampson'ın sorusuna cevap vermedi, ben de farklı bir açı denedim.

"Daha önce dedektiflerle konuştuğunuzdan beri düşündüğünüz bir şey var mı? Eklemek istediğiniz herhangi bir şey?"

"Küçük bir ayrıntı bile soruşturmaya yardımcı olabilir," dedi Sampson, "ve bu tecavüzcüyü yakalayabilir."

"Başıma gelenlerin soruşturulmasını *istemiyorum*," diye ağzından kaçırdı. "Bu benim seçimim değil mi?"

Sampson ondan duyduğum en yumuşak sesle, "Korkarım öyle değil," dedi.

"Neden olmasın?" Lisa'nın ağzından bir sorudan çok çaresiz bir yakarış olarak çıktı.

Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Sana olanların münferit bir olay olmadığından oldukça eminiz Lisa. Başka kadınlar da oldu-"

İşte o anda çözüldü. bir hıçkırık kaçtı ve arkasındaki her şeyi serbest bıraktı. Ardından Lisa Brandt kucağına yığıldı ve ellerini ağzına sımsıkı kapatarak hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı.

"Özür dilerim," dedi inleyerek. "Bunu yapamam. Yapamam. Özür dilerim, özür dilerim."

O sırada Bayan Goodes aceleyle odaya geri döndü. Kapının hemen dışından dinliyor olmalıydı. Lisa'nın önünde diz çöktü ve kollarını arkadaşına dolayarak fısıltıyla güvence verdi.

Lisa Brandt tekrar, "Özür dilerim," dedi.

"Üzgün olmanı bir şey yok, tatlım. şey için. Sadece içini dök, hepsi bu," dedi Nancy Goodes.

Sampson üzerine bir kart koydu. "Kendimizi göstereceğiz," dedi.

Bayan Goodes hıçkırarak ağlayan arkadaşına dönmeden cevap verdi.

"Sadece git. Lütfen buraya geri gelme. Lisa'yı rahat bırak. Gidin."

Bölüm 55

Kasap bir iş üzerindeydi, altı haneli bir iş. Diğer şeylerin yanı sıra, aklını John Maggioneden ve ona çektiirmek istediği acıdan uzak tutmaya çalışıyordu. Koluna genç bir kız dolamış, iyi giyimli, yaşlı bir adamı izliyordu. Bir zamanlar Londra'da onlara "kuş" derlerdi.

Adam muhtemelen altmış yaşındaydı; kadınsa en fazla yirmi beş yaşında olabilirdi. Meraklı bir çift.

Göz alıcı, bu onun için bir sorun olabilir.

Kasap, Claridges Oteli'nin önünde durup adamın özel arabasının gelmesini beklerken onları izledi. Tıpkı bir önceki akşam ve o sabah saat on sularında olduğu gibi araba geldi.

Çiftin şu ana kadar ciddi bir hatası yok. Üzerine atlayacağı bir şey yok.

Özel arabanın şoförü bir korumaydı ve arabayı taşıyordu. Yaptığı işte de yeterince iyiydi.

Koruma için tek bir sorun vardı; kız belli ki onu yanında istemiyordu. Saatchi Galerisi'ndeki bir tür resmi davete katıldıkları bir önceki gece, yaşlı adamın şoförü sağlamaya çalışmış ama başaramamıştı.

Bugün neler olacağını görmek zorundaydı. Kasap, pırıl pırıl parlayan siyah Mercedes CL65'in birkaç araba gerisinde durdu. Mercedes hızlıydı, altı yüz beygir gücünden fazlaydı ama Londra'nın kalabalık caddelerinde çok işlerine yarayacaktı.

Tekrar çalışmak konusunda biraz paranoyaktı ve oldukça haklı sebepleri vardı ama işi Boston bölgesindeki sağlam bir tanıdığı aracılığıyla almıştı. Adama güveniyordu, en azından atabildiği kadarıyla. Ve altı haneli maaş gününe ihtiyacı vardı.

Sonunda Covent Garden metro istasyonunun yakınındaki Long Acre'de olası bir mola geldi. Kız bir ışıkta arabadan atladı, yürümeye başladı ve yaşlı adam da indi.

Michael Sullivan hemen kaldırıma yanaştı ve arabasını terk etti. Zaten kiralık arabanın izi asla sürülemezdi. Bu hareket, çoğu insanın yapmayı bile geçirmeyeceği bir klasikti ama o arabayı Londra'nın ortasında bırakmayı daha az önemseyemezdi.

Arabanın bir önemi yoktu.

Şoför-korumanın iki kişiyle aynı şeyi yapmayacağını düşündü.

Yüz bin dolarlık Mercedes ve adam onları tekrar yakalamadan önce birkaç dakikası olduğunu söyledi.

Covent Garden Meydanı'nın etrafındaki sokaklar yoğun bir şekilde yayalarla doluydu ve muhtemelen korumadan "kaçışları" hakkında başlarını sallayarak gülen çifti görebiliyordu. Onları James Sokağı'na kadar takip etti. Dünyada hiçbir şeyi umursamadan gülmeye ve konuşmaya devam ettiler.

Büyük, büyük hata.

İleride cam çatılı bir pazar görebiliyordu. Ve beyaz mermer heykeller gibi giyinmiş, sadece biri onlara bozuk para attığında hareket eden sokak sanatçılarının etrafında toplanmış bir kalabalık.

Sonra aniden çiftin tepesindeydi ve bu doğru geldi, bu yüzden susturuculu Beretta'yı ateşledi-iki kalp atışı.

Kız, iki ayağının bir halı çekilmiş gibi yere düştü.

kim olduğu, kimin ya da neden ölmesini istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve öyle ya da böyle umurunda da değildi.

"Kalp krizi! Biri kalp krizi geçirdi!" diye bağırarak silahı parmaklarının ucundan bıraktı, döndü ve giderek yoğunlaşan kalabalığın içinde kayboldu. Neal Sokağı'na doğru ilerleyerek Viktorya dönemine ait dış cepheleri olan birkaç barı geçti ve terk edilmiş arabasını tam bıraktığı yerde buldu. Ne güzel bir sürpriz.

Bir gece Londra'da kalmak daha güvenliydi ama sonra sabah uçağıyla Washington'a dönecekti.

Her zamanki *gibi kolay* para, ya da en azından Venedik'te hâlâ büyük ölçüde uğraşmak zorunda olduğu o karışıklıktan önce onun için öyleydi.

Bölüm 56

JOHN VE BEN o gece son terapi seansımdan sonra Roxy Spor Salonu'nda hafif bir antrenman için buluştuk. Antrenmanlarım istikrarlı bir şekilde devam ediyordu ve orada geçirdiğim günler birkaç yıldır ilk kez beni mutlu ve tatmin ediyordu.

Her ne kadar bu kelimenin gerçekte ne anlama geldiğinden emin olmasam da, tuhaf *normallik* fikri artık kafamı çok meşgul ediyordu.

"Dirseklerini içeri sok," dedi Sampson, "yoksa o lanet kafanı uçururum."

Onları içeri çektim. Yine de pek yardımcı olmadı.

İri adam beni, sadece sağlam bir yumruğun yapabileceği gibi acıtan iyi bir sağ yumrukla yakaladı. Savurdum ve açık tarafına sertçe vurdum, bu da elimi ondan daha çok acıtmış gibiydi.

Bir süre böyle devam etti ama aklım hiçbir zaman ringe çıkmadı. Yirmi dakikadan az bir süre sonra eldivenlerimi kaldırdım, iki omzumda da bir ağrı hissediyordum.

"TKO," dedim ağızlığımdan. "Hadi gidip bir içki alalım."

"İçeceğimiz" Roxy'nin önündeki kaldırımında duran kırmızı Gatorade şişeleri oldu. Aklımdaki bu değildi, ama iyiydi.

"Yani," dedi Sampson, "ya ben orada çok daha iyiye gidiyorum ya da sen bu gece kendinde değildin. Hangisi?"

"İyileşmiyorsun," diye kestirip attım.

"Hâlâ dünü mü düşünüyorsun? Neyi? Konuş benimle."

İkimiz de Lisa Brandt ile yaptığımız zorlu görüşme yüzünden kendimizi kötü hissetmiştik. Bir tanığı şekilde zorlamak ve bir yere varmak başka bir şeydir; sıkı bir şekilde araştırmak ve hiçbir şey elde edememek başka bir şeydir.

Başımı salladım. "Dün, evet."

Sampson duvardan aşağı kayarak kaldırımında yanıma oturdu. "Alex, endişe treninden inmелisin."

"Güzel tampon çıkartması," dedim ona.

"İşlerin senin için oldukça iyi gittiğini sanıyordum," dedi. "En azından son zamanlarda."

", " dedim. "İş iyi, hatta düşündüğümde de iyi."

"O zaman sorun ne? İyi bir şeyin fazlası mı? Seni rahatsız eden ne, dostum?"

Aklımda bir uzun cevap bir de kısa cevap vardı. Ben kısa cevabı . "Maria." Ne demek istediğimi biliyordu, nedenini de biliyordu. "Dün sana onu mu hatırlattı?" "Evet, garip bir şekilde hatırlattı," dedim. "Düşünüyordum da. Geçmişi hatırlıyorsun

öldürüldüğü zaman mı? O zamanlar da bir seri tecavüz olayı vardı. Hatırladın mı?"

Sampson gözlerini kısarak havaya baktı. "Doğru, şimdi sen ."

Ağrıyan parmak eklemlerimi birbirine sürttüm. "Her neyse, demek istediğim bu. Bugünlerde her şey iki derecelik ayrılık gibi. Düşündüğüm her şey bana Maria'yı hatırlatıyor. Yaptığım her şey beni onun cinayet davasına geri götürüyor. Arafta yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Sampson bitirmemi bekledi. Genelde meramını ne zaman anlatacağını ve ne zaman susması gerektiğini bilir. Şu anda söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Sonunda derin bir nefes aldım ve ayağa kalkıp kaldırımdan yukarı çıkmaya başladık.

"Maria'nın katili hakkında ne duydun? Yeni bir şey var mı?" Ona sordum. "Yoksa Giametti bizimle oyun mu oynuyordu?"

"Alex, neden hayatına etmiyorsun?"

"John, eğer devam edebilseydim, ederdim. Tamam mı? Belki de böyle ."

Yarım blok boyunca ayakkabılarına baktı. Sonunda isteksizce cevap . "Eğer katil hakkında bir şey öğrenirsem, ilk öğrenen sen olacaksın."

Bölüm 57

MICHAEL SULLIVAN on dört ya da on beş yaşındayken kimseden bir bok almayı bırakmıştı. Ailesindeki herkes büyükbabası James'in bir silahı olduğunu ve onu yatak odasındaki şifonyerin alt çekmecesinde sakladığını biliyordu. Haziran ayında bir öğleden sonra, okulların açıldığı hafta, Sullivan büyükbabasının dairesine girip silahı çaldı.

Günün geri kalanında, bol bir gömleğin altına gizlediği, pantolonunun içine sıkıştırılmış pistola ile mahallede dolaştı. Silahı kimseye gösterme ihtiyacı hissetmiyordu ama ona sahip olmaktan hoşlandığını, hem de çok hoşlandığını fark etti. Tabanca onun için her şeyi değiştirmişti. Sert bir çocuktan yenilmez bir çocuğa dönüşmüştü.

Sullivan saat sekiz civarına kadar takıldı; sonra Quentin Yolu boyunca babasının dükkânına doğru ilerledi. Yaşlı adamın dükkânı kapatacağını öğrendiğinde oraya varmıştı.

Nefret ettiği bir şarkı, Elton John'un "Crocodile Rock" şarkısı, sokağın aşağısındaki birinin arabasının radyosunda çalıyordu ve bu boku çalan kişiyi vurmak istiyordu.

Kasap dükkânının ön kapısı açıktı ve içeri girdiğinde babası başını kaldırıp bakmadı bile ama oğlunun dışarıdaki pencereden geçtiğini görmüş olmalıydı.

Her zamanki *Irish Echo* gazeteleri yığını kapının yanında idi. Her şey her zaman yerli yerindeydi. Düzenli, tertipli ve tamamen dağınık.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı babası. Kullandığı süpürge'nin yerdeki harçtan yağları temizlemek için bir kazıyıcı bıçağı vardı. Bu, Sullivan'ın nefret ettiği türden bir temizlik işiydi.

"Seninle konuşmak mı?" dedi babasına. "Siktir git. Hayatımı kazanmakla meşgulüm."

"Oh. Bu doğru mu? Yerleri temizlemekle mi meşgulsün?" Sonra kolu hızla dışarı çıktı.

Ve Sullivan ilk kez babasını -silahla- sağ gözünün üzerindeki şakağından vurdu. Burnuna bir kez daha vurdu ve iri adam talaş ve et parçalarının içine düştü. İnlemeye, talaş ve kıkırdak tükürmeye başladı.

"*Seni ne kadar kötü incitebileceğimi biliyor musun?*" Michael Sullivan yere eğildi ve babasına sordu. "O cümleyi hatırlıyor musun, Kevin? Hatırlıyorum. Yaşadığım sürece asla unutma."

"Bana Kevin deme, seni serseri."

Silahın kabzasıyla babasına tekrar vurdu. Sonra testislerine tekme attı ve babası acı içinde inledi.

Sullivan dükkana küçümseyerek baktı. Sırf bir şeyleri tekmelemek için McNamara'nın sodalı ekmek standını tekmeledi. Sonra silahı yaşlı adamın kafasına dayadı ve horozunu kaldırdı.

"Lütfen," diye soludu babası ve gözleri şok, korku ve oğlunun kim olduğuna dair bir tür tuhaf farkındalıkla kocaman oldu. "Hayır. Yapma bunu. Yapma, Michael."

Sullivan tetiği çekti ve metalin metale çarpmasıyla büyük bir gürültü *koptu*.

Ama sağır edici bir patlama yok. Beyin parçalayan bir silah sesi yok. Sonra kilisedeki gibi güçlü bir sessizlik oldu.

"Bir gün," dedi babasına. "Bugün değil, ama hiç beklemediğin bir anda. Bir gün ölmek istemediğinde, seni öldüreceğim. Sen de zor bir ölüm yaşayacaksın, Kevin. Ve bunun gibi bir mantar tabancasıyla değil."

Sonra kasap dükkanından çıktı ve Sligo Kasabı oldu. On sekizinci yılının Noel'inden üç gün önce geri geldi ve babasını öldürdü. Söz verdiği gibi, silahla değil. Yaşlı adamın kemik kesme bıçaklarından birini kullandı ve hatıra olarak birkaç Polaroid fotoğraf çekti.

Bölüm 58

Bugünlerde yaşadığı MARYLAND'da Michael Sullivan bir beyzbol sopasını omuzlamıştı. Sıradan bir sopa da değil, eski bir Louisville Slugger, tam olarak 1986 Yankees maç sopası. Koleksiyoncu eşyalarını boş verin, bu sağlam kül parçası kullanılmak içindi.

"Pekâlâ," diye seslendi Sullivan atıcı tümseğine doğru. "Bakalım neler yapabiliyorsun koca adam. Burada tir tir titriyorum. Bakalım sende ne var."

Mike Junior'ın bu kadar akıcı ve iyi bir kurmaya sahip olacak kadar yaşlı olduğuna inanmak zordu ama öyleydi. Atış değiştirmesi de küçük bir şaheserdi. Sullivan bunun farkına varmıştı çünkü bu atışı çocuğa kendisi öğretmişti.

Yine de en büyük oğluna sadaka vermiyordu. Bu çocuğa hakaret olurdu. Atışa ihtiyacı olan fazladan bir saniyeyi verdi, sonra sertçe savurdu ve tatmin edici bir şekilde vurdu. Top John Maggione'nin kafasıymış gibi davrandı.

"Ve o buradan çıktı!" diye bağırdı. En küçük çocuğu Seamus, sayı yapan almak için beyzbol sahasının tel örgülerinin üzerinden atlarken, o da göstermelik olarak kaleye koştu. "Aferin baba!" diye bağırdı, yere düşen topu tutarak.

"Baba, gitmeliyiz." Ortanca oğlu Jimmy, yakalayıcı eldivenini ve yüz maskesini çoktan çıkarmıştı. "Altı buçukta evden çıkmalıyız. Hatırladın mı baba?"

Sullivan'dan sonra bu gece için en heyecanlı olan Jimmy'ydi. Sullivan onlara Baltimore'daki 1. Mariner Arena'da U2'nun Vertigo turnesini izlemek için bilet almıştı. Güzel bir gece olacaktı, tahammül edebileceği türden bir aile etkinliği.

Konsere giderken Sullivan, çocukları arka koltukta homurdanmaya ve şakalar yapmaya başlayana kadar arabanın birlikte şarkı söyledi.

"Görüyorsunuz çocuklar," dedi Caitlin, "babanız kendisini bir başka Bono sanıyor. Ama sesi daha çok Ringo Starr?"

"Annen sadece kısıkanıyor," dedi Sullivan gülerek. "Siz çocukların ve benim damarlarımızda zengin İrlanda kanı akıyor. Onda ise Sicilya'dan başka bir şey yok."

"Oh, doğru. Bir sorum var: Hangisini yemeyi tercih edersiniz-İtalyan mı İrlanda mı?"

Dava kapanmıştır."

Çocuklar uludular ve anneleri için beşlik çaktılar.

"Hey, *bu* ne anne?" Seamus sordu.

Caitlin baktı; sonra ön koltuğun altından küçük, gümüş rengi, kapaklı bir telefon çıkardı. Sullivan onu gördü ve midesi bulandı.

Benny Fontana'nın cep telefonuydu. Sullivan Benny'yi ziyaret ettiği gece telefonu yanına almıştı ve o zamandan beri onu arıyordu. Hatalardan bahsediyoruz.

Ve hatalar sizi öldürür.

Yüzünü mükemmel bir şekilde kontrol altında tuttu. "Bahse girerim bu Steve Bowen'ın telefonu," diye yalan söyledi.

"Kim?" Caitlin sordu.

"Steve Bowen. Müşterim mi? Şehirdeyken onu havaalanına bırakmıştım."

Caitlin şaşkın görünüyordu. "Neden geri almaya çalışmadı?"

Çünkü biri yok.

"Muhtemelen Londra'da olduğu içindir." Sullivan doğaçlama yapmaya devam etti. "Torpido gözüne koy gitsin."

Cep telefonu artık elinde olduğuna göre, onunla ne yapmak istediğini biliyordu. Aslında, bekleyemezdi. Ailesini arenanın olabildiğince yakınına kadar götürdü, sonra da kaldırıma çekti.

"İşte kapıdan kapıya hizmet. Bundan daha iyisi olamaz. Bu arabayı park edip sizinle içeride buluşacağım."

Boş bir otopark bulması uzun sürmedi. Biraz daha mahremiyet ve iyi bir sinyal için en tepeye kadar sürdü. Aradığı numara telefonun adres defterindeydi. Numarayı . *Bu iyi olmalı. Şimdi bırak o piç kuruşu orada olsun.*

Ve arayanın kimliğini almasına izin ver.

John Maggione kendi kendine cevap verdi. "?" diye sordu ve sesi çoktan sinirlenmiş gibiydi.

Bingo! Adamın ta kendisi. Maggione'nin babası Sullivan'ın onun için bazı işler yapmasına izin verdiğinden beri birbirlerinden nefret ediyorlardı.

"Tahmin et Junior."

"Hiçbir fikrim yok. Bu numarayı nereden buldun? Her , sen ölü bir adamsın."

"O zaman sanırım ortak bir noktamız var."

Adrenalin Sullivan'ın vücudunda hızla yayıldı. Şu anda durdurulamaz hissediyordu. Bu tür şeylerde en iyisi oydu: bir hedef belirlemek, bir hedefle oynamak.

"Bu doğru, Junior. Avcı av olur. Ben Michael Sullivan. Beni hatırladın mı? Ve biliyor musun? Sırada senin için geliyorum."

"Kasap" mı? Sen misin, serseri? Seni zaten öldürecektim, ama şimdi

Benny'ye yaptıklarını sana ödeteceğim. Seni pislik, canını çok fena yakacağım."

"Benny'ye yaptıklarım, sana yapacaklarımın yanında hiçbir şey. Seni bir kasap testeresiyle ikiye böleceğim ve yarısını annene, diğer yarısını da karına göndereceğim. Çocuklarının önünde onu becermeden hemen önce Connie'nin görmesine izin vereceğim. Buna ne dersin?"

Maggione patladı. "Sen *öldün!* *Öldün* sen! Değer verdiğin her şey *öldü*. Peşinden geliyorum, Sullivan."

"Evet, bir numara al."

Telefonu kapattıktan sonra saatine baktı. Maggione'yle bu şekilde konuşmak iyi hissettirmişti. Yedi buçuk. U2'nun açılış şarkısını kaçırmayacaktı bile.

Bölüm 59

Günün son seansını henüz bitirmiştim ve Maria'nın davasıyla ilgili eski dosyalara tekrar bakıyordum ki ofis kapısı beklenmedik bir şekilde sertçe çalındı. Ne oldu şimdi?

Kapıyı açtığımda Sampson'ı koridorda dikilirken buldum.

Bir kolunun altında on iki paket Corona vardı ve bira kutusu vücuduna oranla gülünç derecede küçük görünüyordu. Bir şeyler dönüyordu.

"Üzgünüm," dedim. "Seanslar sırasında içki içilmesine izin vermiyorum."

". Seni anlıyorum. Sanırım ben ve hayali arkadaşlarım yolumuza devam edeceğiz."

"Ama terapiye ne kadar ihtiyacın olduğunu görünce, bu seferlik bir istisna yapacağım."

Onu içeri alırken bana soğuk bir bira uzattı. Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Sampson daha önce hiç ofisime gelmemişti.

"Buralar şimdiden güzel görünüyor," dedi. "Sana hâlâ asılı bir bitki falan borçluyum."

"Benim için sanat eseri seçme. Bana bunu yapma."

Otuz saniye sonra CD çalarda Commodores çalıyordu -Sampson'ın seçimi- ve Sampson koltuğuma yığılmıştı. Altında bir aşk koltuğu var gibiydi.

Ama daha gevşemeye başlayamadan beni gafil avladı. "Kim Stafford'u tanıyor ?"

Tepkimi bastırmak için bir yudum bira içtim. Kim günün son hastasıydı. Sampson'ın onu çıkarken görmüş olması mantıklıydı ama onun kim olduğunu nereden biliyordu, hiçbir fikrim yoktu.

"Bunu neden soruyorsun?"

"Ben bir *polis dedektifiyim* Onu az önce dışarıda gördüm. Bayan biraz gözden kaçırmak zor. Jason Stemple'in kız arkadaşı."

"Jason Stemple?" Sampson bunu sanki kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi söylemişti.

Ve garip bir şekilde, yaptım, sadece onun adıyla değil.

Kim'in daha fazla seans için geri gelmesine sevindim, ancak evdeki istismar daha da kötüleşmiş gibi görünse de nişanlısını teşhis etmeme konusunda kararlıydı.

"Altıncı Bölge'de çalışıyor," dedi Sampson. "Sanırım sen ayrıldıktan sonra teşkilata katıldı."

"Altıncı Bölge mi? Yani polis mi?"

"Evet. Yine de onu kıskanmıyorum. Bugünlerde orası çok zor."

Zihnim allak bullak olmuştu ve midemin bulandığını hissettim. *Jason*

Stemple polis miydi?

"Georgetown davası nasıl gidiyor?" Muhtemelen Sampson'ı gittiği yoldan çıkarmak için sordum.

"Yeni bir şey yok," dedi ve hemen yeni konuya geçti. "Bilinen dört kurbandan üçünü ele aldım ve *hala* kapıdan çıkmadım."

"Yani kimse konuşmuyor mu? gelenlerden sonra mı? Buna inanmak çok zor. Sence de öyle değil mi, John?"

"Ben biliyorum. Bugün konuştuğum bir kadın, ordu yüzbaşı, tecavüzcünün ailesine karşı kötü bir tehditte bulunduğunu itiraf etti. Bu bile söylemek istediğinden daha fazlaydı."

Biralarımızı sessizlik içinde bitirdik. Aklım Sampson'ın davası ile Kim Stafford ve onun polis nişanlısı arasında gidip geliyordu.

Sampson Corona'sının sonuncusunu da içti; sonra doğrulup bana bir tane daha uzattı. "Dinle," dedi. "Yapmam gereken bir röportaj daha var -tecavüze uğrayan avukat. Bu olayı aydınlatmak için bir şans daha."

Uh-oh, işte geliyor.

"Pazartesi öğleden sonra mı?"

Masamın üzerindeki randevu defterine bakmak için sandalyemde döndüm.

Tamamen açıktı. "Kahretsin, tamamen doluyum."

İkinci biramı açtım. Ahşap panjurlardan uzun bir ışık huzmesi içeri girdi ve gözlerimle Sampson'ın oturduğu yere kadar takip ettim, o ağır bakışlarıyla bana bakıyordu. Man Mountain, ona taktığım isimlerden biriydi. Two-John da bir diğerydi.

"Pazartesi saat kaçta?" Sonunda sordum.

"Üçte. Seni , şekerim." Uzandı ve bira şişesini benimkiyle tokuşturdu.

"Biliyor musun, bana yedi dolara mal oldun."

"Nasıl yani?"

"On iki paket," dedi. "Bu kadar kolay olacağını bilseydim altı tane alırdım."

Bölüm 60

PAZARTESİ, SAAT ÜÇ. Burada olmamalıydım ama yine de buradayım.

Şimdiye kadar söyleyebildiğim kadarıyla Smith, Curtis ve Brennan'ın yasal uzmanlık alanı eski paraydı. Pahalı görünümlü ahşap panelli resepsiyon alanı, yan masalardaki *Golf Digest*, *Town & Country* ve *Forbes* sayılarıyla kendi adına konuşuyor gibiydi: Bu firmanın müşterileri kesinlikle benim mahallemden gelmiyordu.

Mena Sunderland küçük bir ortaktı ve aynı zamanda kronolojik olarak bilinen üçüncü tecavüz kurbanımızdı. Gri tasarımcı takım elbisesi ve bazen Güneyli terbiyesinden gelen nazik çekingenliğiyle ofise uyum sağlamış gibi görünüyordu. Bizi küçük bir konferans odasına götürdü ve konuşmanın başlamasına izin vermeden önce cam duvardaki dikey panjurları kapattı.

"Korkarım bu zamanınızı boşa harcamak olacak," dedi bize.

"Söyleyecek yeni bir şeyim . Bunu diğer dedektife de söyledim. Hem de birkaç kez."

Sampson ona bir kâğıt parçası uzattı. "Bunun yardımcı olup olamayacağını merak ediyorduk."

"Ne oldu?"

"Bir basın açıklaması taslağı. Eğer herhangi bir bilgi kamuoyuna , bu olacaktır."

Adam açıklama yaparken kadın açıklamayı taradı. "Bu soruşturmayı agresif bir yola sokuyor ve bilinen kurbanlardan hiçbirinin saldırganı teşhis etmeye veya ona karşı tanıklık etmeye istekli olmadığını söylüyor."

"Bu gerçekten doğru mu?" diye sordu gazeteden başını kaldırarak.

Sampson cevap vermeye başladı ama içimden ani bir tepki geldi ve sözünü kestim. Öksürmeye başladım. Biraz özensiz bir hareketti ama işe yaradı.

"Bir bardak su alabilir miyim?" Mena Sunderland'e sordum. "Özür dilerim."

Odadan çıktığında Sampson'a döndüm. "Her şeyin onun yüzünden olduğunu bilmesi gerektiğini sanmıyorum."

"Tamam. Sanırım katılıyorum." Sampson başını salladı ve "Ama eğer sorarsa-" dedi, "Bunu ben alayım," dedim. "Onunla ilgili içimde bir his var."

Benim meşhur

"duygular" itibarımın bir parçasıydı ama bu Sampson'ın da aynı fikirde olması gerektiği anlamına gelmiyordu. Tartışmak için daha fazla zaman olsaydı, bu konuda endişelenirdim ama Mena Sunderland bir saniye sonra geri geldi. Elinde iki şişe vardı.

Fiji suyu ve iki bardak. Gülümsemeye bile cesaret etti.

Bana verdiği suyu içerken Sampson'ın sandalyesine geri oturduğunu fark ettim.

Bu benim kontrolü almam için bir işaretti.

"Mena," dedim, "seninle bir tür ortak zemin bulmaya çalışmak istiyoruz. Senin rahatça konuşabildiğin şeylerle bizim bilmemiz gerekenler arasında."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yani, onu yakalamak için illa ki bu adamın eşkalini bilmemiz gerekmiyor." Ne kadar belirsiz olsa da sessizliğini yeşil bayrak olarak kabul ettim.

"Size bazı sorular sormak istiyorum. Hepsi evet ya da hayır. Tek kelimeyle cevap verebilir ya da isterseniz sadece başınızı sallayabilirsiniz. Ve eğer herhangi bir soru sizi çok rahatsız ederse, geçebilirsiniz."

Bir gülümseme ağzının kenarlarını tehdit ediyordu. Tekniğim kolaydı ve o da bunu biliyordu. Ama bunu mümkün olduğunca tehditkâr olmayan bir şekilde yapmak istedim.

Sarı saçlarından uzun bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Devam et. Şimdilik."

"Saldırı gecesi, bu adam gittikten sonra sizi konuşmaktan alıkoymak için özel tehditlerde bulundu mu?"

Önce başını salladı, sonra cevabını sözlü olarak ifade etti. "Evet."

Birden umutlandım. "Tanıdığınız başka insanlara karşı tehditlerde bulundu mu? Aile, arkadaşlar, bu tür şeyler?"

"Evet."

"O gecedan beri sizinle temasa geçti mi? Ya da başka bir şekilde varlığını hissettirdi mi?"

"Hayır. Bir keresinde onu yine sokağımda gördüğümü sandım. Muhtemelen o değildi."

"Tehditleri sözlü olmaktan öte miydi? Konuşmayacağınızdan emin olmak için yaptığı başka bir şey var mıydı?"

"Evet."

Bir şey bulmuştum, bunu söyleyebilirdim. Mena Sunderland birkaç saniye kucığına baktı ve sonra tekrar bana döndü. Yüzündeki gerginlik yerini daha kararlı bir ifadeye bırakmıştı.

"Lütfen, Mena. Bu çok önemli."

"BlackBerry'mi aldı," dedi. Birkaç saniye durakladıktan sonra devam etti. "İçinde tüm kişisel bilgilerim vardı. Adresler, her şey. Arkadaşlarım, Westchester'daki ailem."

"Anlıyorum."

Ve buldum da. Bu canavarla ilgili ön profilime tam olarak uyuyordu.

Kafamda sessiz bir onluk saymaya başladım. Sekize geldiğimde, Mena konuştu

Tekrar.

"Resimler vardı," dedi. "Pardon?"

Resimler mi?"

"Fotoğraflar. Öldürdüğü insanların. Ya da en azından öldürdüğünü söylediği insanların. Ve"-sonraki kısmı toparlamak için bir an bekledi-"parçalamış. Kasap testereleri, cerrahi neşterler kullandığından bahsetti."

"Mena, sana gösterdiği fotoğraflar hakkında bana başka bir şey söyleyebilir misin?" "Birkaç tanesine bakmamı istedi ama sadece ilkinin hatırlıyorum. O da

hayatımda gördüğüm en kötü şeydi." Ani bir hatıra gözlerinin önüne geldi ve onu ele geçirdiğini gördüm. Saf dehşet. Dikkati dağıldı.

Birkaç saniye sonra kendini toparladı ve tekrar konuştu. "Elleri," dedi ve sonra kendini durdurdu.

"Peki ya elleri, Mena?"

"İki elini de kesmişti. Ve *fotoğrafta hâlâ hayattaydı*. Belli ki çılgılık atıyordu." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. Tehlike sınırındaydık; bunu hissettim. "Ona Beverly diyordu. eski arkadaşları gibi."

"Tamam," dedim nazikçe. "İstersen burada durabiliriz."

"Durmak istiyorum," dedi. "Ama."

"Devam et, Mena."

"O gece ... elinde bir neşter vardı. Üzerinde zaten birinin kanı vardı. o."

Bölüm 61

BU BÜYÜK BİR ŞEYDİ, ama aynı zamanda kötü bir haberd. Olabilirdi zaten.

Eğer Mena Sunderland'in tarifi doğruysa - ki neden ?

-Artık sadece seri tecavüzden bahsetmiyorduk. Bu bir seri *cinayet* davasıydı.

Birden aklım Maria'nın cinayetine, o zamanki seri tecavüz vakasına gitti.

Maria'yı aklımdan çıkarmaya çalıştım. seferinde bir dava.

Mena ile görüşmeden hemen sonra Sampson beni eve bırakırken hatırlayabildiğim kadarını yazdım. Görüşme sırasında kendi notlarını almıştı, ancak bunları zihnimden kağıda dökmek bazen bir vakayı bir araya getirmeme yardımcı oluyor.

Tecavüzcüyle ilgili ön profilim gittikçe daha anlamlı hale geliyordu. İlk izlenimlere güvenmek, *Blink* adlı çok satan kitabın konusu da bu değil miydi? Mena'nın tarif ettiği fotoğraflar -her ne türden olursa olsun hatıralar- elbette seri vakalarda oldukça yaygındı. Fotoğraflar boş zamanlarında ona yardımcı olacaktı. Ve tüyler ürpertici bir şekilde, yaşayan kurbanlarını tam da istediği yerde, korkudan felç olmuş halde tutmak için bu hatıraları kullanmıştı.

Güneydoğu'ya doğru ilerlerken Sampson nihayet arabadaki sessizliği bozdu. "Alex, bu davaya girmeni istiyorum. *Resmi olarak*," dedi. "Bizimle çalış. Bu davada *benimle* çalış. Danış. Ne dersiniz deyin."

Ona doğru baktım. "Arkayı biraz devraldığım için bana kızgın olabileceğini düşündüm."

Omuz silktili. ". Sonuçlarla tartışmam. Ayrıca, zaten bu işin içindesin, değil mi? Bunun için para da alıyor olabilirsin. İstesen de bu davayı bırakıp gidemezsin."

Başımı salladım ve kaşlarımı çattım ama sadece haklı olduğu için. Zihnimde tanıdık bir uğultunun hissedebiliyordum - düşüncelerim istemsizce davaya kilitleniyordu. Bu beni işimde iyi yapan şeylerden biri ama *aynı* zamanda bir soruşturmayla dahil olmayı imkansız bulmamın da nedeni.

"Nineme ne söyleyeceğim?" Ona sordum, sanırım bu benim evet deme şeklimdi.

"Ona davanın sana ihtiyacı olduğunu söyle. Sampson'ın sana ihtiyacı olduğunu söyle." Beşinci Cadde'den sağa döndü ve evim göründü. "Yine de hızlı bir şeyler düşünsen iyi olur. Kokusunu senden alacağı kesin. Gözlerinde görecek."

"İçeri gelmek ister misin?"

"İyi deneme." Kaldırımında durduğunda arabayı çalışır vaziyette bıraktı. "İşte gidiyorum," dedim. "Nana ile bana şans dile."

"Hey, dostum, kimse polisliğin tehlikeli olmadığını söylemedi."

Bölüm 62

O gece çatı katındaki ofiste dava üzerinde çalıştım. Yeterince çalıştığım karar verdiğimde geç olmuştu.

Aşağıya indim ve anahtarlarımı aldım - çoğu gece crossover arabam olan yeni Mercedes'le bir tur atma alışkanlığım vardı. Rüya gibi gidiyordu ve koltukları oturma odamızdaki her şey kadar rahattı. CD çaları açın, arkanıza yaslanın ve rahatlayın. Bu iyi bir şeydi.

O gece nihayet yatağa girdiğimde, düşüncelerim beni hala sıra ziyaret etmem gereken bir yere götürdü. Bir sığınak. Maria ile balayımız. Belki de hayatımın en güzel on günüydü. Her şey hala zihnimde canlıydı.

Güneş, otelimizin balkonunun ötesinde yatay bir mavi çizgiye doğru batarken palmyelerin hemen altına düşüyor. Yanımdaki yatakta Maria'nın bir dakika öncesine kadar bulunduğu boş yer hâlâ sıcak.

Şimdi aynanın karşısında duruyor. Çok güzel.

Üzerinde benim önü açık gömleklerimden başka bir şey yok ve akşam yemeği için hazırlanıyor.

O her zaman bacaklarının çok ince olduğunu söyler, ama ben onları uzun ve güzel buluyorum ve sadece aynada ona bakarak tahrik oluyorum.

Maria'nın parlak siyah saçlarını bir tokayla geriye doğru taramasını izliyorum. Boynunun uzun çizgisini ortaya çıkarıyor. Tanrım, ona bayılıyorum.

"Bunu tekrar yap," diyorum.

Tek kelime etmeden beni şımartıyor.

Bir küpe takmak için başını eğdiğinde, gözü aynada benimkine takılıyor.

"Seni seviyorum, Alex." Yüzünü bana döndü. "Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve ben onun içinde ne hissettiğini görebildiğime inanıyorum. Düşünme şeklimiz inanılmaz derecede yakın. Elimi yataktan ona doğru uzatıyorum ve diyorum ki-

Bölüm 63

İÇTEN BİR ŞEY.

Ama şimdi ne olduğunu hatırlayamıyorum.

Az önce bulunduğum yarı uyanık, yarı uykulu halden sıyrılarak -yatağımda tek başıma- doğrudum. Hafızam, daha önce orada olmayan yerdeki bir delik gibi boş bir noktaya rastlamıştı.

Barbados'taki balayımızın ayrıntıları zihnimde her zaman çok netti.

Maria'ya ne söylediğimi neden hatırlayamıyordum?

Yanımdaki saat parlıyordu: 2:15.

Yine de tamamen uyanıktım.

Lütfen Tanrım, diye düşündüm, elimde kalan tek şey bu anılar. Sahip olduğum tek şey.

Onları da götürme.

Işığı açtım.

Artık yatakta kalmak bir seçenek değildi. Belki aşağı inip piyano çalarım diye düşünerek koridorda dolaştım.

Merdivenlerin tepesinde, elimi tırabzana koyarak durdum. Ali'nin nefesinin yumuşak, hırıltılı sesi beni olduğum yerde tuttu.

Odasına girdim ve kapı aralığından küçük oğlumu izledim. Yorganın altında küçük bir yumru halindeydi ve çıplak bir ayağı dışarı çıkmıştı; nefesi minyatür bir horlama gibi geliyordu.

Duvardaki *Blue's Clues* gece lambası yüzünü göstermeye yetiyordu. Küçük Alex'in kaşları sanki derin düşüncelere dalmış gibi sıkıca örülmüştü, tıpkı benim bazen görüldüğüm gibi.

Yorganın altına girdiğimde göğsüme ve başını kolumun kıvrımına yasladı.

"Merhaba baba," dedi yarı uyanık bir halde.

"Hey, yavrum," diye fısıldadım. "Uyumaya devam et." "Kötü bir rüya mı gördün?"

Gülümsedim. Geçmişte ona sayısız kez sorduğum bir soruydu bu. Şimdi bu sözcükler, bıraktığım bir parçam gibi bana geri geliyordu.

O bana sözlerimi vermişti. Ben de ona Maria'ninkileri verdim. "Seni seviyorum, Ali. Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek."

Çocuk kıpırdamadan duruyordu, muhtemelen çoktan uyumuştı. Nefes alış veriş eskisi gibi yumuşak bir ritme dönene kadar elimi omzuna koyarak öylece yattım. Sonra oralarda bir yerde Maria'nın yanına geri döndüm.

Bölüm 64

BABASININ ANILARI, Michael Sullivan oğullarıyla birlikteyken her zaman en güçlü anılarıydı. Parlak beyaz kasap dükkânı, arkadaki dondurucu, haftada bir et karkaslarını paketlemeye gelen Kemik Adam, İrlanda Carrigaline peyniri ve siyah-beyaz puding kokuları.

"Hey, batta, batta, batta," diye duydu Sullivan ve bu onu günümüze, Maryland'de yaşadığı yerin yakınındaki top sahasına geri getirdi.

Sonra duydu ki, "Bu adam tükürük kadar bile vuramıyor! Bu adam bir hiç! Sen bu itin sahibisin!"

Seamus ve Jimmy, aile beyzbol maçlarının çöp konuşmacılarıydı. Michael Jr. her zamanki gibi odaklanmıştı. Sullivan bunu en büyük oğlunun parlak mavi gözlerinde gördü; yaşlı adamı bir kez ve sonsuza dek alt etme ihtiyacı.

Oğlu sarıldı ve uçtu. Keskin bir kavisli top ya da belki sert bir kaydırıcı. Sullivan vuruşunu yaparken nefes verdi, sonra topun Jimmy'nin arkasındaki tutucu eldivenine çarparken çıkardığı şakırtıyı duydu. Orosu çocuğu biraz ateş getirmişti!

Antrenman yaptıkları ıssız Amerikan Lejyon sahasında kıyamet gibi bir şey koptu. Yakalayıcı Jimmy, topu havada tutarak babasının etrafında bir daire çizdi.

Sadece Michael Jr. sakin ve soğukkanlı kaldı. Hafifçe sırtmasına izin verdi ama atış alanını terk etmedi, kardeşleriyle birlikte kutlama yapmadı.

Daha önce hiç vurmadığı yaşlı adamına kötü kötü baktı. Çenesini eğdi, toparlanmaya hazırdı ama sonra durdu. "*Bu da ne?*" diye sordu babasına bakarak.

Sullivan yere baktı ve göğsünde bir şeyin hareket ettiğini gördü. *Bir lazer nişangâhının kırmızı noktası.*

Kalenin yanındaki toprağa düştü.

Bölüm 65

Hâlâ elinde olan VINTAGE LOUISVILLE SLUGGER yere düşmeden önce parçalandı. Bir mermi arka direkte sekerken yüksek bir metal *ping* sesi . *Biri ona ateş ediyordu! Maggione'nin adamları mı? Başka kim olabilirdi ki?*

"Çocuklar! Sığınak-şimdi! Koşun! Koşun!" diye bağırdı.

Çocuklara ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Michael Jr. en küçük kardeşinin kolunu yakaladı. Üçü de saklanmak için koşmaya başladı, hızlı küçük piçler, sanki birinin cüzdanını çalmışlar gibi koşuyorlardı.

Kasap var gücüyle ters yöne doğru koştu; adamlarından ateşi uzaklaştırmak istiyordu.

Ve arabasında silaha ihtiyacı vardı!

Humvee en az altmış metre uzağa park edilmişti ve oraya varmak için cesaret edebildiği kadar düz bir çizgide koştu. Bir kurşun daha o kadar yaklaşmıştı ki çenesinin yanından geçtiğini duydu.

Silah sesleri top sahasının sol tarafındaki ağaçlık alandan, yoldan uzakta geliyordu. O kadarını biliyordu. Yine de etrafına bakmaya zahmet etmedi. Henüz değil.

Humvee'ye ulaştığında yolcu tarafındaki kapıyı içeri atladı. Ardından bir cam patlaması oldu.

Kasap alçakta durdu, yüzünü paspasa dayadı ve sürücü koltuğunun altına uzandı.

Oraya sıkıştırılmış Beretta, Caitlin'e verilmiş bir sözün tutulmadığını temsil ediyordu. Dolu silahı çekip çıkardı ve sonunda yukarıya bir göz attı.

Şimdi ormandan iki kişi çıkıyordu, Maggione'nin iki kurnaz adamı olduğu kesin. Onu için buradaydılar, değil mi? Ve belki çocuklarını da.

Sürücü kapısının kilidini açtı, sonra dışarıya, çakıl ve toprak zemine yuvarlandı.

Arabanın altına bir göz attığında, çift bacağıın ayaklarını sürüyerek kendisine doğru geldiğini gördü.

Derin düşünmeye ya da plan yapmaya vakit yoktu. Şasinin altından iki el ateş etti. Maggione'nin adamı ayak bileğinin üzerinde kırmızı bir çiçek açarken inledi.

Adam sertçe yere düştü ve Kasap bir kez daha ateş etti, tam da kapüşonun iki kez şok geçirmiş yüzüne. Piç kurusu bir daha ne ateş edebildi, ne bir şey söyleyebildi, ne de düşünebildi. Ama bu artık endişeleneceği en son şeydi.

"Baba! Baba! Baba, yardım et!"

Parkın ta öbür ucundan gelen Mike'ın sesiydi ve panikten boğuk boğuk çıkıyordu.

Sullivan ayağa fırladı ve diğer tetikçinin belki yetmiş beş metre ötedeki sığınağa doğru gittiğini gördü. Silahını kaldırdı ama adamlarına da ateş edeceğini .

Atladı ve Humvee'yi sürmeye başladı.

Bölüm 66

Sanki çocuklarının hayatı buna bağıymış gibi yere attı. Muhtemelen öyleydi. Maggione ailenizi öldürebilecek türden bir korkaktı. Sonra Beretta'yı pencereden dışarı tuttu, net bir atış arıyordu. Bu yakın olacaktı. Sonucu söylemenin de bir yolu yoktu. Gerilim şehri!

Vurulan adam sahayı koşarak geçiyordu, şimdi gerçekten hareketliydi. Sullivan adamın gençken iyi bir atlet olduğunu tahmin etti. Çok uzun zaman önce de değildi.

Michael Jr. yedek kulübesinin merdivenlerinden izliyordu. Çocuk ama bu şu anda pek de yardımcı olmuyordu. Sullivan ona bağırdı. "Yere yat! Michael, yere yat! Hemen şimdi!"

Tetikçi, Sullivan'ın arkasından geldiğini biliyordu. Sonunda durdu ve kendi atışını yapmak için döndü.

Hata!

Muhtemelen

ölümcül.

Humvee'nin ızgarası onu göğsünden yakalamadan hemen önce gözleri fal taşı gibi açıldı, saatte elli milden fazla hızla ilerliyordu. Araç, vurucuya hızlı bir sürüş yapana kadar yavaşlamadı, ardından onu kale arkasındaki zincir halkasına çarptı.

"İyi misiniz çocuklar?" Sullivan bağırdı, gözlerini hareket etmeyen ve çitten sıyrılması gerekecekmiş gibi görünen ayırmıyordu.

"Biz iyiyiz," dedi Michael Jr. sesi titreyerek ama yine de duygularını kontrol ederek.

Sullivan serseriye bakmak için etrafından dolaştı, en azından ondan geriye ne kaldıysa. Onu ayakta tutan tek şey, içine hapsediği çelik sandviçti. Başı tembelce bir tarafa doğru sallanıyordu. Kanla tamamen kapanmamış tek gözüyle etrafına bakıyor gibiydi.

Sullivan gidip Louisville Slugger'ın kalıntılarını topraktan aldı.

Bir kez, iki kez, tekrar ve tekrar savurdu, her darbeyi bir bağırışla noktaladı.

"Yapma

.

"Siktir.

"İle.

"Benim.

"Aile!

"Asla!

"Asla!

"Asla!"

Son vuruş çılgınca oldu ve ıskaladı; Sullivan kaputunda büyük bir krater açtı. Ama bu nerede olduğunu hatırlamasına yardımcı oldu.

Arabaya bindi ve çocuklarının birinin cenazesindeki zombi kalabalığı gibi izledikleri yere kadar geri geri gitti. İçeri girdiklerinde konuşmadı ama kimse ağlamadı da.

"Artık her şey yolunda," dedi onlara. "Her şey bitti çocuklar. Ben bu işi . Beni duyuyor musunuz? Söz veriyorum. Size ölmüş annemin gözleri üzerine söz veriyorum!"

Ve sözünü tutacaktı. Onun ve ailesinin peşine düşmüşlerdi ve Kasap da onların peşine düşecekti.

Çete.

John Maggione.

Bölüm 67

Kim Stafford ile bir seans daha yaptım ve içeri girdiğinde koyu renk güneş gözlükleri takmıştı ve kaçan biri gibi görünüyordu. Midem neredeyse binanın zemin katına düşecekti. Bu davada profesyonel dünyalarımın çarpıştığını fark ettim.

Artık Kim'in nişanlısının kim olduğunu bildiğim için, onu bu işin dışında tutma isteğine saygı duymak benim için daha zordu. Bu pislikle en kötü şekilde yüzleşmek istedim.

"Kim," dedim bir noktada, seansın çok ilerlemediği bir anda, "Sam silah bulunduruyor mu?" *Sam*, seanslarımızda kullanmayı kararlaştırdığımız isimdi; Sam aynı zamanda Kim küçük bir kızken onu ısırması olan buldogun da adıydı.

"Komodinde bir tabanca var," dedi.

Hissettiğim endişeyi belli etmemeye çalıştım, alarm kafamın içinde yüksek sesle çalışıyordu. "Sana hiç silah doğrulttu mu? Kullanmakla tehdit etti mi?"

"Sadece bir kez," dedi ve eteğinin kumaşını karıştırdı. "Uzun zaman önceydi. Ciddi olduğunu düşünseydim onu terk ederdim."

"Kim, seninle bir güvenlik planı hakkında konuşmak istiyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Bazı ihtiyati tedbirler belirlemek," dedim. "Bir kenara para koymak; bir yerlerde dolu bir bavul bulundurmak; hızlı bir şekilde ayrılmanız gerekirse gidebileceğiniz bir yer bulmak."

O anda neden güneş gözlüklerini çıkardığından emin değilim ama bana morarmış gözünü göstermeyi o zaman seçti. "Yapamam, Dr. Cross," dedi. "Eğer bir plan yaparsam, onu kullanırım. O zaman da beni gerçekten öldüreceğini düşünüyorum."

O günkü son seansımdan sonra dışarı çıkmadan önce telesekreterimi aradım. Sadece bir mesaj vardı. Kayla'dan gelmişti.

"Hey, benim. Şapkanızı sıkı tutun çünkü ninem bu akşam hepimiz için yemek yapmama izin veriyor. *Hem de onun mutfağında!* Korkudan ödüm patlamasaydı, derdim. Yapmam gereken birkaç ev ziyareti var, sonra da markete uğrayacağım. Sonra kendimi vurabilirim. Olmazsa, saat altı gibi evde görüşürüz. Orası *senin* evin."

Mesajı aldığımda saat altı olmuştu bile. Kim Stafford'la olan sıkıntılı seansı aklımdan çıkarmaya çalıştım ama kısmen başarılı olabildim. Onun iyi olacağını umuyordum ve henüz müdahale etmeye çalışıp çalışmamam gerektiğinden emin değildim.

Beşinci Cadde'ye varıp aceleyle içeri girdiğimde Kayla mutfağa yerleşmişti. Nana'nın en sevdiği önlüğü giymiş, fırına bir pirzola .

Nana önünde el değmemiş bir kadeh beyaz şarapla mutfak masasında dimdik oturuyordu. *İşte bu* ilginç bir şeydi.

Çocuklar da mutfakta oradan oraya koşuşturuyor, muhtemelen ninenin ne kadar süre kıpırdamadan oturabileceğini görmek için bekliyorlardı.

"Günün nasıl geçti baba?" Jannie sordu. "Olan en iyi şey ?" dedi.

Bu ikimizde de kocaman bir gülümseme yarattı. Bu, bazen yemek masasında sevdiğimiz bir soruydu. Bunu yıllardır yapıyorduk.

Kim Stafford'u düşündüm, sonra Georgetown tecavüz davasını ve Nana'nın bu dava üzerinde çalışmama verdiği tepkiyi düşündüm. Nana'yı düşünmek beni günümüze, Jannie'nin sorusuna verdiğim cevaba geri getirdi.

"Şimdiye kadar mı?" Dedim. " bu. Burada sizlerle birlikte olmak en güzel şey."

Bölüm 68

İŞLER ŞİMDİ KIZIŞIYORDU.

Kasap sahilden nefret ederdi; kumdan, tuzlu su kokusundan, sıkışık trafikten, köhne deniz kıyısına yapılan ziyaretle ilgili her şeyden nefret ederdi. Caitlin ve oğlanlar, yazları Cape May'e yaptıkları gezilerle, ister alsınlar ister almasınlar.

Yani onu kıyıya, hatta Güney Jersey'e kadar getiren sadece ve sadece işti. John Maggione'den intikam almaktı. Maggione'nin babası bu "İrlandalı delinin" katil olarak seçilmesine izin verdiğinden beri birbirlerinden nefret ediyorlardı. Sonra Sullivan'a Junior'ın dostlarından birini öldürmesi emredilmiş ve Kasap her zamanki şevkiyle işini yapmıştı. Rico Marinacci'yi parçalara ayırdı.

John Maggione son zamanlarda ortalıkta görünmüyordu, bunda şaşılacak bir şey yoktu.

-Bu yüzden Kasap'ın planı şimdilik biraz değişmişti. Henüz kafayı kesemediyse, başka bir vücut parçasından başlayacaktı.

Bu durumda rolün adı Dante Ricci'ydi. Dante, Maggione sendikasının en genç adamıydı, Don'un kişisel favorisiydi. Onun için bir oğul gibiydi. İşin şakası şuydu: John Maggione, Dante'ye sormadan bir ortağının kışını silmesine izin vermezdi.

Sullivan, New Jersey'deki Mantoloking sahil kasabasına akşam karanlığından hemen önce varmıştı. Barnegat Körfezi'ni geçerken, uzaktaki okyanus neredeyse mor görünüyordu - eğer bu tür bir kartpostal resmini, Kodak anı şeyini seviyorsanız, güzeldi. Sullivan tuzlu havaya karşı camlarını açtı. İşini halledip buradan gitmek için sabırsızlanıyordu.

Kasabanın kendisi bir milden daha kısa bir mesafede, pahalı bir arazi şeridi yer alıyordu. Ricci'nin Ocean Caddesi'ndeki evini bulmak o kadar da zor değildi. Arabayla ön kapıdan geçti, yolun yukarısına park etti ve yaklaşık bir mil geri yürüdü.

Ricci'nin durumu oldukça iyi görünüyordu. Ana ev kocaman bir koloniyaldi: üç katlı, kahverengi sedir ağacından yapılmıştı, her şey mükemmel bir şekilde korunmuştu ve suyun hemen üzerindeydi. Dört bölmeli garaj, bir misafirhane, kum tepesinde jakuzi. Altı milyon, kolay. Tam da günümüzün uyanıklarının, yaşamak için yaptıkları günlük hırsızlık ve cinayetlerden dikkatlerini dağıtmak için karılarının önünde sallandırdıkları türden parlak bir nesne.

Ve Dante Ricci bir katildi; en iyi yaptığı şey buydu. Kahretsin, o yeni ve geliştirilmiş Kasap'tı.

Sullivan ön taraftan evin planını çok fazla göremiyordu. Evin büyük kısmının arkadaki su manzarasına doğru yönlendirildiğini hayal etti. Ama kumsal onun için iyi bir siper olmayacaktı. Olduğu yere yerleşmek ve acele etmemek zorundaydı.

Bu onun için bir sorun değildi. Sabır da dahil olmak üzere bu işi yapmak için gereken her şeye sahipti. Aklından bir parça Galce geçti, büyükbabası James'in söylediği bir şeydi. *Coimhead fearg fhear na foighde* ya da onun gibi bir . *Sabırlı bir adamın öfkesinden sakının.*

Michael Sullivan, alacakaranlıkta kıpırdamadan beklerken, "İşte böyle," diye düşündü. Aynen öyle.

Bölüm 69

Sahil evi ve yakın çevresi hakkında bir fikir edinmesi biraz zaman aldı. İçeride fazla hareket yoktu ama ailenin evde olduğunu görmeye Dante, iki küçük çocuk ve -en azından bu mesafeden- güzel bir İtalyan sarışını olan genç ve seksi karısı gibi görünen bir kadın.

Ama ziyaretçi yok, korumalar da ortalıkta yok. Özellikle de büyük *F* harfi yok: *Aile*. Bu da evdeki ateş gücünün Dante Ricci'nin elindekilerle sınırlı anlamına geliyordu. Elinde her ne varsa, muhtemelen Sullivan'ın yanında kılıfında tuttuğu 9 mm'lik makineli tüfek tabancasına karşı koyamayacaktı. *Ya da neşterine.*

Havadaki soğuğa rağmen ceketinin altında terliyordu ve tişörtünün vücudunu sardığı yerde bir parça ter ıslanmıştı. Okyanus esintisi de onu serinletmek için hiçbir şey yapmamıştı. Sadece sabrı onu kontrol altında tutuyordu. *Profesyonelliği*, diye düşünmekten hoşlanıyordu. Hiç kuşkusuz bu özellikler ona, hiç değilse sabırlı bir piç olan orijinal Kasap babasından miras kalmıştı.

Sonunda sahil evine doğru ilerledi. Sarı tuğlalı park yerinde duran parlak siyah bir Jaguar'ın yanından geçti ve beyaz bir Jaguar'ın siyah olanla yer değiştirdiği açık garaj bölmelerinden birine girdi.

Tanrım, Dante, çok mu gösterişçisin?

Garajda işe yarar bir şeyler bulmak uzun sürmedi. Kasap arkadaki çalışma tezgahından kısa saplı bir balyoz aldı. Kaldırdı ve ağırlığını hissetti. Hemen hemen doğru. Çok güzeldi. Tanrım, aletleri seviyordu. Tıpkı babası gibi.

Silah kullanmaya hazır kalmak istiyorsa sola dönmesi gerekiyordu ama vuruş bölgesi bir Jaguar'ın ön camı kadar büyüktü.

Çekici omuzladı, ayaklarını paralel hale getirdi ve camın üzerine Mark McGwire gibi gitti.

İlk darbeye tiz bir araba alarmı çılgılık atmaya başladı, tam da onun istediği gibi.

Sullivan hemen ön bahçeye, ana yolun yaklaşık yarısına kadar toynakla . Burada yeri gibi görünen olgun bir kızıl meşenin arkasında gözden kayboldu. Parmağı tabancanın tetiğindeydi ama hayır. Henüz ateş etmedi. Bırakalım Dante onun Jersey Shore'un bok çuvalı hırsızlarından biri olduğunu düşünsün. Bu onu koşturur ve küfrettirirdi.

Ön kapı saniyeler sonra uçarak açıldı ve evin duvarına sertçe . İki set projektör parladı.

Sullivan ışığa karşı gözlerini kıstı. Ama yaşlı Dante'yi elinde bir tabancayla verandada görebiliyordu. Üzerinde yüzme şortu ve parmak arası terlikler vardı. Kaslı ve formdaydı ama ne olmuş yani. Bu adam ne kadar ukala bir piçti.

Hata.

"Kim var orada?" diye bağırdı sert adam karanlığın içinde. "Kim var orada dedim? Koşmaya başlasan iyi edersin!"

Sullivan gülümsedi. *Bu* Junior'ın infazcısı mıydı? Yeni Kasap? Sahil evindeki bu parlatılmış serseri mi? Mayolu ve plastik ayakkabılı?

"Hey, ben sadece Mike Sullivan!" diye karşılık verdi.

Kasap ortaya çıktı, küçük bir selam verdi ve Dante geldiğini görmeden önce ön verandaya spreyci sıktı. Doğrusu, neden görsün ? Kim evinde bir adamın peşine düşecek cesareti kendinde bulabilirdi ki? Kim bu kadar deli olabilirdi?

"Bu sadece başlangıç için!" diye kükredi Kasap, yarım düzine kurşun Dante Ricci'nin karnına ve göğsüne isabet ederken. Mafya babası dizlerinin üzerine çöktü, Sullivan'a dik dik baktı ve sonra yüzüstü yere düştü.

Sullivan parmağını tetikte tutarak garajdaki ve araba yolundaki iki Jaguar'ı taradı. Daha fazla cam kırıldı. Pahalı şasi boyunca düzgün delikler açıldı. Bu oldukça iyi hissettirdi.

Ateş etmeyi bıraktığında, sahil evinin içinden gelen çığlıkları duyabiliyordu. Kadınlar, çocuklar. İki hızlı ve kontrollü patlamayla verandadaki projektörleri söndürdü.

Sonra neşteri parmaklayarak eve yaklaştı. Cesede ulaşır ulaşmaz Dante Ricci'nin sahile vurmuş şişmiş bir uskumru gibi ölü olduğunu anladı. Yine de cesedi yuvarladı ve keskin bıçakla ölü adamın yüzünü bir düzine kadar kesti. "Kişisel bir şey değil, Dante. Ama sen yeni ben değilsin."

Sonra gitmek için döndü. Dante Ricci mesajı almıştı ve çok yakında Junior Maggione de alacaktı.

Sonra evin dışından gelen bir ses duydu. Bir kadın sesi. "Onu sen öldürdün! Seni piç kurusu! Dante'mi öldürdün!"

Sullivan arkasına döndü ve Dante'nin karısının elinde bir silahla orada durduğunu gördü. Kadın ufak , güzel bir sarışındı, boyu bir metreyi geçmiyordu.

Karısı karanlığa körlemesine ateş etti. Nasıl ateş edileceğini bilmiyordu, silahı doğru dürüst tutamıyordu bile. Ama sıcak Maggione kanı vardı.

"Eve geri dön Cecilia!" Sullivan bağırdı. "Yoksa kafanı uçururum!"

"Onu sen öldürdün! Seni pislik! Seni pis orospu çocuğu!" Verandadan inip bahçeye doğru ilerledi.

Kadın ağlıyordu, hüngür hüngür ağlıyordu ama onu almaya geliyordu, aptal tavşanı. "Seni öldüreceğim, seni ." Kadının bir sonraki atışı Sullivan'ın sadece bir metre kadar sağındaki beton kuş havuzunu patlattı.

Ağlaması tiz bir feryada dönüşmüştü. Sesi insandan çok yaralı bir hayvanınkine benziyordu.

Sonra içinde bir şey koptu ve araba yolunun karşısına geçti. Sullivan göğsüne iki kurşun sıkmadan önce bir el daha ateş etti. Kadın duvara çarpmış gibi yere düştü, sonra da acınası bir şekilde titreyerek yattı. Onu da kesti.

Arabasına bindiğinde kendini daha iyi ve tatmin olmuş hissetti. Uzun dönüş yolculuğunu bile memnuniyetle karşıladı. Otoyol boyunca ilerlerken camları açtı ve müziğin sesini açarak Bono'nun sözlerini sanki kendi sözleriymiş gibi avazı çıktığı kadar söyledi.

Bölüm 70

ERTESİ GÜN NE DÜŞÜNÜYORDUM? başlığı altında dosyalanacaktı. Jason Stemple'in görev yaptığı Altıncı Bölge karakoluna gittim ve etrafta onu soruşturmaya başladım. Onu bulursam ne yapacağımdan emin değildim ama Kim Stafford için yeterince gergindim, bir şeyler denemek zorundaydım ya da denediğimi sanıyordum.

Artık kimlik ya da rozet taşı mıyordum ama birçok DC polisi benim kim *olduğumu* biliyordu. Görünüşe göre masa başı çavuşu değil.

Beni camın sivil tarafında istediğimden daha uzun süre bekletti. Sorun değildi, sanırım, önemli şey değildi. Etrafta dolanıp duvardaki Yıllık Suç Azaltma Ödülleri'ne göz gezdirdim, ta ki sonunda beni başkomiseriyle birlikte kontrol ettiğini söyleyene kadar; sonra da beni içeri aldı.

Başka bir üniformalı memur orada beni bekliyordu.

"Pulaski, Bay'ı al" -çavuş imza kâğıdına baktı

- "Soyunma odasına geri dönün lütfen. Stemple'ı arıyor. Şimdiye kadar çıkmıştır diye düşünmüştüm."

Onu kalabalık bir koridorda takip ettim ve yol boyunca polis konuşmalarını dinledim. Pulaski ağır bir kapıyı iterek açtı ve soyunma odasına girdi.

Koku tanıdıktı, ter ve çeşitli antiseptikler. "Stemple! Bir ziyaretçin var."

Yirmili yaşlarının sonunda, benim boylarımda ama daha kilolu genç bir adam baktı. Ordu yeşili eski püskü dolaplardan birinin tek başınaydı ve Washington Nationals deplasman formasını çekiştiriyordu. Yarım düzine kadar görevli olmayan polis de etrafta durmuş, bugünlerde kesinlikle bir şaka olan mahkeme sisteminin durumu hakkında homurdanıyor ve gülüyordu.

Stemple'in saatini taktığı ve hala beni görmezden geldiği yere doğru yürüdüm.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordum. Kibar olmaya çalışıyordum ama kız arkadaşını dövmeekten hoşlanan bu adam için çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Ne hakkında?" Stemple bana doğru bakmadı bile.

Sesimi alçalttım. "Seninle konuşmak istiyorum. Kim Stafford hakkında."

Bir anda, pek de dostça olmayan karşılama, saf düşmanlığa dönüştü.

Stemple topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve sanki evine zorla girmiş bir sokak insanıymışım gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Burada ne işin ? Polis misin?"

"Eskiden polistim ama şimdi terapistim. Kim ile çalışıyorum."

Stemple'ın gözleri boncuk boncuk oldu ve yandı. Şimdi durumu ve gördükleri hiç hoşuna gitmemişti. Benim de hoşuma gitmedi, çünkü karşımda kadınları döven ve bazen onları yakıcı nesnelerle yakan güçlü yapılı bir erkek vardı.

"Evet, az önce bir duble çektim ve buradan gidiyorum. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan Kim'den uzak dur. Anladın mı beni?"

Artık tanıştığımıza göre, Stemple hakkında profesyonel bir fikrim vardı: Pislğin tekiydi. O uzaklaşırken dedim ki, "Onu dövüyorsun, Stemple. Onu bir puroyla yaktın."

Soyunma odası kıpırtısızdı ama kimsenin Stemple'ın yerine benimle yüzleşmek için acele etmediğini fark ettim. Diğerleri sadece izledi. Birkaçı başını salladı, sanki Stemple ve Kim'i zaten biliyorlarmış gibi.

Yavaşça bana döndü ve kendini şişirdi. "Benimle ne yapmaya çalışıyorsun, pislik? Sen de kimsin be? Seni beceriyor mu?"

"Öyle bir şey değil. Sana söyledim, buraya sadece konuşmaya geldim. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, beni dinlemelisin."

Stemple ilk yumruğu o zaman attı. Geri adım attım ve ıskaladı ama çok fazla değil. Kesinlikle öfkeli ve güçlüydü.

İhtiyacım olan tek şey buydu, belki de tek istediğim buydu. Sola doğru çalım attım, sonra da karnına bir aparkatla karşılık verdim. Havanın bir kısmı dışarı fırladı.

Ama sonra güçlü kolları göbeğime dolandı. Stemple beni sertçe bir sıra dolaba doğru itti. Çarpmanın etkisiyle metal gümbürdedi. Ağrı üst ve alt sırtıma yayıldı. Şimdiden bir yerimin kırılmamış olmasını umuyordum.

Ayaklarımı tekrar yere basar basmaz onu buldozerle geri ittim, o da tökezledi ve tutuşunu kaybetti. Tekrar savurdu. Bu sefer çeneme sertçe .

Ben de karşılığını verdim; çenesine sağlam bir sağ, ardından da kaşının hemen üzerine inen bir sol kroşe. Biri bana, biri Kim Stafford'a. Sonra elmacık kemiğine bir sağ vurdum.

Stemple yarı yolda ; sonra beni şaşırttı ve soyunma odasının zeminine indi. Sağ gözü kapanmaya başlamıştı bile.

Kollarım titriyordu. Bu serseriden, bu korkaktan daha fazlasını görmeye hazırdım. Kavgaya hiç başlamamalıydı ama başlamıştı ve tekrar ayağa kalkmadığında hayal kırıklığına uğradım.

"Kim'le işler böyle mi yürüyor? Seni , sen de yumruk mu atıyorsun?"

İnledi ama bana bir şey söylemedi.

Dedim ki, "Dinle, Stemple. Bildiklerimi kendime saklamamı, bu konuda daha ileri gitmememi mi istiyorsun? Bunun bir daha olmayacağından emin ol. Hiç. Kendine sakla."

Ellerini ondan çek. Ve purolarından. Anlaşıldı mı?"

Olduğu yerde kaldı ve bu bana bilmem gereken şeyi söyledi. Diğer polislerden biri gözüme çarptığında kapıya doğru yolu yarılamıştım. "Aferin sana," dedi.

Bölüm 71

NANA, Georgetown davası üzerinde çalışıyor olsaydı, kendine özgü tarzıyla, şu anda "kaynamakta" olduğunu söylerdi. Sampson ve ben karışıma bir sürü ilginç malzeme atmıştık ve ısıyı yükseltmiştik. Artık sonuç alma zamanıydı.

yayılmış suç raporlarıyla dolu masanın karşısındaki iri adama baktım. "Bu kadar çok bilginin bu kadar az sonuca yol açtığını hiç görmemiştim," dedim huysuzca.

"Artık bu konuda nelerle uğraştığımı biliyorsun," dedi ve lastik stres topunu sıkıp sıkıp çıkardı. O şeyin şimdiye kadar milyonlarca parçaya ayrılmamış olmasına şaşırılmışım.

"Bu adam dikkatli, yeterince zeki görünüyor ve acımasız. Güçlü bir açısı da var. Hatıra eşyalarını bu kadınları tehdit etmek için kullanıyor. Olayı kişiselleştiriyor. Bunu daha önce anlamadıysanız diye söylüyorum," dedim. Sadece yüksek sesle konuşuyordum. Bazen bu işe yarıyor.

Son zamanlardaki alışkanlığım volta atmaktı. Muhtemelen son on dört saat içinde yaklaşık altı mil halı kat etmişim, hepsi de aynı İkinci Bölge istasyonu konferans salonundaydı. Ayaklarım biraz acıyordu ama beynimi bu şekilde çalıştırıyordum. Bu ve ekşi elmalı Altoids.

O sabah işe, son dört yılın Tek Tip Suç Raporlarını çapraz referans alarak başlamıştık, birbiriyle bağlantılı olabilecek vakaları ; bu olayı birbirine bağlayabilecek herhangi bir şeye ulaşmaya çalışıyorduk. Failimiz hakkında artık bildiklerimizi göz önünde bulundurarak, kayıp kadınlara, tecavüz vakalarına ve özellikle de sakatlananın söz konusu olduğu cinayetlere baktık. Önce Georgetown, sonra da tüm DC metro bölgesi için.

Ruh halimizi mümkün olduğunca hafif tutmak için radyoda "Elliot in the Morning" şarkısını dinledik, ancak Elliot ve Diane bile o gün ruh halimizi aydınlatamadılar.

Tüm temelleri araştırmak için, genel olarak faili meçhul cinayetleri kontrol ederek ikinci bir geçiş yaptık. Sonuç, umut verici olmadığı kadar geniş bir potansiyel takip listesi idi.

Bugün iyi bir şey oldu. Mena Sunderland bize bir röportaj daha verdi ve tecavüzcüsüyle ilgili birkaç açıklayıcı ayrıntı verecek kadar ileri gitti. Kırklı yaşlarında beyaz bir adam olduğunu tahmin etti. Ve Mena'dan öğrenebildiğimiz kadarıyla yakışıklıydı, ki bu Mena için zor bir durumdu.

itiraf etmek için. "Biliyor musun," demişti bize, "Kevin Costner'ın yaşlı bir adama göre nasıl yakışıklı olduğunu?"

Yine de bu, bizim için profilin önemli bir parçasıydı. Çekici saldırganlar onları daha da tehlikeli kılan bir avantaja sahipti. Umudum, biraz zaman ve çok fazla koruma vaadiyle Mena'nın bizimle konuşmaya devam etmeye istekli olacaktı. Şu ana kadar elimizde olanlar işe yarar bir polis robot resmi için yeterli değildi. Georgetown sokaklarındaki yaklaşık on iki bin başka yüzle eşleşmeyen bir benzerlik bulur bulmaz, Sampson ve ben onunla genişlemek istedik.

Sampson sandalyesini arkaya yatırdı ve uzun bacaklarını uzattı. "Biraz uyuyup bunların geri kalanına sabah başlamaya ne dersin? Ben piştim."

Tam o sırada Betsey Hall içeri girdi, ikimizden çok daha uyanık görünüyordu. Betsey acemi bir dedektifti, hevesliydi ama ayak altında dolaşmadan nasıl yardımcı olacağını bilen türdendi.

"Çapraz referanslarınızda sadece *kadın* kurbanlara mı baktınız?" dedi. "Bu doğru, değil mi?"

"Neden?" Sampson sordu.

"Benny Fontana'yı hiç duydun mu?" İkimiz de duymamıştık.

"Orta düzey mafya askeri, *patron altı*, sanırım bu terim. En azından *öyleydi*," dedi Betsey. "İki hafta önce öldürüldü. Kalorama Park'taki bir dairede. Aslında Lisa Brandt'in Georgetown'da tecavüze uğradığı gece."

"Ve?" Sampson sordu. Sesinde benim hissettiğim aynı yorgun sabırsızlığı duyabiliyordum. "Yani?"

"Ve *işte, bu*."

Betsey bir dosyayı çevirerek açtı ve yarım düzine siyah-beyaz fotoğrafı masanın üzerine yaydı. Fotoğraflarda elli yaşlarında beyaz bir adam bir oturma odasında sırt üstü yatar vaziyette ölmüştü. Her iki ayağı da bileklerinden tamamen ve yeni kesilmişti.

Birdenbire, artık o kadar da yorgun değildim. Adrenalin sistemime pompalanıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Sampson. Şimdi ikimiz de ayaktaydık, bir dehşet verici fotoğraftan diğerine göz gezdiriyor ve bu işlemi birkaç kez tekrarlıyorduk.

Betsey, "Adli tabibin raporuna göre Bay Fontana'daki tüm kesikler antemortem olarak yapılmış," diye ekledi. "Muhtemelen cerrahi aletlerle. Belki bir neşter ve testere." Yüz ifadesi umutluydu, tatlı bir saflık vardı yüzünde. "Yani aynı fail olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım daha fazlasını bilmek istiyorum. O dairenin anahtarlarını alabilir miyiz?"

Cebinden bir set çıkardı ve gururla şingırdattı. "Bunu bana sorabileceğini düşündüm."

Bölüm 72

"KAHRETSİN, ALEX. Çoklu tecavüzler, çoklu cinayetler. Şimdi de mafya bağlantısı mı?" Sampson arabanın tavanını yumrukladı. "Bunların hepsi tesadüf olamaz. Olamaz! *Olamaz!*"

"Kesinlikle bir şey olabilir - *eğer* aynı adamsa," diye hatırlattım ona.

"Bakalım burada neler olacak. Kendimizi fazla kaptırmamaya çalışalım."

John haksız da sayılmazdı. Şüphelimiz giderek çok kötü, çok belirgin bir alışkanlığı olan sadist bir canavara benziyordu. Onu yanlış yerde arıyor değildik, sadece belki de *yeterince* yerde aramıyorduk.

Sampson devam etti: "Ama bu iş sonuçlanırsa," dedi, "bu gece eski dostlarını aramak yok. mı? Federaller gelmeden önce biraz zaman istiyorum."

FBI Fontana cinayetini zaten biliyordu, mafya bağlantılı olduğunu varsayarsak. Ama tecavüzler hala DCPD'nin işi. Yerel şeyler.

"Davayı mutlaka devralacaklarını bilmiyorsun," dedim. "Oh, evet."

Sampson parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. "Unutmuşum.

Büro'dan ayrıldığında hafızanı sildirmiştin, *Siyah Giyen Adamlar*'da yaptıkları gibi. Hatırlatayım, *bu davayı onlar devralacak*. Böyle davalara bayılırlar. Bütün işi biz yapıyoruz; bütün övgüyü Feebie'ler alıyor."

Ona bir bakış attım. "Bürodayken, bir davaya geldiğim için bana hiç kızdın mı? Öyle bir şey yaptım mı?"

"Eğer böyle bir şey olduysa, bunun için endişelenmeyin" dedi. "O zaman konuşmaya değseydi, konuyu açardım. *Hayır*, sen asla benim davalarımından birine !"

Kalorama Parkı'nın karşısındaki kahverengi tuğlalı bir apartmanın önünde durdum. Güzel bir yerdi; eminim Fontana cinayeti mahalleyi değilse bile o binayı sarsmıştı. Ayrıca Benny Fontana'nın ölümünden kısa bir süre sonra Lisa Brandt'ın saldırıya uğradığı yere de iki milden daha yakındı.

Sonraki bir saati içeride geçirdik, yeri fotoğraflarını ve halıdaki kan lekelerini kullanarak neler olmuş olabileceğini yeniden canlandırdık. Bu bize diğer saldırılarla ilgili somut bir bağlantı vermedi ama bu bir başlangıçtı.

Yola çıktığımızda, Lisa Brandt'ın mahallesine giden en mantıklı rotayı izleyerek Georgetown'ın güneybatısına doğru ilerledik. Artık saat gece yarısına yaklaşmıştı. İkimizin de canı henüz durmak istemiyordu, bu yüzden olay yerinde tam bir tur attık.

bilinen tecavüz bölgelerinin her birini kronolojik sırayla. Birbirlerinden o kadar da uzak değillerdi.

Gecenin 2:30'unda bütün gece açık olan bir kafenin kabinindeydik. Masanın üzerinde suç dosyaları vardı ve onları okuyorduk, duramayacak kadar heyecanlı, eve gidemeyecek kadar yorgunduk.

Bu, Benny Fontana dosyasına gerçekten girmek için ilk şansımdı. Polis ve adli tıp raporlarını birkaç kez okumuştum. Şimdi de daireden alınan eşyaların listesine bakıyordum. Dördüncü ya da beşinci seferde gözlerim özellikle bir nesneye takıldı: beyaz folyo kaplı bir zarfın yırtılmış bir köşesi. Kanepenin altında, Fontana'nın cesedinden sadece birkaç adım ötede bulunmuştu.

Ayaklardan ya da *ayak* eksikliğinden bahsetmişken.

Ayağa kalktım. Bunlar çözülmemiş bir davada umut ettiğiniz anlardır.

"Bir yere gitmeliyiz."

"Haklısın. Eve gitmeliyiz," dedi Sampson.

Tezgâhta yarı uyur vaziyette duran garsona seslendim. "Buralarda bir yerde yirmi dört saat açık bir eczane var mı? Bu çok önemli."

Sampson tartışamayacak kadar yorgundu. Beni dışarı kadar takip etti ve köşeyi dönüp birkaç blok ötedeki parlak ışıklı Walgreens'e gitti. İçerideki reyonları hızlıca taradım ve aradığım şeyi buldum.

"Mena Sunderland gördüğü resimlerin Polaroid olduğunu söyledi." Bir kutu filmi yırtıp açtım.

"Önce bunun için ödeme yapmanız gerekiyor," diye seslendi ön taraftan bir tezgâhtar. Onu görmezden geldim.

Sampson başını sallıyordu. "Alex, ne halt ediyorsun?" "Fontana cinayet mahallindeki kanıt listesi," dedim. "Orada bir beyaz folyo kaplı zarf. En azından bir parça."

Yeni zarfı kutudan çıkardım, bir köşesini yırttım ve havaya kaldırdım. "Tıpkı bunun gibi."

Sampson gülümsemeye başladı.

"Benny Fontana'yı sonra fotoğraflarını çekmiş. *Aynı adam, John.*"

Bölüm 73

Uzun, çok uzun bir gün çalıştım ama ertesi gece cezalıydım.

Nana'nın Fourth Street'teki First Baptist tarafından işletilen barınakta haftalık okuma dersi vardı ve ben çocuklarla evde kaldım. Onlarla birlikteyken olmak istediğim başka bir yer yok. Sorun, bazen, beni oraya götürmek.

Gece için şefçilik oynadım. Kendimin ve çocukların en sevdiği beyaz fasulye çorbasını, doğranmış Cobb salatasıyla birlikte yaptım ve ofisimin yanındaki fırından eve güzel taze çedar ekmeği getirdim. Çorbanın tadı neredeyse nineminki kadar güzeldi. Bazen her tarifi *iki* versiyonu olduğunu düşünüyorum - kafasında olan ve benimle paylaştığı, bazı önemli gizli malzemeler hariç. Bu onun gizemi ve son yarım yüzyılda çok değiştiğinden şüpheliyim.

Sonra çocuklarla birlikte alt kattaki kum torbasıyla gecikmiş bir seans yaptık. Jannie ve Damon sırayla deriyi yumruklarken, Ali de kamyonlarını I-95 olduğunu ilan ettiği bodrum katında bir o yana bir bu yana koşturdu!

Daha sonra küçük kardeşimle yüzme dersi için üst kata çıktık. Evet, *yüzme*. Ali'nin küvete girme konusundaki isteksizliğinden esinlenen Jannie'nin uydurmasıydı. Bir kez başladığında onu küvetten *çıkarmanın* daha da zor olduğunu verin. Bu ayrımın farkına varamamıştı ve sanki temizliğe alerjisi varmış gibi her seferinde telaşlanıyordu. Nasıl çalıştığını görene kadar Jannie'nin fikrine şüpheyile yaklaşmışım.

"Nefes al, Ali!" diyerek yan taraftan ona koçluk yaptı. "Nefes al da görelim, yavrum."

Damon ellerini Ali'nin karnının altında tutarken Ali suyun üstünde yatıyor, çoğunlukla baloncuklar üflüyor ve etrafa su sıçratıyordu. Çok komikti ama Jannie'nin hatırı için gülmeye cesaret edemedim. Güvenli bir yere oturup klozet kapağından olanları izledim.

Jannie, "Onu bir saniyeliğine kaldır," dedi.

Damon koca oğlanı ayaklı küvette ayağa kaldırdı.

Ali gözlerini kırıştırdı ve bir ağız dolusu su püskürttü, gözleri oyundan parlıyordu.

"Yüzüyorum!" diye ilan etti.

"Henüz ," dedi Jannie, tüm işiyle. "Ama kesinlikle oraya doğru gidiyorsun, küçük kardeşim."

Damon'la birlikte neredeyse onun kadar sırlıslıkla olmuşlardı ama kimsenin umurunda . Bu bir patlamaydı. Jannie bir su birikintisinin içinde diz çökerken, Damon ayağa kalktı ve bana "*Deli değiller mi?*" diyen komplocu bir yaşlı çocuk bakışı attı.

Telefon çaldığında ikisi de kapıya koştu. "Ben bakarım!" diye koro halinde konuştular.

"Ben ," diyerek onları yarı yolda bıraktım. "İkiniz de olmuşsunuz. Ben dönene kadar yüzmek yok."

"Ali," diye duydum banyodan çıkarken. "Saçını yıkayalım."

Kız bir dahiydi.

Makine önce telefona yetişmek için koridorda koşturdum. "Cross Family YMCA," dedim çocukların duyabileceği kadar yüksek sesle.

Bölüm 74

"BU ALEX CROSS MU?"

"Evet?" Dedim. Yine de hattaki sesi tanıımıyordum. Sadece bir kadın olduğunu anladım.

"Ben Annie Falk."

"Annie," dedim, şimdi utanmıştım. "Merhaba, ?"

Tanıdık, pek arkadaş sayılmazdık. Oğlu Damon'dan bir ya da iki sınıf ilerideydi. Annie, St. Anthony'de acil servis doktoruydu.

"Alex, hastanedeyim-"

Aniden bir bağlantı kurdum ve kalbim bir sonraki atladı. "Nana orada mı?"

"Nana değil," dedi. "Başka kimi arayacağımı bilemedim. Kayla Coles az önce St. Anthony's'e yatırıldı. Şu anda acil serviste."

"Kayla?" Sesimi yükselterek söyledim. "Oluyor? O iyi mi?"

"Bilmiyorum Alex. Henüz yeterince bilgimiz yok. Yine de bu iyi bir durum değil."

Beklediğim ya da duymak istediğim cevap bu değildi. "Annie, ne oldu? Bana bu kadarını anlatabilir misin?"

"Tam olarak bilmek zor. Kesin olan şey, birinin Kayla'ya saldırdığı."

"Kim?" Sanki kendi sorumun cevabını zaten biliyormuşum gibi kendimi korkunç hissederek telefona bağırdım.

Damon koridorun yarısına kadar geldi ve bana baktı, gözleri kocaman ve korkmuştu. Evimizde pek çok kez gördüğüm bir bakıştı bu.

"Size söyleyebileceğim tek şey bir bıçakla bıçaklandığı. İki kez, Alex. O yaşıyor."

Bıçaklandı mı? Zihnim bu kelimeyi haykırdı ama tuttum. Sertçe yutkundum. Ama o yaşıyor.

"Alex, bunu telefonda konuşmamam gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk hastaneye gelmelisin. Hemen gelebilir misin?"

"Yola çıkıyorum."

Bölüm 75

NANA HALA SINIFINDAYDI ama yan komşumuz Naomi Harris'i çocuklarla kalması için çağırmanın sadece birkaç dakika sürdü. Arabama atladım ve bütün yolu hızla gittim. Bir siren yardımcı olabilirdi.

Hastaneye gidişimiz *hızlıydı*; tek hatırladığım buydu ve Kayla yol boyunca aklımdaydı. Acil servisin önüne geldiğimde arabası girişteki tentenin altına park edilmişti.

Sürücü kapısı açıktı ve koşup içeri baktığımda ön koltukta kan gördüm. Tanrım, buraya kendisi gelmiş! Bir şekilde ondan kaçmış.

St. Anthony'de her zaman olduğu gibi bekleme odası kalabalıktı. perişan halde bekleyen bir sıra insan vardı. Yürüyen yaralılar ve onların arkadaşları ve akrabaları. *Maria'nın burada öldüğü açıklanmıştı.*

"Efendim, yapamazsınız-"

Ama daha kapılar kapanmadan tedavi alanına doğru kaymaya başlamıştım bile. İçeri girdiğimde St. Petersburg'da yine çok yoğun bir gece olduğunu gördüm.

Tony's. Sağlık görevlileri sedyeleri taşıyordu; doktorlar, hemşireler ve hastalar etrafımda dört bir yana dağılmıştı.

Genç bir erkek, saç çizgisinde bir kesikle bir karyolada yatıyordu ve alına kan sızıyordu. "Ölecek miyim?" diye sorup duruyordu yanından geçen herkese.

"Hayır, iyi olacaksın," dedim ona, çünkü başka kimse onunla konuşmak için durmuyordu. "Bir şeyin yok evlat."

Kayla neredeydi? Her şey çok hızlı ilerliyordu. Onu soracak kimseyi bulamıyordum. Sonra bir sesin adımı söylediğini duydum.

"Alex, buraya gel!"

Annie koridorun sonundan bana el sallıyordu. Ona ulaştığımda koluma girdi ve beni yeşil plastik bir perdeyle ayrılmış iki yatağın bulunduğu bir travma odasına götürdü.

Birkaç sağlık personeli yatağın etrafında at nalı şeklinde duruyordu. Elleri hızla hareket ediyordu, birçoğunun ellerinde kanlı eldivenler vardı.

Hastanedeki diğer insanlar gelip gidiyor, sanki orada değilmişim gibi yanımdan geçip gidiyorlardı.

Bu Kayla'nın hayatta olduğu anlamına geliyordu. Buradaki amacın onu mümkünse stabilize etmek, sonra da ameliyathaneye götürmek olduğunu düşündüm.

Görebildiğim kadarını görebilmek için boynumu büktüm ve sonra Kayla'yı gördüm. Ağzında ve burnunda bir maske vardı. Birisi gömleğini çoktan kesip çıkardıkları karnından kırmızıya bulanmış bir kompres çıkarıyordu.

Otuzlu yaşlarında bir kadın olan başhekim, "Bıçak yarası, karın, şüpheli dalak yaralanması" dedi.

Odadaki diğer sesler birbirine karıştı ve elimden geldiğince onları çalıştırdım ama her şey sisli bir hal almaya başlamıştı.

"Kan basıncı yetmiş, nabız bir yirmi. Solunum otuz dört."

"Bana biraz emme verin, lütfen."

"O iyi mi?" kaçırdım. Kendimi kimsenin beni duyamayacağı bir kâbusun içindeymişim gibi hissediyordum.

"Alex-" Annie'nin eli omzumdaydı. "Onlara biraz yer açmalısın. Henüz çok fazla şey bilmiyoruz. Öğrenir öğrenmez sana söyleyeceğim."

Yatağa, Kayla'ya yaklaşmak için ileri doğru ittiğimi fark ettim. Tanrım, onun için acı çekiyordum ve nefes almakta zorlanıyordum.

"Yedinci katı arayın, hazır olduğumuzu söyleyin," dedi odadaki diğer herkesten sorumlu görünen kadın doktor. "Karnında ameliyat izi var."

Annie bana fısıldadı, "Bu midenin sert olduğu anlamına geliyor, sindirim olmuyor."

"Hadi gidelim. Acele edin millet."

Arkamdan itiliyordum ve bu hiç de nazıkçe değildi. "Çekilin efendim. Yoldan çekilmeniz gerekiyor. Bu hastanın başı dertte. Ölebilir."

Sedyeyi koridora taşırlarken yer açmak için yana doğru adım attım. Kayla'nın gözleri hâlâ kapalıydı. Orada olduğumu biliyor muydu? Ya da bunu ona kimin yaptığını? Alayı olabildiğince yakından takip ettim. Sonra her şeyi yaptıkları kadar hızlı bir şekilde onu asansöre yüklediler ve metal kapılar aramızda kapandı.

Annie hemen yanımdaydı. Eliyle başka bir asansör bankını işaret etti. "İstersen seni üst kattaki bekleme odasına götürebilirim. İnan bana, herkes elinden geleni yapıyor. Kayla'nın doktor olduğunu biliyorlar. Ve herkes onun bir aziz olduğunu biliyor."

Bölüm 76

BU HASTANIN BAŞI DERTTE. *Ölebilir.....Herkes onun bir aziz.*

Sonraki üç saati bekleme odasında tek başıma ve Kayla'dan bir daha haber alamadan geçirdim. Kafam rahatsız edici ironilerle doluydu: Çocuklarımdan ikisi St. Anthony'de doğmuştu. Maria'nın burada öldüğü açıklanmıştı. Ve şimdi de Kayla.

Sonra Annie Falk yine yanımdaydı, diz çökmüştü, beni o anda başka hiçbir şeyin korkutamayacağı kadar korkutan sessiz, saygılı bir sesle konuşuyordu.

"Benimle gel, Alex. Gel, lütfen. Acele et. Seni ona götüreceğim. Ameliyathaneden çıktı."

İlk başta Kayla'nın hâlâ nekahet odasında uyuduğunu düşünmüştüm ama yanına kıpırdandı. Gözleri açıldı ve gördü, bir an sonra da tanıdı.

"Alex?" diye fısıldadı.

"Selam sana," diye fısıldadım ve nazikçe elini iki elimin arasına aldım.

Bir an için kafası karışmış ve kaybolmuş görünüyordu; sonra gözlerini sıkarak kapattı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve neredeyse ben de ama Kayla beni o şekilde görürse korkabileceğini düşündüm.

"yok," dedim. "Artık geçti. İyileşme sürecindesin."

"Ben Çok korktum," dedi, sesi genç bir kız gibi çıkıyordu, sevimli bir sesle

Kayla'nın daha önce hiç görmediğim bir yanını.

"Eminim öyledir," dedim ve elini bırakmadan bir sandalye çektim. "Buraya gerçekten kendin mi geldin?"

Gözleri hafifçe odaklanmamış olsa da aslında gülümsedi. "Bu mahallede bir ambulans çağırmanın ne kadar uzun sürebileceğini biliyorum."

"Bunu sana kim yaptı?" O zaman sordum. "Kim olduğunu biliyor musun, Kayla?"

Soruya yanıt olarak gözlerini tekrar kapattı. Serbest kalan elim yumruk haline geldi. Ona kimin saldırdığını biliyor muydu ve söylemeye korkuyor muydu? Kayla konuşmaması için uyarılmış mıydı?

Bir süre sessizce oturdum -daha fazlasını söylemeye hazır hissedene kadar. Zavallı Mena Sunderland'i zorladığım gibi onu bu konuda zorlamayacaktım.

"Bir ev ziyaretindeydim," dedi sonunda, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bu adamın kız kardeşi aradı. Adam keşmiş. Evde detoks yapmaya çalışıyordu. Oraya gittiğimde,

aklını kaçırmak üzereydi. Kim olduğumu düşündü bilmiyorum. Beni bıçakladı....."

Sesi kesildi. Saçlarını düzelttim ve elimin tersini yanağına dayadım. Hayatın ne kadar kırılgan olabileceğini gördüm, ama bu asla alışabileceğiniz bir şey değil ve değer verdiğiniz biri olduğunda, evinize bu kadar yakın olduğunda farklı oluyor.

"Benimle kalır mısın, Alex? Ben uyuyana kadar? Gitme."

Yine o genç kızın sesiydi. Kayla bana hiç o anda, iyileşme odasındaki o kısacık anda olduğu kadar savunmasız görünmemişti. Kalbim onun için ve orada iyi bir şeyler yapmaya çalışırken başına gelenler için kırıldı.

"Elbette," dedim. "Tam burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bölüm 77

"Bildiğiniz gibi bir süredir depresyondayım. Bunu en iyi siz biliyorsunuz."

"On yıldan fazla oldu. Bu uzun bir süre sanırım Alex."

En sevdiğim doktorum, kişisel psikiyatristim Adele Finaly'nin karşısına oturdum.

Adele zaman zaman benim akıl hocam da oluyor. Beni muayenehanemi yeniden açmaya teşvik eden oydu ve hatta bana birkaç hasta bile kazandırdı. Onlara "kobaylar" demeyi seviyor.

"Sana beni çok rahatsız eden birkaç şey söylemem gerekiyor Adele. Bunun için birkaç saat gerekebilir."

"Sorun değil." Omuz silkti. Adele'in açık kahverengi saçları var ve kırklı yaşlarının başında ama tanıştığımızdan beri hiç yaşlanmamış gibi görünüyor. Şu anda evli değil ve arada bir ikimizi birlikte düşünüyorum ama sonra aklımdan çıkarıyorum. Çok aptalca, çok *çılğınca*.

"Birkaç saatlik saçmalığını elli dakikaya sığdırabildiğin sürece," diye devam etti, her zamanki bilge kız, ki bu tam da bana karşı takınılacak doğru tondu.

"Bunu yapabilirim."

Başını salladı. "Gitsen iyi olur o zaman. Saat seni gösteriyor. Saat işliyor."

Ona Kayla'ya ne olduğunu ve konuda neler hissettiğimi anlatarak başladım, Buna iyileşmek için ailesinin Kuzey Carolina'daki evine gitmiş olması da dahil.

"Bunun benim hatam olduğunu düşünmüyorum. Bu yüzden Kayla'ya yapılan saldırıdan dolayı kendimi suçlu hissetmiyorum. En azından doğrudan değil."

Adele kendini tutamadı, ne kadar iyi olursa olsun kaşları kalktı ve içindeki düşünceleri ele verdi. "Peki dolaylı olarak?"

Başım aşağı yukarı hareket etti. "Saldırının gerçekleşmesini engellemek için bir şeyler yapabilirmişim gibi genel bir suçluluk hissediyorum."

"Örneğin mi?"

Gülümsedim. Sonra Adele de gülümsedi.

"Sadece bir örnek vermek gerekirse, DC bölgesindeki tüm suçları ortadan kaldırmak," dedim.

"Yine mizah anlayışının arkasına saklanıyorsun."

"Elbette öyleyim ve işin kötü tarafı da şu. Kendimi ne kadar mantıklı göstersem de, Kayla'yı bir şekilde koruyabileceğim gerçeğinden dolayı biraz suçluluk hissediyorum. Ve evet, bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorum Adele. *Düşünmek* için. Ve söylemek

yüksek sesle. Ama yine de orada."

"Bana Kayla Coles'a bir şekilde sağlayabildiğiniz bu 'koruma' hakkında daha fazla bilgi verin. Bunu duymam gerek Alex."

"Yüzüne vurma. *Koruma* kelimesini kullandığımı da sanmıyorum."

"Aslında . Her neyse, benim için konuş lütfen. Sen demiştin ki bana her şeyi anlatmak istedi. Bu muhtemelen düşündüğünüzden daha önemli."

"Kayla'ya yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım. Şimdi mutlu musun?" "Oraya geliyorum," dedi Adele ve sonra benden daha fazlasını bekledi.

"Her şey Maria ile geçirdiğimiz o geceye dayanıyor elbette. Ben de oradaydım. Kollarımda ölüşünü izledim. Sevdiğim kadını kurtarmak için hiçbir şey yapamadım. Hiçbir şey yapmadım. Onu öldüren orospu çocuğunu bile yakalayamadım."

Adele hâlâ bir şey söylemedi.

"En kötüsü ne biliyor musun? O kurşunun benim için olup olmadığını hep merak edeceğim. Maria kollarıma döndü ... *sonra* vuruldu."

Sonra uzun bir süre sessizce oturduk, bizim için bile, ve sessizliğe katlanma konusunda oldukça iyiyizdir. Bu son kısmı şimdiye kadar Adele'e hiç itiraf etmemiştim, hiç kimseye yüksek sesle söylememiştim.

"Adele, hayatımı bir şekilde değiştireceğim."

O da buna bir şey demedi. Akıllı ve sert, psikiyatristlerimi sevdiğim gibi ve bir gün büyüdüğümde kendim olmak istediğim gibi.

"Bana inanmıyor musun?" Ben sordum.

Sonunda konuştu. "Sana inanmak istiyorum Alex. Elbette inanıyorum." Sonra ekledi, "Sen kendine inanıyor musun? Herhangi birimizin gerçekten değişebileceğini düşünüyor musun? Sen değişebilir misin?"

"Evet," dedim Adele'e. "Değişebileceğime inanıyorum. Ama çok kandırılıyorum." Güldü. İkimiz de güldük.

"Bu saçmalık için para ödediğime inanamıyorum," dedim sonunda. "Ben de," dedi Adele. "Ama zamanın doldu."

Bölüm 78

O ÖĞLEDEN SONRA KENDİMİ Aziz Anthony Kilisesi'nde BULDUM -Nana'nın aynı derecede saygı duyulan evinin yakınlarında büyüdüğüm çocukluğumdan beri oraya StKilise, Maria'nın öldüğü hastaneden yaklaşık bir blok ötedeydi. Manevi bakımımı başhekimlikten evrenin başına taşımıştım ve bunun bir yükseltme olmasını umdum ama olmayabileceğini de düşündüm.

Sunağın önünde diz çöktüm ve tütsünün aşırı tatlı kokusunun, doğuş ve çarmıha gerilişin tanıdık sahnelerinin üzerimden geçip kirli işlerini yapmalarına izin verdim. Benim için güzel kiliselerin en çarpıcı yanı, çoğunlukla kendilerinden daha büyük ve daha önemli bir şeye inanan insanlar tarafından tasarlanmış olmalarıdır ve ben de kendi hayatımı bu şekilde sürdürmeye çalışıyorum. Sunağa baktım ve dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı. Tanrı söz konusu olduğunda, inanıyorum. Bu kadar basit ve her zaman da öyle olmuştur. Sanırım Tanrı'nın bizim gibi düşündüğünü ya da Tanrı'nın büyük, nazik bir insan yüzüne sahip olduğunu ya da Tanrı'nın beyaz, kahverengi, siyah, sarı, yeşil, her neyse olduğunu ya da Tanrı'nın günün ya da gecenin her saatinde ya da her zaman dualarımızı dinlediğini hayal etmenin biraz tuhaf ya da küstahça olduğunu hissediyorum.

Ama St. Tony's'in ön sıralarında Kayla için birkaç dua ettim; sadece yaralarından kurtulması için değil, başka önemli açılardan da iyileşmesi için. İnsanlar kendilerine, aile üyelerine ve evlerine yönelik hayati tehlike arz eden saldırılara farklı tepkiler verirler. Bunu ilk elden biliyorum. Ve ne yazık ki Kayla da öyle.

Dua eder bir ruh hali içindeyken, son zamanlarda aklımdan çıkmayan Maria için özel birkaç söz söyledim.

Maria'yla bile konuştum, ne demekse artık. Çocukları yetiştirme tarzımı beğenmesini umuyordum ki bu aramızda sıkça konuşulan bir konuydu. Sonra Büyükanne Anne ve kırılğan sağlığı için dua ettim; çocuklar için dua ettim; ve hatta zatürre olmasından korktuğum şiddetli bir soğuk algınlığı geçiren Kedi Rosie için de birkaç kelime söyledim. *Kedimizin ölmesine izin vermeyin. Şimdi olmaz. Rosie de iyi bir insan.*

Bölüm 79

KASAP GEORGETOWN'DA BİRAZ BOŞALMAK İÇİN BULUNUYORDU
Aksi takdirde Caitlin'e ve çocuklara geri döndüğünde işler o kadar da iyi gitmeyebilirdi. Aslında ikili bir hayat yaşamaktan hoşlandığını uzun zaman önce öğrenmişti. Kim hoşlanmazdı ki?

Belki de bugün bir Kırmızı Işık, Yeşil Işık oyunu daha oynamak gerekiyordu. Neden olmasın? Junior Maggione ile olan savaşı onun için çok fazla stres yaratıyordu.

Şimdi hızlı adımlarla yürüdüğü Q Sokağı'nın 3000 bloğu, güzel ağaçlarla çevriliydi ve çekici şehir evleri ile daha da büyük malikanelerin hakimiyetindeydi.

Evler. Burası çoğunlukla lüks bir yerleşim bölgesiydi ve park halindeki arabalar burada yaşayanların sosyal statülerini ve zevklerini yansıtıyordu: birkaç Mercedes, bir Range Rover, bir BMW, bir Aston Martin, parlak yeni bir ya da iki Bentley.

Yaya trafiği çoğunlukla evlerine girip çıkanlarla sınırlıydı. Bugünkü amaçları için iyi bir anlaşma. Kulağında kulaklık vardı ve İskoçya'dan sevdiği bir grubu, Franz Ferdinand'ı dinliyordu.

Sonunda müziği kapattı ve ciddileşti.

Otuz birinci cadde ile Q'nun köşesindeki kırmızı tuğlalı evde, o akşam için özenle hazırlanmış bir tür akşam yemeği partisi veriliyordu.

Üzerinde "Georgetown Valet" yazan bir minibüsten çeşitli pahalı eşyalar taşıyor ve evin önündeki sahte gaz lambaları bahçıvanlar tarafından test ediliyordu. Işıklar gayet iyi çalışıyor gibiydi.

Parla, parla.

Sonra Kasap bir kadının yüksek topuklu ayakkabılarının *tıkırtısını* duydu. Bu davetkâr, hatta sarhoş edici ses, kaldırım yerine tuğla olan ve bir masanın üzerine düz bir şekilde yerleştirilmiş bir kolye gibi mahalleyi saran kaldırımın ilerisinden geliyordu.

Sonunda kadını arkadan gördü; uzun siyah saçları yarı beline kadar sarkan, ince, biçimli bir şeydi. Kendisi gibi bir İrlandalı mı? Güzel bir genç kız mı? Arkadan bakınca kesin bir şey söylemek mümkün değildi. Ama kovalamaca devam ediyordu. Yakında onun hakkında istediği kadar çok şey öğrenecekti. Onun kaderini zaten kontrol ettiğini, kendisine, Kasap'a, güçlü ikinci kişiliğine ya da belki de *gerçek* kendisine ait olduğunu hissediyordu. Kim bilebilirdi ki?

Kuzgun saçlı kadına gittikçe yaklaşıyor, bazı büyük evlerin arkasından geçen dar sokakları, ormanlık ediyor, iyi bir yer arıyordu ki ileride bir dükkân gördü. Neydi o?

Bu mu? Bloklar boyunca karşılaştığı tek iş yeri. Neredeyse mahallede yanlış yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

Ön taraftaki tabelada SARAH'IN MARKETİ yazıyordu.

Ve sonra siyah saçlı güzel içeri döndü. "Lanet olsun," diye fısıldadı Kasap ve sırtarak bir kötü adamın bıyığını burduğunu hayal etti. Bu tür oyunlara, tüm kuralları kendisinin koyduğu bu tehlikeli ve kışkırtıcı kedi-fare oyununa bayılıyordu. Ama gülümsemesi anında kayboldu - çünkü Sarah'nın Pazarı'nda başka bir şey görüyordu ve bu başka şey onun hoşuna gitmiyordu.

Gazeteler sergileniyordu - *Washington Post*'un kopyaları. Ve ne oldu biliyor musunuz? Birden Bay Bob Woodward'ın kendisinin de o civarda bir yerde yaşadığını hatırladı ama işin zor kısmı bu değildi.

Sorun yüzüydü, her halükarda yaklaşık bir yüz, Kasap'ın hiç de fena olmayan bir çizgi çizimi. Günlük haberlerin üst kısmında, tam da olmaması gereken yerdeydi.

"Tanrım, ben ünlüyüm."

Bölüm 80

Yine de bu gülünecek bir şey değildi ve Michael Sullivan hızla Q Sokağı'nda park ettiği yere geri döndü. Aslında olan şey hayal edebileceği en kötü gelişmeydi.

Son zamanlarda pek bir şey yolunda gitmiyor gibiydi.

Cadillac'ının ön koltuğuna oturdu ve sakince bu talihsiz durumu düşündü.

Muhtemel "şüphelileri", okul dışında onun hakkında hikâyeler anlatmış olması gereken kadını düşündü. Muhtemelen polise bir eşkal vermiştir. Aynı anda hem Washington polisi hem de mafya tarafından iki koldan saldırıya uğradığını düşündü. *Ne yapmalı, ne yapmalı?*

Kısmi bir çözüm geldiğinde, bu tatmin edici ve hatta heyecan vericiydi, çünkü bu ona yeni bir oyun gibi geliyordu. Kadranı bir kez daha çevirdi.

DC polisi onun neye benzediğini bildiklerini düşünüyordu, bu ciddi bir sorun olabilirdi ama aynı zamanda onları özensiz ve hatta aşırı özgüvenli de yapabilirdi.

Hata.

Onların

hatası.

Özellikle de şu anda uygun karşı hamleleri , ki kesinlikle yapmayı planlıyordu. Ama yapması gereken bu savunma eylemleri tam olarak neydi?

İlk adım onu Wisconsin Caddesi'ne, Blues Alley'in yakınına, tam da küçük dükkânı hatırladığı götürdü. Rudy adında bir berber öğleden sonra onun için bir sandalye açmıştı, bu yüzden Sullivan saç kesimi ve tıraş için içeri yerleşti.

Sonrasında nasıl görüneceğini, yeni halini beğenip beğenmeyeceğini merak etmek rahatlatıcı ve biraz da keyifliydi aslında.

Bir on-on iki dakika daha ve iş bitmişti. *Bandaqları çıkarın, Dr. Frankenstein.* Ufak tefek, tombul berber halinden memnun görünüyordu.

Eğer , ölürsün. Şaka yapmıyorum Rudy, diye düşündü Kasap kendi kendine. *Seni kendi usturanla dilim dilim doğrayacağım. Bakalım Washington Post bu konuda ne diyecek!*

Ama, hey! "O kadar da kötü değil. Beğendim . Sanırım biraz Bono'ya benziyorum." "Sonny ve Cher, şu Bono mu?" diye sordu Yoğun Rudy.

"Bilmiyorum.

Bu konuda bayım. Bence Sonny Bono'dan daha iyi görünüyorsun. O öldü, biliyor musun?"

"Her neyse," dedi Sullivan ve hesabı ödeyip berbere bahşış verdikten sonra oradan uzaklaştı.

Daha sonra DC'deki Capitol Hill mahallesine gitti.

Bu bölgeyi her zaman sevmiş, ilgi çekici bulmuştu. Çoğu insanın Kongre Binası'yla ilgili hayali, batı cephesinin zarif basamakları ve teraslarıydı. Ancak *doğu* tarafında, Kongre Binası ile Yüksek Mahkeme ve Kongre Kütüphanesi binalarının arkasında, oldukça iyi bildiği hareketli bir yerleşim bölgesi vardı. *Daha önce de bu yoldan geçmiştim.*

Kasap, yapraklar dökülmeye başladığı için Capitol kubbesinin olağanüstü bir görüntüsüne sahip olan Lincoln Park'ta yürüdü.

Lincoln Özgürlük Bildirgesi'ni okurken zincirlerinden kurtulmuş bir kölenin yer aldığı biraz tuhaf Özgürlük Anıtı'nın önünde bir sigara içti ve planını gözden geçirdi.

Lincoln, çoğu hesaba göre iyi bir adam. Ben ise çok kötü bir adamım. Bu nasıl oluyor acaba? diye merak etti.

Birkaç dakika sonra, C Sokağı'ndaki bir eve zorla giriyordu. Onun hakkında konuşan kaltağın bu olduğunu biliyordu. Bunu iliklerinde, kanında hissediyordu. Ve yakında, emin olacaktı.

Mena Sunderland'i sevimli küçük mutfağında saklanırken buldu. Kot pantolon, tertemiz beyaz bir tişört, yıpranmış takunyalar giymiş, bir kadeh kırmızı şarabını yudumlarken bir kişilik makarna yapıyordu. Bir düğme kadar sevimli, diye düşündü kendi kendine.

"Beni özledin mi, Mena? Ben seni özledim. Ve ne var biliyor musun? Ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutuyordum."

Ama seni yine unutmayacağım, sevgili kızım. Bu sefer fotoğrafını çekmek için bir kamera getirdim. Sonuçta benim ödüllü fotoğraf koleksiyonumda olacaksın. Oh, evet olacaksın!

Ve neşteriyle ona ilk kesigi attı.

Bölüm 81

Cep telefonum çaldığında hala kilisenin içindeydim ve Kongre Binası yakınlarında bir sorun vardı. Tehlikede olan her kimse onun için hızlıca dua ettim ve katil-tecavüzcünün bir an önce yakalanması için dua ettim. Sonra St. Anthony'den kaçarcasına ayrıldım.

Sampson ve ben onun arabasıyla siren çalarak ve çatıdaki ışıklar yanıp sönerek Kongre Binası'nın arkasındaki mahalleye koştuk. Vardığımızda her yere sarı olay yeri şeritleri çekilmişti. Sampson ve ben bir kahverengi taşın dört taş ön basamağını aceleyle çıkarken, arka planda önemli hükümet binalarının sahnenin daha dramatik olamayacağını düşündüm.

Bize şov mu yapıyor? Bunu mi yapıyor? Yoksa sadece bu şekilde mi oldu?

Bir araba alarminin sesini duydum ve sokağa doğru dönüp baktım. Ne garip, tuhaf bir manzara: polis, , giderek artan bir meraklı .

Korku birçok yüze açıkça damgasını vurmuştu ve bunun çağın tanındık bir tablosu olduğunu düşünmekten kendimi alamadım, bu korku bakışı, tüm ülkenin kapılmış gibi görüldüğü korkunç korku hali - belki de şu anda tüm dünya korkuyordu.

Ne yazık ki taş binanın içi daha da kötüydü. Olay yeri zaten asık suratlı cinayet masası dedektifleri ve teknisyenler tarafından sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu ama Sampson'ın içeri girmesine izin verildi. Bir çavuşun itirazlarını geçersiz kıldı ve beni de yanında getirdi.

Mutfığa gittik.

Akıl almaz cinayet mahalli.

Katilin atölyesi.

Zavallı Mena Sunderland'ı kırmızımsı kahverengi fayans zeminde yatarken gördüm. Gözleri beyazlara dönmüştü ve tavanda bir noktaya sabitlenmiş gibiydiler. Ama Mena'nın gözleri ilk fark ettiğim şey değildi. Bu katil nasıl bir piçmiş.

Boğazına bir bıçak saplanmış, ölümcül bir kazık gibi duruyordu. Yüzünde birden fazla yara vardı, derin, gereksiz yere vahşi kesikler. Beyaz bir tişört olan üst kısmı yırtılmıştı. Kot pantolonu ve külotu ayak bileklerine kadar indirilmişti ama soyulmamıştı. Ayakkabılarından biri açık, biri kapalı, soluk mavi bir takunya kanlar içinde yan yatmıştı.

Sampson bana baktı. "Alex, ne alıyorsun? Söyle bana." "Pek bir şey yok. Şu ana kadar değil. Ona tecavüz etme zahmetine girdiğini sanmıyorum," dedim. "Neden? Pantolonunu indirdi."

Mena'nın cesedinin üzerine diz çöktüm. "Yaraların doğası. Bütün bu kan. Şekil bozukluğu. Ona çok kızgındı. Ona bizimle konuşmamasını söyledi ve o da itaat etmedi. Olay bununla ilgili. Ben de öyle düşünüyorum. Onu öldürtmüş olabiliriz, John."

Sampson öfkeyle tepki gösterdi. "Alex, ona henüz buraya gelmemesini söyledik."

Ona gözetim ve koruma teklif ettik. Daha ne yapabilirdik ki?"

Başımı salladım. "Onu yalnız bırakmış olabilirim. Katili ona ulaşamadan yakalamıştır. Başka bir şey John, bunun dışında herhangi bir şey."

Bölüm 82

ŞİMDİ Mena Sunderland'ın davasını araştırıyorduk, onun anısına - en azından ben kendime böyle söylüyordum, mantığım buydu. Bu Maria Cross, Mena Sunderland ve diğerleri içindi.

Sonraki üç gün boyunca gündüzleri Sampson ile yakın çalıştım ve geceleri onunla birlikte sokağa çıktım. Gece vardiyamız genellikle saat ondan ikiye kadar sürüyordu. Tecavüzcü katilin daha önce de saldırdığı Georgetown ve Foggy Bottom bölgelerinde devriye gezen görev gücünün bir parçasıydık. Duygular yükseliyordu ama kimse onu benden daha çok istemiyordu.

Yine de, çok gergin olan soruşturmayı bir tür perspektif ve kontrol altında tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Neredeyse her gece büyükannem ve çocuklarla yemek yemeyi başarıyordum. Kuzey Carolina'daki Kayla Coles'u kontrol ettim ve sesi daha iyi geliyordu. Ayrıca haftada iki kez beni görmeye gelen ve belki biraz ilerleme kaydeden Kim Stafford da dahil olmak üzere hastalarımıyla yarım düzine seans gerçekleştirdim. Nişanlısı ona "konuşmamızdan" hiç bahsetmemişti.

Sabah ritüelim Starbucks'ta bir kahve içmeyi içeriyordu. Ya da Indiana ve Sixth'in köşesindeki Au Bon Pain'de. Au Bon Pain ile ilgili sorun, hamur işlerini sevmemdi, bu yüzden oradan olabildiğince uzak durmak zorundaydım.

Kim benim en sevdiğim hastamdı. Terapistlerin genellikle favori hastaları vardır, her ne kadar öyle olmadıklarını düşünseler de. Bir sabah seansımızın on beşinci dakikasında "Hatırlıyor musun, sana *Jason*'ın o kadar da kötü bir adam olmadığını söylemiştim?" dedi. Hatırladım ve çalıştığı istasyon binasında saatini oldukça iyi temizlediğimi de hatırladım.

"Şey, o saf, katıksız bir çöptü, Dr. Cross. O kadarını anladım. Olması gerekenden çok daha uzun sürdü."

Başımı salladım ve daha fazlasının gelmesini bekledim. Ondan bundan sonra ne duymak istediğimi çok iyi biliyordum.

"Ondan ayrıldım. O işe gidene kadar bekledim, sonra da ayrıldım. Gerçek mi? Ölümüne korktum. Ama yapmam gerekeni yaptım."

Ayağa kalktı ve Yargı Meydanı'na bakan pencereye gitti. Benim evimden ABD Bölge Adliyesi de görülebiliyordu.

"Ne kadar zamandır evlisin?" diye sordu, hala taktığım yüzüğe bakarak.

sol elime takmıştım.

"Evliydim. Artık değilim." Ona Maria'dan, on yıldan uzun bir süre önce olanlardan biraz - kısaltılmış versiyon, duygusal olmayan versiyon.

İşim bittiğinde "Özür dilerim," dedi. Gözlerinde yaşlar vardı, istediğim son şeydi bu. O sabah birkaç pürüzün üstesinden geldik, biraz ilerleme kaydettik. Sonra garip bir şey oldu; gitmeden önce elimi sıktı. "Sen iyi bir insansın" dedi. "Güle güle, Dr.

Haç."

Ve bir hastamı -ilk hastamı- kaybetmiş olabileceğimi düşündüm çünkü iyi bir iş çıkarmıştım.

Bölüm 83

O GECE OLANLAR AKLIMI BAŞIMDAN ALDI. Aslında o gece her şey çok güzeldi, ta ki işler kötüye gidene kadar. Nana ve çocuklara, Washington'daki favori restoranımız olan Pennsylvania Avenue'daki Beyaz Saray'ın yakınındaki Kinkead's'de özel bir akşam yemeği ısmarlamıştım. Büyük cazcı Hilton Fenton masamıza geldi ve bize aktör Morgan Freeman hakkında komik bir hikaye anlattı. Eve döndüğümde, tavan arasındaki ofisime çıkan dik ahşap merdivenleri teker teker çıkarken nefesimin altında basamaklara küfrediyordum.

Biraz Sam Cooke açtım, en sevilen şarkılardan "You Send Me" ile başladım. Sonra Maria'nın öldürüldüğü zamanki eski DC polis dosyalarını inceledim. -Yüzlerce sayfa.

O zamana ait çözülmemiş tecavüz vakalarını, özellikle de Güneydoğu'da ya da yakınlarda meydana gelmiş olanları arıyordum. Dikkatle çalışıp müziği dinledim ve saatime bakıp üçü on geçtiğini gördüğümde şaşırdım. Maria'nın öldüğü sıralarda devam ettiğini hatırladığım seri cinayet davasının dosyalarında bazı ilginç şeyler ortaya çıkmıştı.

Aslında tecavüzler Maria vurulmadan birkaç hafta önce başlamış ve cinayetten hemen sonra sona ermişti. Bir daha hiç başlamadılar. Bu da ne anlama geliyordu?

-Tecavüzcünün Washington'a gelen bir ziyaretçi olabileceğini mi?

Benim için daha da ilginç olanı, mağdur kadınların tecavüzcünün kimliği çıkmadı. Tıbbi yardım almışlar ancak başlarına gelenler hakkında polisle konuşmayı reddetmişlerdi. Bu hiçbir şeyi kanıtlamıyordu ama sayfaları çevirmeye devam etmemi sağladı.

Birkaç transkripti daha inceledim ve hala kurbanların kimliklerini bulamadım.

Bu bir tesadüf olabilir mi? Bundan şüpheliydim. Okumaya devam ettim.

Sonra polis notlarındaki bir sayfa beni durdurdu. Bir isim ve daha fazla bilgi gözüme çarptı.

Maria Cross.

Potomac Gardens'da sosyal hizmet görevlisi.

O zamanlar hayal meyal tanıdığım Dedektif Alvin Hightower -şimdi öldüğünden oldukça emindim- George Washington Üniversitesi'nden bir üniversiteli kızın tecavüze uğramasıyla ilgili bir rapor yazmıştı. Saldırı M Caddesi'ndeki bir barda .

Okumaya devam ederken nefes almakta zorlanıyordum. Nefes almakta zorlanıyordum.

Maria ölmeden birkaç gün önce onunla yaptığım bir konuşmayı hatırlıyorum. Üzerinde çalıştığı bir dava hakkındaydı, tecavüze uğramış bir kızla ilgiliydi.

Dedektifin raporuna göre, kız öğrenci sosyal hizmet görevlisi *Maria Cross*'a tecavüzcüyü tarif etmişti. Beyaz bir erkekti, 1.80'in biraz üzerindeydi, muhtemelen New York'luydu. Kızla işi bittiğinde küçük bir selam vermiş.

Parmaklarım titreyerek sayfayı çevirdim ve ilk raporun tarihini kontrol ettim. Ve işte oradaydı - *Maria'nın öldürülmesinden bir gün önce*.

Peki ya tecavüzcü?

Kasap. İzini sürdüğümüz mafya katili. Çatıdaki yayını, evime yaptığı açıklanamayan ziyareti hatırladım.

Kasap.

Hayatım bahse girerim.

Dördüncü Bölüm
DRAGON SLAYER

Bölüm 84

NANA, ailenin o gece akşam yemeğini hazırlamak için toplandığı mutfakta TELEFONU AÇTI. Patates soymaktan Sezar salatası yapmaya ve güzel gümüşlerle masayı hazırlamaya kadar hepimizin yemek için bir görevi vardı. Yine de telefon her çaldığında gerilirdim. *Şimdi ne olacaktı? Sampson Kasap'ta bir şey mi bulmuştu?*

Nana ahizeye konuştu. "Merhaba tatlım, ? Nasıl hissediyorsun? Oh, bu iyi, bunu duymak çok güzel. Onu çağırayım. Alex burada, Benihana'da çalışır gibi sebze doğruyor. Evet, gayet iyi. Sesini duyduğunda çok daha iyi olacak."

Arayanın Kayla olması gerektiğini biliyordum, bu yüzden oturma odasından aradım. Bunu yaparken bile, Damon ve Jannie'nin bugünlerde okula taşıdıkları cep telefonlarından bahsetmiyorum bile, hemen hemen her odada telefon olan bir aileye ne zaman dönüştüğümüzü merak ettim.

"Ee, nasılsın tatlım?" Toparlandım ve Nana'nın tatlı ses tonunu taklit etmeye çalıştım. "Ben . Mutfığa asabilirsin," ekledim dinleyen, kıkırdayan ve kıkırdayan fıstık galerisi için.

"Selam, Kayla! Hoşça kal, Kayla!" diye koro halinde bağırdı çocuklar.

"Hoşça kal Kayla," diye ekledi Nana. "Seni seviyoruz. Çok yakında iyileş."

O ve ben bir *klik* sesi duyduk ve sonra Kayla dedi ki, "Ben gayet iyiyim. Hasta çok iyi durumda. Neredeyse iyileşti ve tekrar kış tekmelemeye hazır."

Gülümsedim ve onun sesini duymanın bile içimde bir sıcaklık yarattığını hissettim. "Kış tekmeleyen sesini tekrar dinlemek güzel."

"Seninki de, Alex. Çocuklara ve nineye de. Geçen hafta arayamadığım için özür dilerim. Babam biraz rahatsızdı ama şimdi o da kendine geliyor. Ve beni bilirsin. Mahallede bazı ücretsiz işler yapıyorum. Para almaktan *nefret ediyorum*, biliyorsun."

Kısa bir duraklama oldu, ama sonra boşluğu Kayla'nın ailesi ve ikimizin de doğduğu Kuzey Carolina'daki yaşam hakkında anlamsız sorularla doldurdum. Bu arada Kayla'dan gelen beklenmedik telefon beni biraz sakinleştirmişti ve daha kendimdeydim.

"*Nasılsın?*" Ona sordum. "Gerçekten iyi misin? Neredeyse iyileştin mi?" ". Bazı konularda uzun zamandır olmadığım kadar netim. Biraz

bir değişiklik için düşünme zamanı. Alex, düşünüyordum da. Washington'a geri dönmeyebilirim. Bunu başkasına söylemeden önce seninle konuşmak istedim."

Midem bir gökdelendeki kaçak bir asansör gibi düştü. Böyle bir şeyin şüphelenmişim ama yine de darbeden dolayı büküldüm.

Kayla konuşmaya devam etti. "Burada yapacak çok şey var. Bir sürü hasta insan var tabii ki. Ve buranın ne kadar güzel, ne kadar *aklı* başında bir yer olduğunu unutmuşum. Özür dilerim, bunu pek iyi ifade edemiyorum."

Araya hafif bir düşünce sıkıştırdım. "Gerçekten sözlü değilsiniz. Bu siz bilim insanlarının sorunu."

Kayla derin bir iç çekti. "Alex, sence bu konuda yanılıyor muyum? Ne dediğimi anlıyor musun? Elbette biliyorsun."

Kayla'ya çok , hemen buraya, DC'ye dönmesi gerektiğini söylemek istedim ama bunu söylemeye dilim varmadı. *Neden böyle oldu?* "Pekâlâ, verebileceğim tek cevap şu Kayla. Kendin için neyin doğru olduğunu biliyorsun. Seni asla etkilemeye çalışmam. İstesem de yapamayacağımı biliyorum.

Bunun tam olarak doğru olduğundan emin değilim."

"Bence öyle. Sadece dürüst davranıyorsun," dedi. "Benim için en iyisinin ne olduğunu bulmak zorundayım. Bu benim doğamda var, değil mi? İkimizin de doğasında var."

Bir süre daha konuşmaya devam ettik ama sonunda telefonu kapattığımızda az önce olanlarla ilgili içimde korkunç bir his vardı. *Onu kaybettim, değil mi? Benim sorunum neydi? Neden Kayla'ya ona ihtiyacım olduğunu söylemedim? Neden kısa zamanda Washington'a dönmesini söylemedim? Neden onu sevdiğimi söylemedim?*

Yemekten sonra çatı katına çıktım, inzivaya çekildim, kaçış kapım oldu ve Maria'nın ölümünden kalan eski dosyaların arasında kendimi kaybetmeye çalıştım. Kayla hakkında çok fazla düşünmedim. Sadece Maria'yı düşünmeye devam ettim, onu yıllardır özlediğimden daha fazla özledim, ölmeseydi hayatımızın nasıl olabileceğini merak ettim.

Sabah bir civarı, nihayet parmak uçlarımla aşağı indim. Tekrar Ali'nin odasına girdim. Bir kilise faresi kadar sessiz, tatlı, rüya gören oğlumun yanına uzandım.

Serçe parmağımla küçük Alex'in elini tuttum ve sessizce kelimeleri mırıldandım,
Yardım et, yavrum.

Bölüm 85

ŞİMDİ HER ŞEY HIZLI OLUYORDU ... iyi ya da kötü. Michael Sullivan yıllardır hiç bu kadar gergin ve heyecanlı olmamıştı ve aslında bu heyecan duygusu hoşuna da gitmişti. Geri dönmüştü, değil mi? Evet, hem de en iyi zamanındaydı. Hiç bu kadar öfkeli ya da odaklanmış olmamıştı. Tek gerçek sorun, daha fazla aksiyona ihtiyacı olduğunu fark etmesiydi, her türlü işe yarardı. Artık o motelde hareketsiz oturamıyor, *Law & Order*'ın eski bölümlerini izleyemiyor ya da çocuklarla futbol veya beyzbol oynayamıyordu.

Avlanmaya ihtiyacı vardı; hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu; adrenalinini daha yakın bir yerde düzeltmesi gerekiyordu.

Hata.

Böylece kendini DC'de -olmaması gereken bir yerde- buldu; yeni kısa saç kesimi ve Georgetown Hoyas'ın gümüş-mavi kapüşonlu tişörtüyle bile yüzüne yumruk ve kafasına tekme atmayı hak eden bir tür ezik Yuppie özentisi gibi görünüyordu.

Ama lanet olsun, buradaki kadınları, en çok da sıkı profesyonel tipleri seviyordu. John Updike'ın *Köyler*'ini okumayı yeni bitirmişti ve yaşlı Updike'ın yazdığı bazı karakterlerin yarısı kadar azgın olup olmadığını merak etti. O boynuzlu kurbağa da *Çiftler*'i yazmamış mıydı? Ayrıca Updike yetmiş küsur yaşındaydı ve hâlâ Pennsylvania'daki çiftliğinde iki, üç ya da dört bacaklı her şeyi beceren bir gençmiş gibi seks hakkında bir şeyler karalıyordu. Ama belki de kitabın amacını kaçıırıyordu. Ya da belki Updike kaçıırıyordu. Bu mümkün müydü? Bir yazarın kendisi hakkında ne yazdığını gerçekten anlamaması?

Her neyse, Georgetown'daki süslü püslü kadınlardan hoşlanıyordu. Çok güzel kokuyor, çok güzel görünüyor ve çok güzel konuşuyorlardı. *Georgetown Kadınları*, birinin yazması için iyi bir kitap olurdu, belki Johnny U.'nun bile.

Tanrım, yine de kendi kendine eğleniyordu. Arabayla gelirken Maryland'de U2 dinliyordu ve Bono sevgilisinin kafasının içinde biraz zaman geçirmek istediğinden bahsediyordu ve Sullivan merak etti -tüm İrlandalı romantizmini bir kenara bırakırsak- bu gerçekten de çok iyi bir fikir miydi? Caitlin'in onun kafasının içinde olması gerekiyor muydu? Kesinlikle hayır. Onun da Caitlin'in kafasının içinde olması gerekiyor muydu? Hayır. Çünkü boş alanlardan pek hoşlanmıyordu.

Peki hangi ?

Ah, Otuz Birinci Cadde. Günün bu saatinde oldukça ıssız olan Blues Alley'e geliyordu - Washington'ın bu bölgelerinde kulüplerin açık olduğu ve kalabalığın akın ettiği gecenin aksine. Şu anda James McMurtry and the Heartless Bastards dinliyordu. CD'yi park ettiği arabasında birkaç dakika daha kalacak kadar sevmişti.

Sonunda dışarı çıktı, bacaklarını uzattı ve orta derecede kirli şehir havasından bir nefes aldı.

Hazır ya da değil, işte geliyorum. Wisconsin Bulvarı'na geçmeye ve oradaki kadınları kontrol etmeye karar verdi, belki birini bir şekilde ara sokağa çekebilirdi. Sonra ne yapacaktı? Kahretsin, canı ne . O Michael Sullivan'dı, Sligo Kasabı, bu dönen gaz ve kaya topunda varsa gerçek bir çılgın piç. Sevdiği o eski söz neydi? *Kafamın içindeki dört sesten üçü devam et diyor.*

Otuz birinci sokağın girişi, Ristorante Piccolo adlı bir spagetticinin ışıklarından gelen bu soluk sarı parıltıyla yıkanırdı. Ara sokağa paralel uzanan M Caddesi'ndeki pek çok mekanın servis girişleri buradaydı.

Bir et lokantasının arka girişini, ardından bir Fransız bistrosunu ve duman püskürten bir tür yağlı hamburgerciyi geçti.

Ara sokağa giren başka bir adamın, sonra da iki adamın kendisine doğru geldiğini fark etti.

Bu da neydi böyle?

Şimdi burada ne oluyordu?

Ama ne olduğunu bildiğini sanıyordu, değil mi? Bu yolun . Sonunda birileri onun bir adım önüne . Deri araba montları. Kare şeklinde, hantal tipler. Kesinlikle Steak & Brew'de bir lokma inek yemek için kestirmeden giden Georgetown öğrencileri değillerdi.

Otuz birinci caddeye doğru döndü ve iki adam daha gördü.

Hata.

Büyük

bir hata.

Onun

hatası.

John Maggione'yi hafife almıştı.

Bölüm 86

"BAY MAGGIONE BİZİ GÖNDERDİ," diye seslendi Michael Sullivan'ın yolunu tutan sert adamlardan biri, Wisconsin'deki ara sokağın girişinden itibaren kasıla kasıla yürüyordu. Kabadayılar şimdi hızlı hareket ediyorlardı ve onu sıkıştırmışlardı. Gizem ve entrika buraya kadarmış, birkaç serserinin silahlarını çoktan çıkarmış, yanlarında gevşekçe ve Kasap'ın çizmesindeki cerrah neşteri dışında silahlı olmadığından bahsetmiyorum bile.

Onlardan dördünü bıçakla alt etmesine imkân yoktu. Muhtemelen silah olsa bile. Peki ne yapabilirdi? Fotoğraf makinesiyle resimlerini mi çekecekti?

"Yanlışı söyledi, Kasap. Bay Maggione sizi *görmek* istemiyor," dedi yaşlı bir adam. "Sadece ortadan kaybolmanı istiyor. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Mesela bugün. Bay Maggione için bunu yapabileceğini düşünüyor musun? Bahse girerim yapabilirsin. Sonra karını ve üç çocuğunu bulup onların da ortadan kaybolmasını sağlayacağız."

Michael Sullivan'ın beyni şimdi tüm olasılıkları ve ihtimalleri gözden geçiriyordu.

Belki o tek adamı, o boşboğazı saf dışı bırakabilirdi; o zaman zaten tam bir kayıp olmazdı. Çirkin deliğini sonsuza dek kapatırdı. Onu da kes.

Peki ya diğer üçü?

İyi ve şanslıysa belki iki tanesini haklayabilirdi. Tabii onları kılıcını kullanabileceği kadar yaklaştırabilirse, ki böyle bir şey olmayacaktı. Muhtemelen aptallardı ama o kadar da aptal değillerdi. Peki nasıl bir şeyler yapabilirdi? Savaşmadan ölmek istemiyordu.

"Beni kendin öldürecek kadar erkek misin?" diye seslendi koca ağızlıya. "Ay, *babbo*?" Mafya terimini aptal, işe yaramaz bir ast için kullanıyordu. Yapabilirse onun derisinin altına girmeye çalışıyordu. Şu anda her şeyi deneyebilirdi. Bir iki dakika içinde ölecekti ve henüz gitmeye hazır değildi.

Katilin ağzı acımasız bir gülümsemeye dönüştü. "Buna hiç şüphe yok.

Yapabilirim

seni kendim çıkaracağım. Ama tahmin et bakalım, bugün babbo kim? Sana bir ipucu vereyim. Muhtemelen bu sabah onun kılıcını sildin."

Kasap cebine uzandı ve elini orada tuttu.

Koca ağızlı kapüşonlu hemen tereddüt etti ve boştaki elini

elini kaldırdı. Diğerleri yürümeyi bıraktı. Hepsi silahlarını çıkarmıştı ama efsanevi Kasap'a yaklaşıyorlardı.

Büyük konuşmacı Sullivan'ın arkasındaki adamlara sağa doğru ilerlemelerini işaret ederken, kendisi ve dördüncü adam sola doğru ilerledi. Bu herkese açık bir ateş hattı sağladı. Akıllıca bir düşünce.

"Seni aptal Mick. Bu sefer , değil mi? Sana bir sorum var: Hiç böyle biteceğini düşünmüş müydün?"

Sullivan buna gülmek zorunda kaldı. "Biliyor musunuz? Biteceğini hiç düşünmemiştim. Hiç aklıma gelmedi. Hâlâ da aklıma gelmiyor aslında."

"Oh, her şey yoluna girecek. Tam burada, hemen şimdi. Işıklar senin için sönene kadar filmi izlemeye devam et!"

Hiç kuşkusuz gerçek buydu ama sonra Kasap inanmakta zorlandığı bir şey duydu.

Ses arkadan geliyordu, yüzden gerçek mi yoksa kendisine yapılan acımasız bir şaka mı olduğunu anlamak için arkasını dönüp kontrol etmek zorunda kaldı.

Sokağın öbür ucunda biri bağırıyordu; bu ciddi bir *mucize* olmalıydı.

Ya da hayatının en şanslı günüydü. Belki ikisi de.

Süvariler gelmişti!

Bakın günü kurtarmaya kim gelmiş.

Bölüm 87

"DC POLİSİ! HERKES SİLAHLARINI İNDİRSİN. Şimdi yap! Biz Polis memurları. Silahlar yere bırakıldı."

Sullivan polisleri gördü, dedektif gibi görünüyorlardı, sokak kıyafetleri giymiş iki iri yarı siyah adam.

Otuz birinci caddenin yakınında duran ve bir sonraki hamlelerinde ne yapacaklarını düşünen mafya babalarının arkasından geliyorlardı.

O da öyleydi.

Yine de iki polisi görünce Sullivan merak etti: Tecavüzcüyü yakalamak için Georgetown'a yerleştirilen özel timin bir parçası olabilirler miydi?

Öyle olduklarına dair bahse girebilirdi ve eğer doğruysa, ara sokakta şu ana kadar bunu anlayan tek kişi oydu.

Polislerden biri yardım çağırmaya başlamıştı bile. Sonra Wisconsin'in yakınındaki iki çete üyesi arkalarını dönüp *uzaklaştılar*.

Dedektifler silahlarını çıkarmışlardı ama ne yapacaklardı? Gerçekçi olmak gerekirse, ne yapabilirlerdi ki?

Sullivan yavaşça dönüp Wisconsin'e doğru yürürken neredeyse gülmeye başlayacaktı.

Sonra koşmaya başladı, işlek caddeye doğru depar atarak. Deli olduğu için gülmeye başladı. Yüzsüzlük etmeye karar vermişti, sadece koşacaktı. Brooklyn'deki eski günlerdeki gibi, oyunda kemiklerini kıran bir çocukken.

Koş, Mikey, koş. Hayatın için kaç.

DC metro polisleri ne ? Onu sırtından mı vuracaktı? Ne için? Kaçtığı için mi? Ara sokakta dört silahlı adamın potansiyel kurbanı olduğu için mi?

Polisler bağırıyor, onu tehdit ediyordu ama tek yapabildikleri onun izlemektir. Yıllardır gördüğü en komik , belki de hiç. Süvariler onu kurtarmaya gelmişti.

*Büyük bir
hata. Onların
hatası.*

Bölüm 88

Sampson ve ben o öğleden sonra oraya vardığımızda Wisconsin'deki karakol binasına yarım düzine üniforma girip çıkıyordu. Michael Wright adında bir dedektif sonunda kendisinin ve ortağının Georgetown tecavüzcüsünü yakalamayı kaçırmış olabileceklerini, belki de kariyerinin en büyük fırsatını kaçırdığını anlamıştı. Yine de kafeste neler olup bittiğini bilebilecek iki adam tutuyorlardı. Daha yakın birine ihtiyaçları vardı.

Sampson'la birlikte bir metre yüksekliğindeki kurşun geçirmez bölmenin içinden geçerek dedektiflerin çalışma alanının ötesindeki sorgu yöneldik. Çalışma alanı tanıdık görünüyordu; yıpranmış, kötü bir şekilde kirletilmiş masalar, başka bir çağdan kalma eski bilgisayarlar ve telefonlar, taşacak kadar dolu baş üstü saklama kutuları.

Sorgu odasına girmeden önce Wright bize içerideki iki adamın ana kadar tek kelime etmediklerini ama Beretta'larla silahlanmış olduklarını ve katil olduklarından emin olduğunu söyledi. "İyi eğlenceler," dedi Wright; sonra John ve ben içeri girdik.

Önce Sampson konuştu. "Ben Dedektif John Sampson. Bu da Dr. Alex Cross. Dr. Cross, Georgetown bölgesindeki bir dizi tecavüz olayının soruşturmasında görev alan bir adli psikolog. Ben de bu davada dedektifim."

Adamlardan hiçbiri buzları eritmek için tek kelime etmedi, şaka bile yapmadı.

Her ikisi de otuzlu yaşlarının başında, vücut geliştirmeci tipler olarak görünüyordu ve yüzlerinde sürekli bir gülümseme vardı.

Sampson birkaç soru daha sordu; sonra masada iki adamın karşısında sessizce oturduk.

Sonunda bir yönetici asistanı kapıyı çaldı ve içeri girdi. Sampson'a makineden yeni çıkmış birkaç faks uzattı.

Sayfaları okudu ve sonra bana uzattı.

"Mafyanın DC bölgesinde aktif olduğunu düşünmüyordum," dedi Sampson. "Sanırım . İkiniz de mafyanın askerlerisiniz. İkinizin de o sokakta olanlar hakkında söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Yapmadılar ve sorularımıza cevap vermeyerek ve biz orada yokmuşuz gibi davranarak sinir bozucu bir şekilde kendilerini beğenmişlik yaptılar.

"Dr. Cross, belki de onların yardımı olmadan bu işi çözebiliriz. Ne dersiniz?" Sampson bana sordu.

"Deneyebiliriz. Burada John 'Digger' Antonelli ve Joseph 'Blade'

Lanugello, New York'ta Maggione için çalışıyor. Maggione Jr. olmalı. Maggione Sr. birkaç yıl önce DC'de bir suikast düzenlemesi için Kasap olarak da bilinen Michael Sullivan adında birini tutmuştu. Onu hatırlıyor musun, John?"

"Var. Çinli bir uyuşturucu satıcısını öldürdü. Karınız Maria da tam o öldürüldü. Bay Sullivan şu anda bu davanın şüphelisi."

"Aynı Michael 'Kasap' Sullivan, Georgetown'daki bir dizi tecavüzün ve tecavüzlerle bağlantılı en az bir cinayetin de şüphelisi. Blues Alley'de köşeye sıkıştırdığınız adam Sullivan mıydı?" Mafya tetikçilerine sordum.

İkisinden de tek kelime çıkmadı. Hiçbir şey söylemediler. Gerçek sert adamlar. Sampson sonunda çenesini ovuşturarak ayağa kalktı. "Sanırım artık Digger ve Blade'e ihtiyacımız yok. Peki, onlarla ne yapmalıyız? Bekle, bende bir fikir. Bunu seveceksin Alex," dedi Sampson ve kendi kendine kıkırdadı.

Mafya askerlerine ayağa kalkmalarını işaret etti. "Burada işimiz bitti. Benimle gelebilirsiniz beyler."

"Nerede?" Lanugello sonunda sessizliğini bozdu. "Henüz bizi suçlamadınız." "Hadi gidelim. Size bir sürprizim var." Sampson ikisinin önünde yürüdü

Ben de arkalarından yürüdüm. Benim arkada olmamdan hoşlanmamış gibiydiler. Belki de Maria'ya olanlar yüzünden hâlâ kin besliyor olabileceğimi düşünüyorlardı. Belki de öyleydim.

Sampson koridorun sonundaki bir gardiyana işaret etti ve gardiyan anahtarlarını kullanarak bir hücrenin kapısını açtı. Nezarethane zaten mahkemeye çıkmayı bekleyen birkaç mahkûmla doluydu. Biri hariç hepsi siyahtı. John içeriye doğru ilerledi.

"Burada kalacaksınız. Eğer fikrinizi değiştirir ve bizimle konuşmak isterseniz," dedi Sampson mafya üyelerine, "seslenin. Tabii eğer Dr. Cross ve ben hâlâ binadaysak. Değilsek, sabah sizi kontrol ederiz. Eğer durum buysa, iyi geceler."

Sampson kalkanını birkaç kez nezarethanenin parmaklıklarına vurdu. "Bu iki adam bir dizi tecavüz olayının şüphelileri," diye diğer mahkûmlara duyurdu. "Güneydoğu'da siyah kadınlara tecavüz. Yine de dikkatli olun, bunlar sert adamlar. *New York'tan*."

Oradan ayrıldık ve nezarethane görevlisi hücre kapısını kapattı.

Bölüm 89

SOĞUK, yağmurlu bir sabah saat dörtte, iki küçük oğlu arabanın arka koltuğunda hüngür hüngür ağlıyordu. Caitlin de öndeydi. Sullivan her şey için Junior Maggione ve La Cosa Nostra'yı suçluyordu, şu anda yaşanan büyük, çirkin karmaşa için. Maggione bir şekilde bunun bedelini ödeyecekti ve intikam gününü iple çekiyordu.

Neşteri ve kasap testeresi de öyle.

Sabah saat iki buçukta ailesini arabaya doldurmuş ve Wheeling, Batı Virginia'nın altı mil dışındaki bir evden gizlice kaçmıştı. Bu, birkaç hafta içinde ikinci taşınmalarıydı ama bu konuda başka seçeneği yoktu. Çocuklara bir gün Maryland'e döneceklerine söz vermişti ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Maryland'e asla geri dönmeyeceklerdi. Sullivan oradaki ev için çoktan bir teklif almıştı. Kaçış planları için paraya ihtiyacı vardı.

Şimdi o ve ailesi canlarını kurtarmak için kaçıyorlardı. Kendi deyimiyle "Vahşi Batı Virginny Evi "nden ayrılırken, mafyanın onları tekrar bulacağına dair bir his vardı - yolun bir sonraki dönemecinde olabilirlerdi.

Ama bir sonraki virajı ve ondan sonraki virajı da döndü ve kasabadan sağ salim ve tek parça halinde çıkmayı başardı. Çok geçmeden Rolling Stones ve ZZ Top şarkıları söylemeye başladılar, buna "Legs "in yaklaşık yirmi dakikalık bir versiyonu da dahildi, ta ki karısı durmak bilmeyen yüksek testosteron gürültüsüne ayak direyene kadar. Kahvaltı için Denny's'de, ikinci bir tuvalet molası için Micky D'de durdular ve öğleden sonra üçte daha önce hiç gitmedikleri bir yerdediler.

Umarım Sullivan, çete katilleri tarafından takip edilecek bir iz bırakmamıştır. "Hansel ve Gretel" filmindeki gibi ekmek kırıntıları yok. İşin iyi tarafı, ne kendisi ne de ailesi daha önce bu bölgede bulunmamıştı. Burası bakir bir bölgeydi, kökleri ya da bağlantıları yoktu.

Dik çatılı, birkaç kuleli, hatta vitray pencereli, kiremit tarzı Viktoryen bir evin garaj yoluna girdi.

"Bu eve bayıldım!" Sullivan sahte bir gülümseme ve abartılı bir coşkuyla haykırdı. "Florida'ya hoş geldiniz çocuklar," dedi.

"Çok komik baba. *Değil*," dedi Mike Jr. arka koltuktan, üç oğlan da suratsız ve depresif görünüyordu.

Florida, *Massachusetts*'teydiler ve Caitlin ve çocuklar

Aptalca şakalarından biri daha. Florida, Berkshires'ın yükseklerinde yer alan binden az nüfuslu küçük bir topluluktu. Hiçbir şey olmasa muhteşem bir dağ manzarası vardı. Ve garaj yolunda bekleyen bir mafya tetikçisi de yoktu. Daha ne isteyebilirlerdi ki?

"Tek kelimeyle mükemmel. Bundan daha iyi ne olabilir ki?" Sullivan, bavullarını tekrar boşaltmaya başladıklarında çocuklara sürekli bunu söylüyordu.

O halde neden Caitlin ona Greylock Dağı ve nehir manzaralı yeni oturma odalarını gösterirken ağlıyordu? "Her şey yoluna girecek kraliçem, hayatımın ışığı" derken neden ona yalan söylüyordu?

Belki de bunun doğru olmadığını biliyordu ve muhtemelen da biliyordu. O ve ailesi bir gün öldürülecekti, belki de tam bu evde.

Tabii bunu durdurmak için dramatik bir şey yapmazsa. Ve hızlı. Ama bu ne olabilirdi? Mafyanın peşine düşmesini nasıl engelleyebilirdi?

Çeteyi nasıl öldürebilirsin?

Bölüm 90

İKİ GECE SONRA, Kasap yine harekete geçmişti. *Sadece o. Tek bir adam.*

Artık bir planı vardı ve güneye, New York'a gidiyordu. Gergin ve sinirliydi ama Springsteen, Dylan, The Band, Pink Floyd şarkılarına eşlik ediyordu. Dört saatlik güney yolculuğu boyunca Oldies ve Greaties'den başka bir şey çalmayacaktı. Caitlin ve çocukları Massachusetts'teki evde bırakmak istemiyordu ama muhtemelen şimdilik orada güvende olacaklarını düşündü. Eğer değilse, onlar için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Babasının kendisi ya da annesi ve kardeşleri için yaptığından daha iyisini.

Nihayet gece yarısı civarında Batı Yakası Otoyolu'ndan çıktı; sonra doğruca Batı 107. Cadde'deki Morningside Apartmanı'na gitti. Orada daha önce de kalmıştı ve amacına uygun olarak yeterince sapa bir yerde olduğunu biliyordu. Yakındaki iki istasyondan dört farklı metro hattı geçtiği için de elverişliydi

Odalarda klima olmadığını hatırlıyordu ama Kasım ayında bunun bir önemi yoktu. Anne karnında güvende olan bir bebek gibi uyuyordu. Sullivan yedide uyandığında, kendi terinden oluşan hafif bir parıltıyla kaplıydı, zihni tek bir fikre odaklanmıştı: *Junior Maggione'den intikam almak.* Ya da belki daha da iyi bir fikir: *En güçlü ve en çetin olanın hayatta kalması.*

O sabah dokuz sularında, yakın gelecekte işlemek istediği cinayetler için birkaç olası yeri kontrol etmek üzere metroya bindi. Elinde birkaç farklı hedefin yer aldığı bir "istek listesi" vardı ve bu adamlardan ve iki kadından herhangi birinin ölü sayılabilecekleri, kimin nerede, ne zaman yaşayacağı ve öleceğinin kendisine bağlı olduğu konusunda bir fikri olup olmadığını merak ediyordu.

Akşam dokuz sularında, eski uğrak yeri olan Brooklyn'e gitti. Junior Maggione'nin mahallesine, onun Carroll Gardens'daki bölgesine.

Eski dostu Jimmy Hats'i düşünüyor ve onu biraz özölüyordu, Maggione'nin babasının muhtemelen Jimmy'yi öldürmüş olabileceğini düşündü. Biri yapmış ve sonra Jimmy hiç doğmamış gibi cesedi ortadan kaldırmıştı. Her zaman bunu Maggione Sr. olduğundan şüphelenmişti, bu da Kasap için kapanması gereken bir başka hesaptı.

İçinde korkunç bir öfke birikiyordu. Bir şey hakkında. Belki de babasıyla ilgiliydi; Sligo Kasabı, İrlandalı pisliğin teki.

on gelmeden hayatını mahvetmişti.

Maggione'nin sokağına döndü ve kendi kendine gülümsemek zorunda kaldı. Güçlü Don hâlâ hafif başarılı bir tesisatçı ya da belki de yerel bir elektrikçi gibi, sarı tuğlalı iki ailelik bir evde yaşıyordu. Daha da şaşırtıcı olanı, sokakta hiç nöbetçi görmemişti.

Yani ya Junior onu cidden hafife alıyordu ya da adamları kendilerini göz önünde saklamakta çok iyiydi. Belki de biri şu anda alnına bir keskin nişancı tüfeği dürbünü dayamıştı. *Belki de yaşamak için saniyesi vardı.*

Bu gerilim onu öldürüyordu. Burada neler olduğunu görmeliydi. Bu yüzden arabasının kornasına bir, iki, üç kez bastı ve hiçbir şey olmadı.

Kimse onu kafatasından vurmadı. Ve Kasap ilk kez, *bu dövüşü kazanabilirim* diye düşünmesine izin verdi.

İlk gizemi çözmüştü: Junior Maggione ailesini evden çıkarmıştı. Maggione de kaçıyordu.

Sonra bu düşünce zincirini tek bir kelimeyle durdurdu: hata.

Şu andan itibaren her şey bitene kadar tek bir yanlış adım bile atamazdı. Eğer yaptıysa, ölmüştü.

Bu kadar basit.

Hikayenin sonu.

Bölüm 91

GEÇ OLMUŞTU VE R350 ile bir sürüşe çıkmaya karar verdim. Arabaya bayılmışım. Çocuklar da aynı şekilde hissediyordu. Tanrı'ya şükür büyükannem bile. Kendimi yine Maria'yı düşünürken buldum. Onun cinayetiyle ilgili yürüttüğüm ve *başarısız* olduğum uzun soruşturmayı. Kendi zihnimi karıştırıyor, yüzünü hayal etmeye, sesini tam olarak duymaya çalışıyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde eve döndüğümde uyumaya çalıştım ama uyuyamadım. O kadar kötüleşti ki aşağıya indim ve *Çılgın Bir Siyah Kadının Günlüğü*'nü tekrar izledim. Aslında, kendimi titreyen TV ekranında deli gibi tezahürat yaparken buldum. Tyler Perry'nin filmi benim ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Ertesi sabah dokuz civarında müdürün ofisinden Tony Woods'u aradım. Sonra gururuma yediremeyip Tony'den tecavüz ve cinayet davasıyla ilgili yardım istedim. Büro'nun elinde Kasap denen kiralık katille ilgili bir şey olup olmadığını, Sampson ve bana yardımcı olabilecek bir şey olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu - belki gizli bir şey.

"Bugünlerde arayacağını biliyorduk Alex. Müdür Burns seninle tekrar çalışmak . Biraz danışmanlık ister misin? Sadece hafif şeyler. Nerede ve ne yapacağına sen karar vereceksin, özellikle de artık yeniden dava almaya başladığına göre."

"Dava aldığımı kim söyledi? Bu özel bir durum," dedim Tony'ye. "Kasap muhtemelen yıllar önce karımı öldürdü. Bu çözülmeden bırakamayacağım tek dava."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. geldiğince yardımcı olmaya çalışacağız. Size ihtiyacınız olanı getireceğim."

Tony şehir dışında olan bir ajanın ofisini kullanmamı ayarladı ve Monnie Donnelley adında bir FBI araştırmacı-analisti ile diyalog kurmak istersem sorun olmayacağını söyledi.

"Monnie'yle zaten konuştum," dedim ona.

"Yaptığını biliyoruz. Monnie bize söyledi. Şimdi onun için temizledik.

Resmi olarak."

Sonraki birkaç gün, neredeyse FBI binasında yaşadım. Meğer Büro'da Michael Sullivan, yani Kasap hakkında çok şey varmış. Dosyasında düzinelerce fotoğraf vardı. Tek sorun, fotoğrafların beş ila yedi yıllık olması ve Sullivan'la yakın zamanda herhangi bir temas kurulmamış olmasıydı. Nereye kaybolmuştu? Sullivan'ın Brooklyn'in Flatlands olarak bilinen bir bölgesinde büyüdüğünü öğrendim. Babası orada gerçek bir kasapmış. Hatta bazı eski bağlantılarının ve arkadaşlarının isimlerini bile aldım.

Sullivan'ın New York'taki günlerinden.

Sullivan'ın geçmişı hakkında okuduklarım merak uyandırıcıydı. Onuncu sınıfa kadar kilise okullarına gitmiş ve hiç çalışmıyor gibi görünse de iyi bir öğrenciymiş. Sonra Sullivan okulu bırakmış. Mafyaya girmiş ve İtalyan olmayan birkaç kişiden biri olmuştu. "Başarılı bir adam" değildi ama iyi para kazanıyordu. Sullivan yirmili yaşlarının başındayken altı haneli rakamlar kazanıyordu ve Dominic Maggione'nin aranan olmuştu. Oğlu, şimdiki Don, Sullivan'ı hiç onaylamamıştı.

Sonra garip ve herkesi rahatsız eden bir şeyler başladı. Michael Sullivan'ın kurbanlarına işkence ettiği ve cesetlerini parçaladığı; eski ilkokulundaki çocuklara kötü davranmakla suçlanan bir rahibi ve bir meslekten olmayan kişiyi öldürdüğü; birkaç başka kanunsuz cinayet işlediği; Sullivan'ın bir gece dükkânından kaybolan ve cesedi bugüne kadar hiç bulunamayan kendi babasını öldürmüş olabileceği söylentileri ortaya çıktı.

Sonra Sullivan Büro'nun radar ekranından tamamen kayboldu. Monnie Donnelley benim değerlendirmeme katılıyordu: Sullivan Büro'da birinin muhbiri olmuş olabilirdi. FBI ya da New York polisi onu koruyor olabilirdi. Hatta Sullivan Tanık Koruma Programı'nda bile . Maria'nın katiline de böyle mi olmuştu?

Birinin muhbiri miydi?

FBI Kasap'ı koruyor muydu?

Bölüm 92

JOHN MAGGIONE GURURLU BİR ADAMDİ, zaman zaman fazla gösterişli, fazla kendini beğenmiş, ama aptal değildi ve genellikle dikkatsiz de değildi. Babasının zamanında kullandığı çılgın tetikçi *Kasap*'la ilgili mevcut durumun farkındaydı; *Kasap*, İrlandalı bir adamdı. Ama çılgın babası bile Michael Sullivan'ın ne kadar tehlikeli ve öngörülemez olduğunu anladığında onu ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Şimdi iş yapılacaktı ve hemen yapılması gerekiyordu.

Maggione, Sullivan'ın hâlâ serbest olduğunu biliyordu. Ona karşı ekstra bir önlem olarak ailesini Güney Brooklyn'deki evden çıkarmıştı. Long Island'da Glen Cove'daki yerleşkede yaşıyorlardı. Şimdi orada onlarla birlikteydi.

Ev, sakın bir çıkmaz sokakta, deniz kenarında, tuğladan bir koloniydi. Kanalda kendine ait bir iskelesi ve ilk çocuğunun adını verdiği *Cecilia Theresa* adlı bir sürat teknesi vardı.

Yerleşkenin konumu iyi bilinmesine rağmen, etrafındaki kapılar güvenliydi ve Maggione korumalarını iki katına çıkarmıştı. Ailesinin güvenliği konusunda kendini iyi hissediyordu. Ne de olsa *Kasap* sadece bir adamdı.

Gerçekçi olmak gerekirse, ne kadar zarar ? *Daha ne* kadar zarar verebilir?

Junior'ın sabahın ilerleyen saatlerinde işe gitme ve ardından Brooklyn'deki sosyal kulübe uğrama planları vardı. Görünüşünü korumak onun için önemliydi. Ayrıca, artık her şeyin kontrol altında olduğundan emindi. Adamlarından güvence almıştı: Sullivan yakında , ailesi de öyle.

Sabah saat on birde Maggione yerleşkedeki kapalı havuzda yüzüyordu. Şimdiden otuz tur atmıştı ve elli tur daha atmayı planlıyordu.

Cep telefonu şezlongun üzerinde çalmaya başladı.

Etrafta başka kimse yoktu, bu yüzden sonunda havuzdan çıktı ve kendisi cevapladı. "Evet? Ne?"

"Maggione." Hatta bir erkek sesi duydu.

"Bu da kim?" diye sordu, kim olduğunu bilmesine rağmen. "Bu

Michael Sullivan, şef. Küstahın cesareti

Piç kurusu, ha?"

Maggione, deli adamın kendisini tekrar aramasından dolayı sessizce afallamıştı. "Sanırım konuşsak iyi olacak," dedi tetikçiye.

"Konuşuyoruz. Nasıl oldu biliyor musun? katiller gönderdin. Önce İtalya'ya. Sonra Maryland'deki evimin yakınına geldiler. Çocuklarıma ateş ettiler. Sonra Washington'a gelip beni aradılar. Serseri mayın olduğum için mi? Serseri *sensin*, Junior! İndirilmesi gereken sensin!"

"Dinle, Sullivan-"

"Hayır, sen dinle, seni serseri piç. Beni dinle, Junior! Şu anda kalene gelen bir paket var. Şuna bak şef. *geliyorum!* Beni durduramazsın. Hiçbir şey beni durduramaz; kimse durduramaz. Ben deliyim, değil mi? Bunu hatırlamaya çalış. Ben tanıdığın ya da adını duyduğun en çılgın piçim. Ve tekrar *karşılaşacağız.*"

Sonra Kasap telefonu kapattı.

Junior Maggione bir bornoz giydi; sonra evin önüne doğru yürüdü. Buna inanamıyordu - FedEx *bir teslimat yapıyordu!*

Bu da o çılgın piç Sullivan'ın şu anda evi izliyor olabileceği anlamına geliyordu. Bu mümkün müydü? Söylediği gibi gerçekleşiyor olabilir miydi?

"Vincent! Mario! Kaldırın kışınızı buradan!" diye seslendi mutfaktan ellerinde sandviçlerle koşarak gelen korumalarına.

Adamlarından birine havuz evindeki teslimat kutusunu açtırdı. Birkaç gergin dakikadan sonra adam şöyle seslendi: "*Resimler*, Mr. Maggione. Tam olarak Kodak anları sayılmaz."

Bölüm 93

"ONU BULMUŞ OLABİLİRİZ, ŞEKERİM."

Emily Corro adında bir kadın benimle sabah terapisi seansını henüz bitirmişti ve umarım biraz daha iyi bir öz imajla öğretmenlik işine gitmişti. Şimdi de Sampson cep telefonumdaydı. Koca John genelde heyecanlanmazdı, o yüzden bu iyi bir şey olmalıydı.

Öyle olduğu ortaya çıktı.

O öğleden sonra geç saatlerde Koca Adam ve ben Brooklyn'in Flatlands bölgesine vardık. Tommy McGoey's adında bir mahalle tavernası bulmaya başladık.

İçeri girdiğimizde temiz ve düzenli cin fabrikası neredeyse boştu. Sadece sert görümlü İrlandalı bir barmen ve iyi cilalanmış maun barın en ucunda oturan, muhtemelen kırklı yaşlarında, ufak tefek, yapılı bir adam vardı. Adı Anthony Mullino'ydu ve Manhattan'da bir zamanlar Michael Sullivan'la çok iyi arkadaş olan bir grafik sanatçısıydı.

Mullino'nun iki yanına oturup onu .

"Rahat," dedi ve gülümsedi. "Hey, sizden kaçmayacağım çocuklar. Buraya kendi özgür irademle geldim. Bunu unutmamaya çalışın. Amcalarımdan ikisi burada, Crooklyn'de polis. İsterseniz bir göz atın."

Sampson, "Biz zaten yaptık," dedi. "Biri emekli oldu, Myrtle Beach'te yaşıyor; diğeri ise açığa alındı."

"Hey, beş yüz vuruş yapıyorum. O kadar da kötü değil. Seni Büyük Lig'de tutar."

Sampson ve ben kendimizi tanıttık ve Mullino ilk başta John'u bir yerden tanıdığından emindi ama nereden olabileceğini çıkaramadı. Kurt adındaki Rus mafya liderinin davasını takip ettiğini söyledi, ben Büro'dayken üzerinde çalıştığım bir soruşturmaydı ve tam burada, New York'ta gerçekleşmişti.

"Ben de bir dergide senin hakkında bir şeyler okumuştum," dedi. "Hangi dergiydi o?"

"Hikayeyi okumadım," dedim. "*Esquire*'da."

Mullino şakayı anladı ve hızlanmış öksürüğe benzer bir şekilde güldü. "Peki Sully'yle beni nasıl öğrendin? Bugünlerde bu biraz zor. Eski tarih."

Sampson ona bildiklerimizin bir kısmını anlattı.

John Maggione'nin uğrak yeri olan bir sosyal kulüpte ses takibi. Maggione'nin, muhtemelen Kasap'ın alışılmışın dışındaki yöntemleri yüzünden Sullivan'a bir suikast emri verdiğini ve Kasap'ın da buna misilleme yaptığını biliyorduk.

"Büro Bay Parkway'de araştırma yaptı. İsminiz ortaya çıktı."

Mullino, Sampson'ın bitirmesini bile beklemedi. Konuşurken ellerinin sürekli hareket halinde olduğunu fark ettim. "Doğru, Bensonhurst'taki sosyal kulüp. Oraya gittin mi? Eski İtalyan mahallesi. Çoğunlukla iki katlı binalar, vitrinler, bilirsiniz. Daha iyi günler görmüş ama yine de oldukça güzel. Sully ve ben oradan çok uzak olmayan bir yerde büyüdük.

"Peki tekrar nasıl uyum sağlayacağım? Bu konuda kafam biraz karışık. Mike'ı yıllardır görmedim."

"FBI dosyaları," dedim. "Sen onun arkadaşısın, değil mi?"

Mullino başını salladı. "Çocukken birbirimize çok yakındık. Bu çok uzun zaman önceydi, çocuklar."

"Yirmili yaşlarınızda arkadaşınız. Ve o hâlâ görüşmeye devam ediyor," dedim. "Bize verilen bilgi bu."

"Ah, *Noel kartları*," dedi Mullino ve güldü. "Git bunu çöz. Sully karmaşık bir adamdır, ne yapacağı hiç belli olmaz. Arada bir tatil kartı gönderir. Burada başka neler oluyor? Başım belada mı? Değilim, değil mi?"

Sampson, "Mafya ile hiçbir ilişkiniz olmadığını biliyoruz, Bay Mullino," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü ben sevmiyorum, hiç . Aslında biz İtalyanlara karşı yapılan tüm bu saçmalıklardan biraz *Bada bing*, tüm bu saçmalıklar. Elbette bazı erkekler böyle konuşuyor. Neden biliyor musun? Çünkü televizyonda var."

"Bize Michael Sullivan'dan bahset," dedim. "Onun hakkında ne biliyorsan duymamız gerek. Eski günlerden kalma şeyleri bile."

Anthony Mullino, Tommy McGoeyden bir içki daha -seltzer suyu- sipariş etti. Sonra bizimle konuşmaya başladı ve kelimeler onun için çok kolaydı.

"Sana komik bir şey anlatacağım, bir hikaye. İlkokuldayken Mikey'nin koruyucusuydum. Immaculate Conception'daydı. İrlandalı Hristiyan Kardeşler. Mahallemizde gün aşırı çıkan kavgalardan uzak durmak için oldukça iyi bir mizah anlayışı geliştirmeniz gerekirdi. O zamanlar Sullivan' pek mizah duygusu yoktu. Ayrıca ön dişlerinin çok korkardı. Bir gün film yıldızı falan olabileceğini düşünürdü. Yemin ederim bu doğru. Doğru, değil mi? Babası da annesi de yatağın yanında bir bardak suyun içinde bakkaldan aldıklarıyla uyurlardı."

Mullino, Sullivan'ın değiştiğini söyledi. "Sertleşti ve bir yılan kadar acımasız oldu. Ama yine de bir İrlandalı için oldukça iyi bir mizah anlayışı geliştirdi."

Bara doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Dokuzuncu sınıfta bir adamı öldürdü. Adı Nick Fratello. Fratello gazete dükkanında, bahisçilerle birlikte çalışırdı. Mikey'i sürekli rahatsız eder, taşaklarını sertçe kırardı. Sebepsiz yere. Sully de onu maket öldürdü! Bu mafyanın, özellikle de Maggione'nin dikkatini çekti. Maggione *Senior*'dan bahsediyorum.

"İşte o zaman Sully Bensonhurst'taki sosyal kulüpte takılmaya başladı. Kimse tam olarak ne yaptığını bilmiyordu. Ben bile bilmiyordum. Ama birden cebinde para oldu. On yedi, belki on sekiz yaşındayken bir Grand Am aldı, Pontiac Grand Am. O zamanlar çok modaydı. Maggione Jr. Mike'tan hep nefret etti çünkü babasının saygısını kazanmıştı."

Mullino, Sampson'ın yüzünden benim yüzüme baktı ve şöyle bir hareket yaptı

Sana başka ne söyleyebilirim? Artık gidebilir miyim?

"Michael Sullivan'ı en son ne zaman gördünüz?" Sampson ona sordu.

"Geçen sefer mi?" Mullino arkasına yaslandı ve büyük bir gösteri yaparak Hatırla. Sonra elleri tekrar çırpınmaya başladı. "Kate Gargan'ın Bay Ridge'deki düğünü söyleyebilirim. Altı, yedi yıl önce. En son hatırladığım bu. Tabii sizde muhtemelen hayatımın ses ve görüntü kayıtları vardır, değil mi?"

", Bay Mullino. Peki Michael Sullivan şimdi nerede? Noel kartları? Nereden gönderildiler?"

Mullino omuz silkti ve sanki konuşmadan biraz sıkılmış gibi ellerini havaya kaldırdı. "Sadece birkaç kart vardı. Sanırım New York'ta postalanmış. Manhattan mı? İade adresi yok, çocuklar. Söyleyin bakalım, Sully bugünlerde nerede?"

"Kendisi burada, Brooklyn'de, Bay Mullino," dedim. "Onu iki gece önce Flatbush Caddesi'ndeki Chesterfield Lounge'da gördünüz." Sonra ona Michael Sullivan'la olan fotoğrafını gösterdim.

Mullino omuz silkti ve gülümsedi. Önemli bir şey değildi, onu bir yalanın içinde yakalamıştık. "Eskiden arkadaşımıydı. Aradı, konuşmak istedi. Ne yapabilirdim, onu ekebilir miydim? İyi bir fikir değil. O zaman neden onu yakalamadın?"

"Kötü şans," dedim. "Gözetleme yapan ajanlar onun şimdi nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikre sahip değillerdi - kel saç kesimi, yetmişlerin punk görünümü. Şimdi size tekrar sormak zorundayım, Sully bugünlerde nerede?"

Bölüm 94

MICHAEL SULLIVAN AİLENİN GELENEKLERİNİ VE YAZILI OLMAYAN KURALLARINI ÇİĞNİYORDU ve bunu biliyordu. Sonuçlarını da çok iyi anlıyordu. Ama bu aptallığı başlatmıştı, değil mi? Onun peşinden gelmişlerdi ve bunu çocuklarının önünde yapmışlardı.

Şimdi bu işi bitirecekti ya da belki de denerken ölecekti. Her iki da, bu onun için cehennem gibi bir yolculuk olmuştu, cehennem gibi bir yolculuk.

Cumartesi sabahı saat on buçukta, yirmi dakika önce kaçırdığı UPS kamyonunu kullanıyordu. Önce FedEx, şimdi de UPS, yani en azından fırsat eşitliği olan bir hırsızdı. Şoför arkadaydı ve kesik bir boğazdan kurtulmak için elinden geleni yapıyordu.

Ön panelde kız arkadaşının, karısının ya da her neyse onun bir resmi vardı ve kadın neredeyse ölen sürücü kadar çirkindi. Kasap bu tesadüfi cinayeti daha az umursayamazdı. Yabancı için hiçbir şey hissetmiyordu ve doğrusu herkes onun için bir yabancıydı, hatta çoğu zaman kendi ailesi bile.

"Hey, orada iyi misin?" diye kamyonun gürleyen, tıkırdayan sesi üzerinden. Cevap yok, arkadan bir şey yok.

"Ben de öyle düşünmüştüm dostum. Endişelenme, posta ve diğer şeyler geçmeli. Yağmur, kar, sulu kar, ölüm, her neyse."

Büyük kahverengi teslimat kamyonunu Roslyn'de orta büyüklükte bir çiftlik evinin önüne çekti. Sonra sürücü koltuğunun arkasındaki metal raftan birkaç hantal teslimat kutusu aldı. Ön kapıya yöneldi, hızlı hızlı yürüyordu, tıpkı televizyondaki Kahverengi Çocuklar gibi acele ediyordu, hatta mutlu bir melodi ıslık çalıyordu.

Kasap kapının ziline bastı. Bekledi. Hâlâ ıslık çalıyordu. Rolünü mükemmel oynuyor, diye düşündü.

Dahili telefondan bir erkek sesi geldi. "Ne var? Kim var orada? Kim o?"

"UPS. Paket."

"Bırak gitsin."

"İmza gerekiyor, efendim."

"Bırak dedim, tamam. İmza sorun değil. Paketi bırak. Güle güle."

"Üzgünüm efendim, bunu yapamam. Gerçekten üzgünüm. Burada sadece işimi yapıyorum."

Sonra dahili telefondan başka bir şey duyulmadı. Otuz saniye geçti, kırk beş. Burada bir B planına ihtiyacımız olabilir.

Sonunda, siyah Nike eşofmanlı iri yarı bir adam kapıya geldi. Fiziksel olarak etkileyiciydi, bir zamanlar New York Jets ve Miami Dolphins takımlarında futbol oynamış olması da bunu gösteriyordu.

"Kulakların ağır mı işitiyor?" diye sordu. "Sana paketi verandaya bırakmanı söylemiştim. Anladın mı?"

"Hayır efendim, ben aslında İrlandalı Amerikalıyım. Sadece bu değerli paketleri imzasız bırakamam."

Kasap elektronik defteri uzattı ve iri yarı eski futbolcu öfkeyle kalemle bir isim karaladı.

Kasap kontrol etti-Paul *Mosconi*, John Maggione'nin küçük kız kardeşiyle evli bir mafya askeri idi. Bu kurallara *çok* aykırıydı, ama biliyor musunuz, artık gerçekten kural var mıydı? Mafyada, hükümette, kilisede, tüm bu berbat toplumda?

"Şahsınıza karşı bir şey yok," dedi Kasap.

Pop.

Pop.

Pop.

"Sen öldün, Paul *Mosconi*. Ve büyük patron bana çok kızacak. Bu arada, eskiden Jets taraftarıydım. Şimdi New England'ı tutuyorum."

Sonra Kasap eğildi ve neşteriyle ölü adamın yüzünü defalarca kesti. Sonra boğazını kesti, çaprazlama, tam Adem elmasının üzerinden.

Koyu renk saçları hâlâ bigudili olan bir kadın kafasını oturma odasına uzattı ve çığlık atmaya başladı. "Pauli! Pauli, aman Tanrım! Oh, Pauli, oh, Pauli! Hayır, hayır, hayır!"

Kasap, perişan haldeki dul kadın için elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Kardeşine benden selam söyle. Bunu sana *o* yaptı. Pauli'yi ağabeyin öldürdü, ben değil." dönmeye başladı, sonra döndü. "Hey, kaybın için üzgünüm."

Ve küçük bir selam daha verdi.

Bölüm 95

BU O OLABİLİR. Maria'nın cinayetinden sonra uzun ve dolambaçlı bir yolun sonu.

Sampson ve ben Long Island Expressway'den Kuzey Eyaleti'ne geçtik, sonra da Long 'ın ucuna kadar gittik. Route 27'yi takip ettik ve sonunda Montauk köyünü bulduk, o ana kadar sadece duyduğum ve ara sıra okuduğum bir isimdi. Ama Anthony Mullino'ya göre burası Michael Sullivan ve ailesinin saklandığı yeri.

Güya bugün buraya taşınmışlar.

Evi yirmi dakika boyunca bilmediğimiz arka yolları aradıktan sonra bulduk. Bize verilen adrese vardığımızda, iki çocuk ön küçük bir alanda şişmiş gibi görünen bir futbol topunu fırlatıyorlardı. Sarışın, İrlandalı görünümlü çocuklar. Oldukça iyi atletler, özellikle de en küçükleri. Çocukların varlığı bu işi bizim için çok daha karmaşık hale getirebilirdi.

"Sence burada mı kalıyor?" Sampson motoru kapatırken sordu. Evden en az yüz metre uzaktaydık ve artık görüş alanından çıkmıştık.

"Mullino çok dolaştığını söylüyor. Artık kesin olarak burada olduğunu söylüyor.

Çocuklar doğru yaşta. Bir de büyük oğlan var, Michael Jr."

Daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım. "Garaj yolundaki araba Maryland plakalı." "Muhtemelen tesadüf değildir. Sullivan'ın Maryland'de yaşıyor olması gerekiyordu.

O ve ailesi son kaçışlarını yapmadan önce Maryland'de bir yerde. DC'ye yakın olması mantıklı. Oradaki tecavüzleri açıklıyor. Parçalar bir araya gelmeye başlıyor."

"Çocukları henüz bizi görmedi. Umarım Sullivan da görmemiştir. Bu şekilde devam edelim, John."

Hareket ettik ve Sampson iki sokak öteye park etti; sonra bagajdan pompalı tüfekleri ve tabancaları çıkardık. Yine de okyanus manzaralı mütevazı bir ev sırasının arkasındaki ormana doğru yürüdük. Sullivan'ların kaldığı yerin içi karanlıktı ve şimdiye kadar başka kimseyi görmemiştik.

Caitlin Sullivan yok, Michael Sullivan yok ya da evde olsalar bile pencerelerden uzak duruyorlar. Bu mantıklı. Ayrıca, Sullivan'ın tüfekle iyi atış yaptığını biliyordum.

Sırtımı bir ağaca dayayıp oturdum, kucağımda silahımla soğuğa karşı büzüldüm. Sullivan'ı alışıya etme sorununu düşünmeye başladım.

ailesine zarar vermeden. Bir , bu yapılabilir miydi? Bir süre sonra tekrar Maria'yı düşünmeye başladım. Sonunda onun cinayetini aydınlatmaya yaklaşmış mıydım? Kesin olarak bilmiyordum ama öyle hissediyordum. Yoksa bu sadece hüsnükuruntu muydu?

Cüzdanımı çıkardım ve plastik kılıfından eski bir fotoğrafı kaydardım. Onu hâlâ her gün özlüyordum. Maria aklımda hep otuz yaşında kalacaktı, değil mi? Ne büyük bir hayat kaybı.

Ama şimdi beni buraya getirdi, değil mi? Yoksa neden Sampson ve ben Kasap'ı almaya yalnız gelelim ki?

Çünkü onunla ne yapacağımızı kimsenin bilmesini istemiyorduk.

Bölüm 96

KIRMIZI GÖRÜYORDU ve bu genellikle dünyanın nüfus sayıları için iyi değildi. Aslında, her geçen dakika daha da sinirleniyordu. Şunu saniye yapalım. Kahretsin, John Maggione'den nefret ediyordu.

Dikkat dağıtıcı şeyler biraz yardımcı oldu. Eski mahalle Sullivan'ın hatırladığı gibi değildi. O zamanlar burayı sevmemişti ve şimdi daha da az umursuyordu. Biraz deja vu hissederek P Bulvarı'nı takip etti, sonra sola Bay Parkway'e saptı.

Bildiği kadarıyla bu genel bölge hâlâ Bensonhurst'ün ana alışveriş merkeziydi. Blok blok kırmızı tuğlalı binalar, zemin katta mağazalar: yağlı lokantalar, fırınlar, şarküteriler, yağlı her şey. Bazı şeyler hiç değişmemişti.

Gözünün önüne yine babasının dükkânı geliyordu - her şey bembeyazdı; beyaz emaye kapılı dondurucu; dondurucunun içinde, etlerin asılı olduğu kancalar; tavan boyunca uzanan metal kafeslerdeki ampuller; her yerde bıçaklar, satır ve testereler. Babası orada durmuş, elini önlüğünün altına sokmuş, oğlunun ona üflemesini bekliyordu.

Seksen birinci caddeden sağa döndü. Ve işte oradaydı. Eski kasap dükkânı değil, daha da iyi bir şey. İntikam, dumanı üstünde, sıcak sıcak servis edilen bir yemek!

Maggione'nin Lincoln'ünü sosyal kulübün arka otoparkında park halinde gördü.

Plaka-ACF3069. Zaten Junior'ın arabası olduğundan emindi.

Hata mı?

Ama kimin hatası? Seksen Birinci Cadde'de ilerlerken merak etti. Junior istediği zaman gelip gidebilecek kadar kibirli bir piç miydi? Kasap'tan hiç korkmuyor olması mümkün müydü? Hiç saygısı yok muydu? Şimdi bile mi?

Yoksa ona bir tuzak mı kurmuştu?

Belki de ikisinden de biraz vardı. Kibir ve aldatma. İçinde yaşadığımız dünyanın ayırt edici özellikleri.

Sullivan, New Utrecht ile Seksen altıncı caddenin kesiştiği yerdeki Dunkin' Donuts'ta durdu. Biraz sade kahve ve fazla hamurlu ve bir susamlı simit yedi. Belki bu tür boktan yiyecekler Orta Amerika'da bir yerlerde satılıyordu ama yarım yamalak bir simidin Brooklyn'de satılacak bir yeri yoktu. Her neyse, bir masada oturmuş, arabaların ışıklarının dışarıda bir ileri bir geri geçişini izliyordu.

New Utrecht ve Seksen Birinci Cadde'deki kulübe girip patlamaya başlamak istediğini düşünüyordu. Ama bu herhangi bir plan değildi; sadece o an için hoş, vahşi bir fanteziydi.

Tabii ki aklında gerçek bir plan vardı.

Junior Maggione artık ölü bir adamdı ve muhtemelen bundan daha kötüydü. Sullivan bu düşünceye gülümsedi, sonra kimsenin kendisini izlemediğinden emin için kontrol etti, deli olduğunu düşünüyordu. İzlemiyorlardı. O *deliydi*. İyi anlaşma.

Bir yudum daha aldı. Aslında Dunkin' kahvesi fena sayılmazdı. Ama simit en kötüsüydü.

Bölüm 97

YİRMİ DAKİKA SONRA, pozisyonunu almıştı. İşin komik yanı şuydu: Aynı tür bir komando baskını çocukken de yapmıştı. Jimmy Hats ve Tony Mullino'yla birlikte Yetmiş Sekizinci Sokak'taki köhne bir yangın merdivenine tırmanmış, sonra da ziftli çatıların üzerinden sosyal kulübün yakınındaki bir binaya koşmuşlardı. Güpegündüz. Korku yoktu.

Tony'nin sosyal kulübe bitişik binada tanıdığı bir kıza "uğruyorlardı". Hatunun adı Annette Bucci'ydi. Annette, onlar on üç, on dört yaşlarındayken erkek arkadaşlarıyla takılan seksi bir İtalyan kıızıydı. Aptallar gibi *Happy Days* ve *Laverne & Shirley* izlerler, sigara ve ot içerler, babasının votkasını içerler, küçük beyinlerini becerirlerdi. Annette bebek sahibi söylediği için kimse prezervatif kullanmak zorunda değildi, bu da üç çocuğu o yaz mahallenin en şanslı piçleri yapıyordu.

Her neyse, gece olduğu ve ay neredeyse dolunay olduğu için şimdiki kaçamak çok daha kolaydı. Elbette buraya Annette Bucci'yi becermeye de gelmemişti.

Hayır, Junior Maggione ile çok ciddi bir işi vardı, muhtemelen arkadaşı Jimmy Hats'i öldüren Maggione Sr'a kadar uzanan bitmemiş bir iş. Hats'e başka ne olmuş olabilir ki? Yani bu intikamla ilgiliydi ve o kadar tatlı olacaktı ki Kasap neredeyse tadını alabilecekti. Junior Maggione'nin öldüğünü *görebiliyordu*.

Plan bu gece işe yarasaydı, mahallede yıllarca bu konu konuşulacaktı.

Ve tabii ki fotoğraflar da olacaktı!

Eski çatılarda aceleyle ilerlerken, üst katlarda kimsenin onu duymayacağını ve belki gelip bakmayacağını, hatta polisleri aramayacağını umuyordu. Sonunda, sosyal kulüp binasına bitişik kahverengi taşa ulaştı.

Kimse onun orada olduğunu bilmiyor gibiydi. Bu yüzden çatıya çöktü ve nefesini tuttu. Kalp atışlarının izin verdi ama öfkesini kaybetmedi. Maggione'ye mi? Babasına mı? Ne fark ki?

Orada otururken Sullivan hayatının bu noktasında intihara meyilli olup olmadığını merak etti. En azından bir seviyede. Sigara içen insanların, içki içen ve çok hızlı araba kullanan pisliklerin ve intihar eden herkesin öyle olması gerektiğine dair bir teorisi vardı.

bir motosiklet üzerinde. Ya da öz babasını öldürüp Sheepshead Körfezi'ndeki balıklara yem etti. Gizliden gizliye intihara meyilli, değil mi?

John Maggione gibi. Hayatı boyunca bir serseriydi. Kasap'ın peşinden gelmişti. Ve şimdi bakın ona ne olacaktı.

Eğer plan işe yarasaydı.

Bölüm 98

GÖZETİM. BEKLIYORUZ. Başparmaklarımızı iki yana sallayarak. Yine eski günlerdeki gibiydi ve bu sefer sadece yarı berbattı.

Sampson ve ben Long Island'ın Güney Çatalında, Montauk'taki evden yüz metreden daha az bir mesafede otururken, Kasap'ı yakında aşağı indirme olasılığı beni giderek fazla heyecanlandırıyordu. Aynı zamanda, bir şeylerin doğru olmadığını düşünmeden de edemiyordum.

Belki de sorunun ne olduğunu bile biliyordum: Bu katil daha önce yakalanmamıştı. Bildiğim kadarıyla kimse yaklaşılamamıştı. Öyleyse neden onu şimdi yakalayabileceğimizi düşündüm?

Ejderha Katili olduğum ve diğer katillere karşı başarılı olduğum için mi? Eskiden Ejderha Avcısı olduğum için mi? Çünkü sonunda hayat adildi ve katiller yakalanmalıydı, özellikle de karımı öldüren katil? Tabii ki hayır, hayat adil değildi. Maria yere yığılıp kollarımda öldüğü andan beri bunu biliyordum.

"Buraya geri geleceğini düşünmüyorsun değil mi?" Sampson sordu. "Düşündüğün şey bu mu şekerim? Yine kaçtığını mı düşünüyorsun? Çoktan gitti mi?"

"Hayır, tam olarak öyle değil. Bu Sullivan'ın buraya gelip ilgili değil. Bence belki gelir. Beni neyin rahatsız ettiğini tam olarak bilmiyorum, John. Sadece bir şekilde tuzağa düşürüldüğümüzü hissediyorum."

Sampson yüzünü buruşturdu.

"Kim tuzak kurdu? Neden tuzak kurdu?"

"Ne yazık ki cevabını bilmiyorum. Bu makul sorulardan herhangi birine."

Bu noktada garip bir içgüdü hissiydi. Yine de sadece bir his. Meşhur hislerimden biri. Genellikle doğrudu ama her zaman değil, her seferinde değil.

Güneş batmaya ve hava soğumaya başladığında, okyanus kıyısında birkaç çılgın sörfçüyü izledim. Suyu ormandan görebiliyorduk. Balıkçılar göğüslerine kadar neopren kolluklar giymişlerdi ve muhtemelen yılın bu zamanında çizgili balık avına çıkıyorlardı. Yem torbaları ve oltaları bellerine bağlıydı ve içlerinden birinin Red Sox şapkasına çılgın görünümlü bir madenci lambası takılmıştı. Hava çok rüzgârlıydı ve hava ne kadar rüzgârlı olursa balık avı da o kadar iyi oluyordu - ya da bana öyle söylendi.

Sampson ve benim de balık tuttuğumuz fikrine kapıldım.

Yüzeyin derinliklerinde gizlenen her türlü saçma kötülük. Kıyı şeridindeki masum gibi görünen aktiviteyi izlerken, balıkçılardan biri bir dalganın altında kaydı ve sonra saygınlığının bir kısmını kurtarmak için çabaladı. Su çok soğuk olmalıydı.

Umarım bu gece Sampson ve benim başıma böyle bir şey gelmez. Burada bu şekilde olmamalıydık ama öyleydik.

Ve açığa , değil mi?

Ve bu katil şimdiye kadar karşılaştıklarımızın en iyilerinden biriydi. Belki de Kasap en iyisiydi.

Bölüm 99

GERÇEKTEN BASİT BİR ŞEY, bir profesyonel tarafından işlenen profesyonel bir cinayetin temel malzemeleri: Bu sefer bir sürahi yüksek oktanlı benzin, propan ve ateşleme için bir çubuk dinamit. Hazırlık için çok zor bir şey yok. Ama plan gerçekten işe yarayacak mıydı? Bu her zaman 64,000 dolarlık bir soruydu.

Bir bakıma, Kasapa neredeyse bir eşek şakası gibi geliyordu - Tony Mullino ve Jimmy Hats ile birlikte eski günlerde, mahallede yapmaya çalışacakları bir numara. Bundan birkaç çılgınca zevk alırlardı. Belki de kiraz bombasıyla bir ahmağın gözünü çıkarırlardı. Hayatın büyük kısmı ona böyle gelmişti; şakalar, gösteriler, geçmişteki yanlışların intikamını almak.

Babasının başına gelen de buydu, o hasta piçi nasıl öldürdüğü de. Bunu çok fazla düşünmek istemiyordu, bu yüzden düşünmedi, sadece bölmeyi . Ama uzun zaman önce Brooklyn'de bir gece, asıl Sligo Kasabı'nı küçük parçalara ayırmış, sonra da Kevin Sullivan'ı körfezdeki balıklara yedirmişti. Söylentilerin hepsi doğrudu. Jimmy Hats de onunla teknedeydi, Tony Mullino da. Güvendiği adamlar.

Bu gece de bir açıdan pek farklı değildi; her şey intikam almakla ilgiliydi. Junior Maggione'den yirmi yıldır nefret ediyordu.

Sosyal kulübün yanındaki binanın çatısından bir yangın merdiveniyle aşağı indi. Sokak seviyesine indiğinde kulübün içinden gelen hırçın erkek seslerini duyabiliyordu. ESPN'de bir maç oynanıyordu -Jets ve Pittsburgh. Belki de bu soğuk ve kapalı Pazar gecesinde herkesin kafasının meşgul olmasının nedeni maçtı. *Bollinger geri çekiliyor! Bollinger cepte kalıyor!*

Kasap kendi kendine, o da cebindeydi, diye düşünüyordu. Oyun için mükemmel koruma, oyunu uygulamak için ihtiyacı olan tüm zaman. Ve kulübün içindeki bu piçlerden nefret ediyordu. Hep nefret etmişti. Bugüne kadar onu kendi küçük topluluklarına hiç almamışlardı. O her zaman dışarıdaydı.

Oldukça yanıcı olan bombasını sokağa bakan bir ara sokaktaki ahşap duvarın yanına yerleştirdi. Ara sokaktan geçerken, yolun karşısına yerleştirilmiş birkaç Maggione askerini gördü. Siyah bir Escalade'in kaputuna yaslanmışlardı.

Onları görebiliyordu ama karanlık sokakta onlar onu göremiyordu. Ara sokağa doğru geri çekildi ve bir Dempsey'in arkasına sığındı. Çürümüş balık gibi kokan bir çöplük.

American Airlines'a ait bir jet kükreyerek LaGuardia'ya doğru ilerliyor ve gök gürültüsü gibi bir ses çıkararak gökyüzünü sarsıyordu. Sonrasında olacaklar için zamanlama mükemmeldi.

Uçağın gürültüsü, sosyal kulübün arka duvarına çarpan kulak tırmalayıcı patlamanın yanında hiçbir şeydi; ardından içerideki adamların çığlıkları ve geldi.

Ve ateş! Tanrım! Alevler kontrolden çıkıyordu.

Arka kapı patlayarak açıldı ve Maggione'nin özel korumaları olan iki asker, patronu sanki Birleşik Devletler başkanıymış ve onlar da Gizli Servis'miş gibi yakalamış, onu güvenli bir yere götürüyorlardı. Korumaların kanaması vardı, dumandan öksürüyorlardı ama patronun Lincoln'üne doğru ilerliyorlardı. Gömleklerinin kollarıyla gözlerindeki dumanı temizlemeye çalışıyorlardı.

Sullivan çöp konteynerinin arkasından çıktı ve "Hey, pislikler! Berbatsınız." Dört el ateş etti. Korumalar yan yana kaldırıma düştü, betona çarpmadan öldüler. İçlerinden birinin kareli spor ceketı hâlâ yanıyordu.

Sonra yüzü kesilmiş ve yanmış olan Junior Maggione'ye doğru koştu. Silahının namlusunu Maggione'nin yanağına dayadı.

"Seni küçük bir çocukken hatırlıyorum, Junior. O zamanlar kendini beğenmiş, şımarık bir çocuktun. Hiçbir şey değişmemiş, ha? Arabaya bin yoksa seni burada, arka sokakta vurup öldürürüm. Gözlerinin ortasından vururum, sonra da kesip kulaklarına sokarım. Kendimi kaybetmeden arabaya bin!"

İşte o zaman Junior Maggione'ye neşteri gösterdi. "Ben kullanmadan içeri gir."

Bölüm 100

SULLIVAN MOB patronunu Brooklyn'in tanıdık sokaklarında gezdirdi -Yeni Utrecht Bulvarı, ardından Seksen Altıncı Cadde - Don'un kendi arabasıyla, her dakikasını severek.

"Benim için hafıza şeridinde bir yolculuk." Devam ederken bir yandan da yorum yapıyordu. "Kim demiş tekrar eve gidemezsin diye? Kim demiş biliyor musun Junior? Hiç kitap okudun mu? Okumalıydın. Artık çok geç."

Seksen altıncı caddedeki Dunkin' Donuts'a girdi ve Maggione'yi kiraladığı Ford Taurus'a bindirdi, aslında boktan bir arabaydı ama en azından sokakta fark edilmeyecekti. Sonra Junior'a kelepçe taktı.

Sıkı olanlar, polis meselesi.

"Ne sanıyorsun sen?" Kelepçeler bileklerini ısıtırken Maggione hırladı.

Sullivan, Junior'ın ne demek emin değildi - arabaların değiştirilmesi, yangın bombardımanı, önümüzdeki yarım saat ya da daha fazlası? Neyi?

"Peşimden geldin, hatırladın mı? Her şeyi sen başlattın. Bak ne diyeceğim, bitirmek için buradayım. Bunu ikimiz de çocukken yapmalıydım."

Don'un yüzü kıpkırmızı oldu ve arabanın içinde kalp krizi geçirmeye hazır görünüyordu. "Sen *delisin!* Sen bir *delisin!*" diye bağırdı arabayı otoparktan çıkarırlarken.

Sullivan neredeyse arabayı sokağın ortasında durduruyordu. Junior ona gerçekten de kiralık bir yardımcı gibi bağılıyor muydu?

"Hey, akıl sağlığımın durumu hakkında seninle tartışmayacağım. bir kiralık katilim, yani muhtemelen biraz deliyim. Deli gerekiyor, değil mi? Şimdiye kadar elli sekiz kişiyi öldürdüm."

"İnsanları küçük parçalara ayırıyorsun," dedi Maggione. "Sen bir serseri mayınsın, bir delisin. Bir arkadaşımı öldürdün. Bunu hatırlıyor musun?"

"Sözleşmelerimi her zamanında yerine getiririm. Belki bazılarının zevkine göre biraz fazla yüksek profilliyim. Ama cesetleri küçük parçalara fikrini aklınızda tutun."

"Sen neden ? Sen o kadar deli değilsin. Kimse o kadar deli değildir."

Maggione'nin aklının nasıl çalıştığını ya da çalışmadığını görmek inanılmazdı. Yine de Junior soğukkanlı bir katildi, bu yüzden dikkatli olmalıydı. *Artık hata yok.*

"Michael Sullivan, Bu kısmı açıklığa kavuşturmak için söylüyorum," dedi.

Hudson Nehri üzerinde bir iskele biliyorum. Oraya vardığımızda, tüm goombah dostlarının görmesi için bazı sanat fotoğrafları çekeceğim. Onlara beni ve ailemi yalnız bırakmaları konusunda anlayacaklarını umduğum açık bir uyarıda bulunacağım."

Sonra Sullivan parmağını dudaklarına götürdü. "Daha fazla konuşma," dedi. "Neredeyse senin için biraz başlıyorum Junior ve böyle hissetmek istemiyorum."

Maggione, Sullivan'ın bir sustalı bıçağı karnına sapladığını, kabzasına kadar ve sonra yavaşça çıkardığını düşünerek, "Ne hissettiğinden bana ne, *ahhh*," dedi.

"Sadece başlangıç için," dedi garip, fısıltılı bir sesle. "Daha yeni ısınıyorum."

Sonra Kasap küçük bir yarım selam verdi. "Ben *o kadar* deliyim."

Bölüm 101

SAMPSON ve ben arabanın içinde Kasap'ın Montauk'taki eve dönmesini bekliyorduk. Dakikaları saymaya başlamıştık.

Er ya da geç geri dönecekti; ancak bu henüz gerçekleşmemiştir ve Sampson ile ben yorgun, üşümüş ve açıkçası hayal kırıklığına uğramıştık.

Papa John's'dan bir pizza teslimatçısı yedi buçuk civarında geldi.

Ama Sullivan yok, Kasap yok, görünürde bir rahatlama yok ve bizim için de pizza yok. "Hadi bir şeyler konuşalım," dedi Sampson. "Aklımızı yemekten uzak tutalım.

Ve soğuk."

"Burada oturmuş kışım donarken yine Maria'yı düşünüyordum," dedim uzun saçlı pizzacının gelip gidişini izlerken. Sullivan'ın karısına bir mesaj iletmek için böyle bir teslimatı kullanabileceği düşüncesi aklımdan geçmişti. Az önce böyle bir şey mi olmuştu? Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yoktu. *Ama olmuş muydu?*

"Şaşırtıcı değil, şekerim," dedi Sampson.

"Son birkaç ayda yaşananlar benim için geçmişte yaşanan pek çok şeyi yeniden canlandırdı. Yeterince kederlendiğimi düşündüm. Belki öyle değildir. Terapist *öyle* düşünmüyor gibi."

"O zamanlar bakman gereken iki bebeğin vardı. Belki de ihtiyaç duyduğun kadar yas tutamayacak kadar meşguldün. Bazı geceler eve geldiğimi hatırlıyorum. Hiç uyumuyor gibiydin. Cinayet davalarında çalışıyordun. Baba olmaya çalışıyordun. Bell's palsy'yi hatırlıyor musun?"

"Şimdi sen söyleyince aklıma geldi."

Maria öldükten sonra bir süre yüzümde rahatsız edici bir seğirme oldu. Johns Hopkins'teki bir nörolog bana bunun geçebileceğini ya da yıllarca sürebileceğini söyledi. İki haftadan biraz fazla sürdü ve işimde etkili bir araç oldu. Kafeste sorgulamak zorunda kaldığım suçluların ödünü koparıyordu.

"O zamanlar Maria'nın katilini yakalamayı çok istiyordun Alex. Sonra diğer cinayet davalarına kafayı takmaya başladın. İşte o zaman gerçekten iyi bir dedektif oldun. En azından benim görüşüme göre. O zaman odaklandın. Bu sayede Ejderha Avcısı oldun."

Günah çıkarıyormuşum gibi hissettim. John Sampson benim rahibimdi. Peki yeni olan neydi?

"onu düşünmek istemiyordum, bu yüzden sanırım kendimi başka bir şeye vermem gerekiyordu. Çocuklar vardı ve iş vardı."

"Yeterince yas tuttun mu Alex? Bu sefer? Bitti mi? Bitmeye yakın mı?"

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum, John. Şimdi bunu anlamaya çalışıyorum."

"Ya bu sefer Sullivan'ı yakalayamazsak? Ya elimizden kaçarsa?"

Ya çoktan ?"

"Maria konusunda daha iyi olacağımı düşünüyorum. O gideli uzun zaman oldu." Durdum, nefes aldım. "Bunun benim hatam olduğunu düşünmüyorum. O vurulduğunda farklı bir şey yapamazdım."

"Ahh," dedi Sampson.

"Ahh," dedim.

"Ama tam olarak emin , değil mi? Hâlâ ikna olmuş değilsin." "Yüzde yüz değil." Sonra güldüm. "Belki onu yakalarsak

Bu gece. Belki beynini . O zaman kesinlikle ödeşmiş oluruz." "Bu yüzden mi buradayız şekerim? Beynini uçurmak için mi?"

Arabanın yan camına bir vuruş oldu ve silahıma davrandım.

Bölüm 102

"Onun burada ne işi var?" Sampson sordu.

Tony Mullino'dan başkası arabanın yanında, benim tarafımda durmuyordu. Montauk'ta ne işi *vardı*?

Bir cevap, belki de bir sürü cevap bulmayı umarak pencereyi yavaşça indirdim.

"Sully olabilirdim," dedi başını iki yana eğerek. "Öyle olsaydım ikiniz de ölmüş olurdunuz."

"Hayır, ölmüş *olurdun*," dedi Sampson. Mullino'ya yavaşça gülümsedi ve Glock'unu gösterdi. "İki dakika kadar önce arkadan geldiğini gördüm. Alex de öyle."

Yapmamıştım ama Sampson'ın hâlâ arkamı kolladığını, birinin kolladığını bilmek güzeldi çünkü belki de dikkatimi biraz kaybetmeye başlamıştım ve bu sizi vurdurabilirdi. Ya da daha kötüsü.

Mullino ellerini birbirine sürtüyordu. "Bu gece burası çok soğuk." Bekledi, sonra tekrarladı. "Dışarısı buz gibi, *dondurucu* soğuk dedim."

", " dedim ona. "İçeri gel."

"Bizi arkamızdan vurmuyacağına söz veriyor musun?" Sampson söyledi. Mullino iki elini de kaldırdı ve ya şaşkın ya da telaşlı görünüyordu.

Bazen onu anlamak zor oluyordu. "Silah bile taşımıyorum beyler. Hayatımda hiç taşımadım."

Sampson, "Belki de , ne arkadaşlar ," dedi. "Düşünmen gereken bir şey var kardeşim."

"Tamam, *kardeşim*," dedi Mullino, kim olduğunu yeniden düşünmeme neden olan küçük, acımasız bir kahkahayla.

Arabanın kapısını açtı ve arka koltuğa kaydı. Soru hâlâ masadaydı: Neden buraya gelmişti ve ne istiyordu?

"Gelmiyor mu?" Soğukta arka kapıyı kapattıktan sonra söyledim. "Bu doğru mu?"

"Hayır, gelmeyecek," dedi Mullino. "Hiç gelmedi."

"Onu uyardın mı?" Ben sordum. Dikiz aynasından Mullino'yu izliyordum. Gözleri kısıldı ve aşırı gerginlik gösterdi, rahatsız edici, doğru olmayan bir şey vardı.

"Onu uyarmak zorunda değildim. Sully kendine güvenir, kendi başının çaresine bakar.

İyi." Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Bahse girerim," dedim.

"Peki ne oldu Anthony?" diye sordu Sampson. "Oğlun şimdi nerede? Neden buradasın?"

Mullino'nun sesi sanki suyun altından geliyor gibiydi. Bu sefer ne dediğini tam olarak anlayamadım.

Sampson da öyle. Arkasını döndü ve "Yüksek sesle konuşmalısın," dedi. "*Beni duyuyor musun? Nasıl çalıştığını görüyor musun? Sesini belli bir seviyeye kadar yükseltmen gerekiyor.*"

"Bu gece John Maggione'yi öldürdü," dedi Mullino. "Onu kaçırdı, sonra da parçalara ayırdı. *Bu* uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Arabada tam bir sessizlik vardı. Beni daha fazla şaşırtacak bir şey söyleyebileceğinden şüpheliydim. Daha önce tuzağa düşürülmüş olabileceğimizi düşünmüştüm ve öyleydik de.

"Bunu nasıl duydun?" Sonunda sordum.

"Bu mahallede yaşıyorum. Brooklyn bazen küçük bir kasabada olmak gibi. Hep olmuştur. Ayrıca, iş bittiğinde Sully beni aradı. *Paylaşmak* istedi."

Sampson yüzünü ona dönmek için tamamen yana kaydı. "Yani Sullivan buraya ailesini almaya gelmiyor. Onlar için korkmuyor mu?"

Dikiz aynasından hâlâ Tony Mullino'yu izliyordum. Bir sonraki söyleyeceği şeyi bildiğimi sanıyordum.

"Bu onun ailesi değil," dedi. "Kim olduklarını bile bilmiyor." "O zaman evde kim var?"

"Kim olduklarını bilmiyorum. Merkezi oyuncu seçimi. Sully'ninkine benzeyen bir aile."

"Onun için mi çalışıyorsun?" Mullino'ya sordum.

"Hayır. Ama iyi bir arkadaş oldu. Okulda yüzümün dağılmasından korkan bendim, o değil. Sully beni hep korudu. Ben de ona yardım ettim. Yine olsa yine yaparım. Hatta deli babasını öldürmesine bile yardım ettim."

"Neden buraya geldin?" Sonra ben sordum. "Bu çok kolay. Gelmemi o söyledi."

"Neden?" Ben sordum.

"Ona sormanız gerekecek. Belki de iyi yaptığı bir işten sonra selam vermeyi sevdiği içindir. Bunu yapar, bilirsiniz. Selam verir. Bunu görmek istemezsiniz."

"Zaten ," dedim ona.

Mullino arabanın arka kapısını açtı, bize başını salladı ve sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Kasap'ın da öyle olduğunu biliyordum.

Bölüm 103

O ESKİ ÇİZGİ, yeni çizgi, her neyse - *hayat, siz başka planlar yapmakla meşgulken başınıza gelen şeydir?*

O gece Washington'a geri döndüm çünkü çocukları görmek istiyordum, Nana Mama yüzünden ve bana bağlı olan ve ertesi güne randevuları olan hastalarım vardı. Nana her zaman insanlara yardım etmenin benim için önemli olduğunu öğütlemiştir; buna benim lanetim diyor. Muhtemelen haklıdır da.

Michael Sullivan'ın yüzünü, küçük yayını net bir şekilde görebiliyordum ve hâlâ dışarıda bir yerlerde olması beni öldürüyordu. FBI'a göre mafya onun başına bir milyon dolar, ailesinin başına da bir milyon dolar ödül koymuştu bile. Hâlâ onun bir FBI ya da polis muhbiri olabileceğine ve birinin ya da diğerinin onu korumaya yardım ettiğine dair şüphelerim vardı ama bundan emin değildim ve belki de asla olamayacaktım.

Sullivan kaçtıktan sonraki gecelerden birinde, çocuklar için okul gecesi, güneşlenme terasına oturdum ve Jannie ve Damon için piyanoda rock'n roll çaldım. Saat neredeyse on olana kadar çaldım. Sonra anneleri hakkında konuştum. Vakit gelmişti.

Bölüm 104

Onlara Mariayı neden şimdi anlatmam gerektiğinden emin değilim, ama çocukların onun hakkındaki gerçekleri biraz daha öğrenmelerini istedim.

Belki de kendim için yapamadığım kapanışı onların yapmasını istiyordum. Çocuklara Maria hakkında hiç yalan söylememiştim ama kendimi tutmuştum ve ... hayır, bir konuda yalan söylemiştim. Damon ve Jannie'ye Maria vurulduğunda yanında olmadığımı ama ölmeden önce St. Anthony's'e gittiğimi ve son birkaç konuştuğumuzu söyledim. Bunun nedeni, onlara kendi kafamdan asla çıkaramayacağım ayrıntıları anlatmak zorunda kalmak istemememdi: Maria'yı yere düşüren silah sesleri; vurulduğu anda nefesinin keskin bir şekilde kesilmesi; kollarımdan kaldırıma doğru kayması. Sonra Maria'nın göğsünden akan kanın unutulmaz görüntüsü ve yaraların ölümcül olduğunu fark etmem. On yıldan uzun bir süre sonra bile hala kabus netliğinde hatırlayabiliyorum.

"Son zamanlarda anneni düşünüyorum," dedim o gece verandada. "Onu çok düşünüyorum. Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur."

Çocuklar, bunun her zamanki konuşmalarımızdan biri olmadığından şüphelenerek etrafta toplanmışlardı. "O pek çok açıdan özel bir insandı. Pek çok açıdan, Damon ve Jannie. Gözleri canlı ve her zaman dürüsttü. O bir dinleyiciydi. Ve bu genellikle iyi bir insanın işaretidir. Bence öyleydi. Gülümsemeyi ve mümkünse diğer insanları gülümsetmeyi severdi. "Al sana bir fincan hüzün, bir fincan da neşe, hangisini seçersin?" derdi. Neredeyse her zaman neşe bardağını seçerdi."

"Neredeyse her zaman mı?" diye sordu Jannie.

"Neredeyse her zaman. Bir Janelle. Sen akıllısın. Beni seçti, değil mi? Sahip olabileceği onca yakışıklı çocuk varken, o bu korkak, bu huysuz kişiliği seçti."

Janelle ve Damon gülümsedi; ardından Damon, "Bunun nedeni onu öldüren kişinin geri dönmüş olması mı? Neden şimdi annemiz hakkında konuşuyoruz?"

"Bu da bir parçası Day. Ama son zamanlarda onunla bitmemiş işim olduğunu fark ettim. Ve ikinizle de. *Bu* yüzden konuşuyoruz, tamam mı?"

Damon ve Janelle sessizce dinlediler ve ben de uzun bir süre konuştum. Sonunda tılandım. Sanırım ilk kez Maria için ağladığımı görmelerine izin veriyordum. "Onu çok sevdim, anneni sanki fiziksel bir parçamış gibi sevdim. Sanırım hala da seviyorum. *Hâlâ seviyorum, biliyorum.*"

"Bizim yüzümüzden mi?" Damon sordu. "Kısmen bizim suçumuz, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun tatlım? Seni anladığımdan emin değilim," dedim Damon'a.

"Sana onu hatırlatıyoruz, değil mi? Sana her gün annemi hatırlatıyoruz; her sabah bizi gördüğünde onun burada olmadığını hatırlıyorsun. Öyle değil mi?"

Başımı salladım. "Belki bunda biraz gerçeklik payı vardır. Ama sen bana iyi bir şekilde, en iyi şekilde hatırlatıyorsun. Bu konuda bana güven. Her şey yolunda."

Biraz daha konuşmamı beklediler ve sanki aniden kaçacakmışım gibi gözlerini üzerimden .

"Hayatımızda pek çok değişiklik oluyor," dedim. "Ali artık burada. Nana yaşılanıyor. Yeniden hasta görmeye başladım."

"Beğendin mi?" Damon sordu. "Psikolog olmak?"

"Seviyorum. Şimdilik."

"*Şimdiye kadar. İşte sen busun baba,*" dedi Jannie.

Bir kahkaha attım ama Jannie'nin söyledikleriyle ilgili bir iltifat arayışına girmedim. İltifatlara tamamen karşı olduğumdan değil, ama her şeyin bir zamanı vardı ve bu o zaman değildi. Bill Clinton'ın otobiyografisini okuduğumda, karısına ve kızına verdiği zararı itiraf ederken, okuyucudan da bağışlanma ve hatta kucaklanma istemekten alamadığını düşünmeden edemediğimi hatırlıyorum. Belki de sevgiye olan ihtiyacı çok büyük olduğu için dayanamıyordu. Belki de empati ve şefkati buradan geliyordu.

Sonunda en zor şeyi yaptım: Jannie ve Damon'a Maria'ya ne olduğunu anlattım. Çocuklarıma bildiğim gerçeği anlattım. Maria'nın ölümünün, öldürülmesinin detayını paylaştım ve onlara bunun olduğunu gördüğümü, öldüğünde yanında olduğumu, bu dünyadaki son nefesini hissettiğimi, son sözlerini duyduğumu söyledim.

İşim bittiğinde, daha fazla konuşamadığımda, Jannie fısıldadı, "Nehri izle, nasıl aktığını, baba. Nehir gerçektir."

Çocuklar küçükken ve Maria etrafta yokken bu benim mantram olmuştu. Onları Anacostia ya da Potomac Nehri'nin yanında gezdirir ve suya bakmalarını sağlayarak, "Nehri izleyin... nehir gerçektir" derdim.

Ya da azından yaklaşılabildiğimiz kadar yaklaşıcağız.

Bölüm 105

BU GÜNLERDE KENDİMİ ÇOK DUYGUSAL VE KIRILGAN HİSSEDİYORDUM ve sanırım, belki de, hayattaydım.

Bu hem iyi hem de kötü bir şeydi.

Neredeyse her sabah saat beş buçuk gibi Nana Mama ile kahvaltı yapıyordum. Sonra koşarak ofisime gider, kıyafetlerimi değiştirir ve saat altı buçuk gibi seanslarıma başlardım.

Kim Stafford pazartesi ve perşembe günleri ilk hastamdı. Kişisel duyguları seansların dışında tutmak her zaman zor bir şeydi, en azından benim için, ya da belki de sadece pratik yapmıyordum. Öte yandan, bazı meslektaşlarım bana her zaman fazla klinik, fazla çekingen ve mesafeli gelmişti.

Herhangi bir hastanın, herhangi bir insanın bundan ne anlam çıkarması gerekiyordu? *Bir salgamın etkisine sahip olsam da sorun değil; ben bir terapistim.*

Bunu kendi yöntemimle, zaman zaman sıcak bir şekilde, empatiden ziyade bolca duygu ve şefkatle yapmam gerekiyordu; kuralları yıkmam, alışılmışın dışında olmam gerekiyordu. Jason Stemple'la istasyon evinde yüzleşmek ve o pisliğin ışıklarını söndürmeye çalışmak gibi. İşte ben buna *profesyonel derim*.

Öğlene kadar programıma ara vermişim, bu yüzden Quantico'daki Monnie Donnelley ile görüşmeye karar verdim. Kasap hakkındaki bir teorim üzerine araştırma yapıyordu. Monnie araya girdiğinde merhabadan fazlasını söyleyememiştim. "Senin için bir şeyim var Alex. Bence bu hoşuna gidecek. Zaten bu senin fikrin, senin teorin."

Monnie daha sonra bana notlarımı kullandığını ve Tanık Koruma Programı'nda olan ve şu anda Myrtle Beach, Güney Carolina'da yaşayan bir mafya askeri aracılığıyla Sullivan'ın karısı hakkındaki haberleri takip ettiğini söyledi.

"Kurduğun izi takip ettim haklıydın. Beni Sullivan'ın düğününde olan bir adama götürdü, tahmin edebileceğiniz gibi küçük bir düğündü. Bana bahsettiğin Brooklyn'li arkadaş, Anthony Mullino, o da oradaydı.

Görünüşe göre Sullivan özel hayatının pek fazla kişi tarafından bilinmesini istemiyordu. Öz annesi davet edilmemişti ve bildiğiniz gibi babası da ölmüştü."

"Evet, oğlu ve birkaç tarafından öldürüldü. Sullivan'ın karısı hakkında ne öğrendin?"

"Şey, ilginç şeyler, beklediğiniz gibi de değil. Aslen Colts Neck, New Jersey'li ve Sullivan'la tanışmadan önce birinci sınıf öğretmeniymiş. Buna ne dersin? Salvatore Pistelli, Tanık Koruma'daki adam,

tatlı bir kız olduğunu söyledi. Sullivan'ın çocukları için iyi bir anne aradığını söyledi. Dokunaklı, değil mi Alex? Psikopat tetikçimizin yumuşak bir noktası var. Karısının adı Caitlin Haney'miş. Ailesi hâlâ Colts Neck'te yaşıyor."

Aynı gün, Caitlin Sullivan'ın ailesinin evinin telefonlarını dinlemeye aldık. Ayrıca Toms River, New Jersey'de yaşayan bir kız kardeşi ve Ridgewood'da diş hekimi olan bir erkek kardeşini de dinledik.

Yeniden umutlanmışım. Belki de bu davayı sonuçlandırabilir ve Kasap'ı alaşağı edebiliriz.

Belki onu tekrar görür ve ben de küçük bir selam .

Bölüm 106

MICHAEL SULLIVAN, Massachusetts'te yaşamaya başladığından beri Michael Morrissey adını kullanıyordu; Morrissey, tetikçilik yaptığı ilk günlerde aşağı yukarı çizip dörde böldüğü bir serseriydi. Caitlin ve çocuklar ilk isimlerini korudular ama artık Morrissey soyadını da kullanıyorlardı. Ezberledikleri hikâyeye göre, son birkaç yıldır Dublin'yaşıyorlardı ve babaları Amerika'yla iş bağlantıları olan birkaç İrlandalı şirkete danışmanlık yapıyordu.

Şimdi Boston'da "danışmanlık" işi yapıyordu.

İkinci kısım doğruydı, çünkü Kasap Güney Boston'daki eski bir bağlantısı aracılığıyla bir iş almıştı. Bir iş, bir suikast, kiralık bir cinayet.

O sabah nehre bakan evden saat dokuzda gayet medeni bir şekilde ayrıldı. Sonra yeni Lexus'uyla Massachusetts otoyoluna doğru yola çıktı. Bagajında iş aletleri vardı; silahlar, kasap testeresi, çivi tabancası.

Yolculuğun ilk bölümünde hiç müzik çalmadı, bunun yerine hafıza şeridinde seyahat etmeyi tercih etti. Son zamanlarda, ilk cinayetleri hakkında çok düşünüyordu: tabii ki babası, Maggione Sr. için yaptığı birkaç iş ve Francis X. Conley adında bir Katolik rahip. Peder Frank X yıllardır cemaatteki çocuklarla takılıyordu. Dedikodular tüm mahalleyi sarmış, hikâyeler bol miktarda müstehcen ve iğrenç ayrıntıyla süslenmişti. Sullivan, bazı ebeveynlerin neler olup bittiğini bildiğine ve bunu durdurmak için bir şeyler yapmadığına inanamıyordu.

On dokuz yaşındayken ve Maggione için çalışmaya başladığında, Conley'nin balıkçılık gezileri için küçük bir dıştan takma motor bulundurduğu rıhtımda rahibi gördü. Bazen papaz yardımcısı çocuklardan birini öğleden sonra için yanına alırdı. Bir ödül. Küçük tatlı bir ikram.

İlkbaharın bu özel gününde, iyi kalpli baba teknesini sezona hazırlamak için rıhtıma inmişti. Sullivan ve Jimmy Hats tekneye adım attıklarında o da motor üzerinde çalışıyordu.

"Hey, Peder Frankie," dedi Jimmy ve çarpık bir gülümseme yaydı. "Bugün küçük bir tekne gezisine çıkmaya ne dersin? Biraz balık tutarız?"

Rahip gözlerini kısarak iki genç kapüşonluya baktı ve kim olduğunu anlayınca kaşlarını çatı. "Hiç sanmıyorum çocuklar. Tekne henüz harekete geçmeye hazır değil."

Bu Hats'in gülmesine neden oldu ve tekrarladı: "*Harekete hazırım-evet, ben*

Seni yakalayacağım."

Sonra Sullivan öne çıktı. "Evet, hazır, *Fodder*. Bir deniz yolculuğuna . Şu şarkıyı biliyor musun? Frankie Ford'un 'Deniz Gezisi'? İşte gidiyoruz. Sadece üçümüz."

Böylece tersaneden ayrıldılar ve Peder Frank X bir daha ne görüldü ne de kendisinden haber alındı. Jimmy Hats dönüş yolunda, "Tanrı onun ahlaksız ruhunu cehennemde rahat bıraksın," diye şaka yaptı.

Ve o sabah, son işine giderken, Sullivan eski Frankie Ford şarkısını hatırladı ve zavallı rahibin köpekbalığı yemi olarak kesilmeden önce hayatı ve sonra da ölümü için nasıl yalvardığını hatırladı. Ama en çok da Peder Frank'e karşı *iyi* bir şey yapıp yapmadığını ve yapmasının mümkün olup olmadığını merak ettiğini hatırladı.

Hayatında iyi bir şey yapabilir miydi?

Yoksa tamamen kötü müydü?

Bölüm 107

Sonunda Massachusetts-New York sınırı yakınlarındaki STOCKBRIDGE'e vardı ve doğru evi bulmak için GPS'ini kullandı. En kötüsünü yapmaya, yeniden Kasap olmaya, günlük ücretini kazanmaya hazırdı.

İyi eylemlerin ve iyi düşüncelerin canı cehenneme, her neyi kanıtlamaları gerekiyorsa. Çok "kırsal" ve çok zevkli olduğunu düşündüğü evin yerini tespit etti. Akçaağaçlar, karaağaçlar ve çamlardan oluşan dönümlerce arazinin ortasında sakin bir göletin üzerinde oturuyordu. Siyah bir Porsche Targa, garaj yolunda modern bir heykel gibi park .

Kasap'a evde Melinda Steiner adında kırk bir yaşında bir kadın olduğu söylenmişti ama kadının üstü açık kırmızı bir Mercedes'i vardı. Peki siyah Porsche kime aitti?

Sullivan ana yolun dışında bir çam ağacının arkasına park etti ve yaklaşık yirmi dakika boyunca evi izledi. Fark ettiği şeylerden biri garaj kapısının kapalı olduğuydu. Ve belki de garajda üstü açık kırmızı bir Mercedes vardı.

Bir kez daha soruyorum, siyah Porsche kime aitti?

Sık dalların altında kalmaya özen göstererek bir çift Alman dürbününü gözlerine dayadı. Sonra yavaşça evin doğu ve güney pencerelerini tek tek taradı.

Mutfakta kimse yok gibiydi; pencereler karartılmıştı ve kimse hareket etmiyordu.

Oturma odası da karanlıktı ve terk edilmiş gibi görünüyordu. Ama evde biri vardı, değil mi?

Sonunda onları ikinci kattaki bir köşe yatak odasında buldu. Muhtemelen ana süt.

Melinda ya da Mel, Steiner .

Ve sarışın bir adam. Muhtemelen kırklı yaşların başında, muhtemelen Porsche'nin sahibi.

Hesaplanamayacak kadar çok hata var, diye düşünüyordu kendi kendine. Gerçek bir hata kümesi.

Ayrıca bu iş için aldığı yetmiş beş bin dolarlık ücretin iki katına çıktığını da hesaplayabiliyordu, çünkü hiçbir zaman bir fiyatına iki iş yapmazdı.

Kasap bir elinde silahı, diğer elinde alet çantasıyla kır evine doğru yürümeye başladı ve bu iş, bu gün için kendini oldukça iyi hissediyordu,

Kendisi için kurduğu bu hayatı.

Bölüm 108

HAYATTA BİR İŞİ İYİ YAPABİLME YETENEĞİNE

GÜVENMEYENEBİLECEK ÇOK AZ ŞEY VARDI. Michael Sullivan eve yaklaşırken bu ifadenin doğruluğunu düşünüyordu.

Beyaz kolonyal evi çevreleyen arazinin büyüklüğünün farkındaydı, üç ya da dört dönümlük تنها ormanlar ve tarlalar. Arka tarafta yeşil kile benzeyen bir tenis kortu gördü. Belki de Maryland'deki tenis meraklılarının tercih ettiği Har-Tru'ydu.

Ama çoğunlukla işine, yapılacak işe ve onun çalışan iki parçasına odaklanmıştı.

Melinda Steiner adında birini ve onun sevgilisini öldürün, çünkü o artık kesinlikle yolunuzdaydı.

Kendini öldürtme. Hata yapmak yok.

Evin kilitli olmayan ahşap ön kapısını yavaşça açtı. Taşrada insanlar bunu çok yapardı, değil mi? *Hata etmişti.* Ve üst kata çıktığında da fazla dirençle karşılaşmayacağından emindi.

Yine de, asla bilemezsin, bu yüzden kendini olma, dikkatsiz olma, aşırı şirin olma, Mikey.

Venedik, İtalya'daki fiyaskoyu, orada neler olduğunu hatırladı. Dağınıklığı ve nasıl etiketlenmiş olabileceğini. La Cosa Nostra şimdi her yerde onu arıyor olacaktı ve bir gün onu bulacaklardı.

Peki neden bugün değil? Neden burada değil?

İş için bağlantı kurduğu kişi eski bir arkadaşıydı ama mafya ona kolayca ulaşabilirdi. Ve sonra Kasap'a tuzak kurdu.

Sadece öyle düşünmüyordu. Bugün değil.

Ön kapı kilitli değildi. Kilitlemiş olmaları, özellikle de bu bir tuzaksa ve iyi görünmesini istiyorlarsa.

Yatak odasında gördüğü çift çok doğal, çok anlık görünüyordu ve kendisi dışında kimsenin böyle bir tuzak kuracak kadar kurnaz olduğuna inanmıyordu. O çift üst katta beyinlerini ve hayati sıvılarını boşaltıyordu; aklında bu konuda çok az şüphe vardı.

Ön merdivenleri tırmanırken, sevişmelerinin hoş seslerinin kendisine kadar geldiğini duyabiliyordu. Yatak yayları kıvrılıyor ve salınıyor, yatak başlığı yatak odasının duvarına çarpıyordu.

Tabii ki, bu bir kayıt olabilir.

Ama Kasap bundan şüpheliydi ve içgüduları genellikle çok çok iyiydi. Şimdiye kadar onu kesinlikle hayatta tutmuşlardı ve başka pek çok insanın ölmesine neden olmuşlardı.

Bölüm 109

İKİNCİ KATA ULAŞTIĞINDA kalbi çok daha hızlı atmaya başlamış, inlemeler ve çeşitli yatak sesleri daha da yükselmişti ve kendine rağmen gülümsemeye başladı.

Tuhaf bir düşünce. *Sideways* adlı filmde, o zamanlar kendisini tamamen gülmekten kırıp geçiren bir sahneyi hatırlıyordu. Temelde bir sarhoş olan kısa boylu karakter, diğer ahmağın cüzdanını almak zorundaydı ve bir çift şişko serserinin bir çukurdaki domuzlar gibi kızıştığı bir yatak odasına gizlice girmesi gerekiyordu. Sahne oldukça harikaydı, komikti ve hiç beklenmedikti. Tıpkı bunun olacağı gibi. En azından onun için.

Sonra bir köşeyi dönüp yatak odasına baktı ve kendi kendine, "*Sürpriz, ikiniz de öldünüz*" düşündü.

Adam ve kadın oldukça iyi durumdaydı. İyi tonlanmış ve atletik, güzel sıkı kalçalar. Birlikte seksi görünüyorlardı. Yüzlerinde gülümseme vardı.

Birbirlerinden hoşlanıyor gibiydiler, bu da onlar için iyi bir şeydi. Belki de aşıklardı. İyi ve terli bir egzersiz olan seksten kesinlikle hoşlanmış görünüyorlardı. Sarışın adam derinlere iniyordu ve Melinda da bundan hoşlanıyor gibiydi. Her şey bir tür tahrik ediciydi. Melinda, Sullivan'ın çok hoşuna giden beyaz diz çorapları giymişti. Bunu onun için mi yoksa kendisi için mi yapıyordu?

Bir dakika kadar izledikten sonra boğazını temizledi. *Ahem, ahem. Sikiş odasında düzen.*

Birleşen çift birbirlerinden ayrıldılar; birkaç milisaniye önce kilitlendikleri tirbuşon pozisyonu bu hiç de kolay bir numara değildi.

"Vay canına, siz ikiniz!" dedi ve sanki burada evlilik dışı ilişkiler üzerine bir anket yapıyormuş gibi hoş bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten devam ediyorsunuz. Etkilendim."

Aslında ikisinden de hoşlanıyordu, özellikle de bu Mel'den. Hiç şüphe yok ki yaşına göre çok güzeldi. Güzel bir vücut ve tatlı bir yüz, diye düşünüyordu.

Hatta kadının örtünmeyip ona *bakması* bile hoşuna gitmişti, sanki *burada ne halt ettiğini sanıyorsun? Burası benim evim, benim meselem, seni ilgilendirmez, her kimsen. O yüzden kaybol!*

"Sen Melinda Steiner'sın, değil mi?" diye sordu, silahı ona doğrultarak ama

tehditkâr bir şekilde. Tehdit etmenin, onları olması daha fazla korkutmanın ne anlamı vardı? Bu ikisiyle bir alıp veremediği yoktu. Mafya değildiler; onu ya da ailesini vurmaya gelmemişlerdi.

"Evet. Ben Melinda Steiner. Siz kimsiniz? Burada ne arıyorsun?"

Kesinlikle biraz alıngandı ama bu konuda tamamen iğrenç davranmıyordu. Burası onun eviydi ve adamın burada ne yaptığını bilmeye hakkı vardı.

Odaya doğru birkaç hızlı adım attı ve-

Pop!

Pop!

Pop!

Sarışın adamı boğazından ve alnından vurdu ve adam yataktan, yerdeki Kızılderili tarzı halının üzerine düştü. Daha uzun yaşamak için formda kalmak buraya kadarmış.

Melinda iki elini de ağzına götürdü ve yüksek sesle soludu. "Aman Tanrım." Ama çılgılık atmadı, bu da bunun çoğunlukla seksle ilgili olduğu anlamına geliyordu. Sevişiyorlardı ama birbirlerine aşık değillerdi, hatta yakın bile değillerdi. Şimdi onun yüzüne bakınca, Sarışından o kadar hoşlandığını bile düşünmüyordu.

"Aferin Melinda. Ayaklarının üzerinde düşünüyorsun. Hiçbir şey hissetmedi.

Acı yok, söz veriyorum."

"O benim mimarımdı," dedi ve hemen ekledi, "Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum."

"Sadece gerginsin. Kim olmaz ki? Muhtemelen buraya seni öldürmeye geldiğimi anlamışsındır, eski sevgilini değil."

Kadından yaklaşık bir metre uzakta duruyordu ve silahı kadının kalbine doğrultulmuştu. Yine de kadın kendini oldukça iyi kontrol ediyor gibiydi, Sullivan için çok etkileyiciydi. Sullivan'ın tarzında bir kız. Belki de çetenin başı o olmalıydı. Belki de bu iş için onun adını öne sürerdi.

Ondan kesinlikle hoşlanıyordu ve aniden kocasından pek hoşlanmadığını düşündü. Silah hâlâ kızın üzerindeyken yatağa oturdu -aslında sol memesinin üzerindeydi.

"Mel, olay şu. Kocan beni buraya seni öldürmem için gönderdi. Yetmiş beş bin dolar ödedi," dedi. "Burada doğaçlama yapıyorum ama kendi parana erişimin var mı? Belki tür anlaşma yapabiliriz. Bu bir seçenek mi?"

"Evet," dedi. "Öyle." Hepsi bu kadardı.

Birkaç dakika sonra bir anlaşma yapıldı ve ücreti dört katına çıktı. Dünyada ne çok deli insan varmış, *Umutsuz Ev Kadınları*'nın bu kadar popüler olmasına şaşmamalı, diye düşünmeden edemedi.

Bölüm 110

SAMPSON VE BEN birkaç yıldır Massachusetts'e gitmemiştik, Kedi ve Fare kod adlı bir davada "Bay Smith" adında çılgın bir katilin peşine düştüğümüzden beri gitmemiştik. Bay Smith muhtemelen o ana kadar izini sürdüğümüz psikopatlar arasında en kurnaz olanıydı. Neredeyse beni öldürüyordu. Sampson'ın arabasıyla DC'den Berkshires'a doğru yol alırken pek de mutlu anılarımız yoktu.

Yolda, kuzenim Jimmy Parker'ın Irvington, New York'taki restoranı Red Hat'te bu dünyanın dışında bir akşam yemeği ve biraz cana yakın saçmalıklar için durduk. Mmm, mmm iyi. Bunun dışında, bu gezi tamamen iş amaçlıydı. Yalnız gittik, desteğimiz yoktu. Kasap'ı bulursam ne yapmayı planladığımdan hâlâ emin değildim. *Eğer* onu bulursak; eğer çoktan kaçmamışsa.

Yolda eski Lauryn Hill ve Erykah Badu kasetlerini dinledik ve I-91'de Massachusetts'e geçene kadar Michael Sullivan'dan pek bahsetmedik.

"Peki burada ne yapıyoruz, John?" Sonunda konu üzerindeki buzları erittim.

"Kötü adamı kovalamak, her zamanki gibi," dedi. "Hiçbir şey değişmedi, değil mi?"

Öyle mi? Adam bir katil, bir tecavüzcü. Sen Ejderha Avcısı'sın. Ben de gezintiye çıktım." "Sadece sen ve ben, ha? Yerel polisi aramadın mı? FBI bu işin içinde değil mi?"

Biliyorsun, az önce eyalet sınırını geçtik."

Sampson başını salladı. "Sanırım bu sefer kişisel bir mesele. Bu konuda yanılıyor muyum?"

Ayrıca, iş o noktaya gelirse, ki gelebilir, ölmeyi hak ediyor. Muhtemelen öyle olacak."

"Bu kişisel. Hiç bu kadar kişisel olmamıştı. Bu uzun zamandır fokurduyor. Bitmesi gerekiyor. Ama-"

"*Aması* yok, Alex. Ona bir son vermeliyiz."

Birkaç mil daha sessizce yolumuza devam ettik. Ama bunu Sampson'la biraz daha konuşmam gerekiyordu. Bazı angajman kuralları belirlemeliydik.

"Eğer buradaysa onu öylece dışarı çıkarmayacağım. Ben kanunsuz değilim, John."

"Bunu biliyorum," dedi Sampson. "Senin kim olduğunu biliyorum Alex. Herkes biliyorsa tabii. Bakalım nasıl olacak. Belki burada bile değildir."

O öğleden sonra saat iki sularında Massachusetts'in Florida kasabasına vardık; ardından Michael Sullivan'ı olarak bulmayı umduğumuz evi aramaya başladık. Gerilimin gerçekten arttığını hissedebiliyordum.

Şimdi içimde. Bir nehre bakan bir dağın yamacına inşa edilmiş olan bu yeri bulmamız yarım saat daha sürdü. Evi izledik ama orada kimse yok gibiydi. Biri yine Sullivan'a haber mi vermişti?

Eğer , bunu kim yapardı? FBI mı? Tanık koruma programında mıydı? FBI onun arkasını mı kolluyordu? Onun için gelebileceğimizi söyleyen onlar mıydı?

Şehir merkezine gittik ve bir Denny's'de öğle yemeği yedik. Sampson ve ben yumurta ve patateslerimizi yerken pek konuşmadık, ki bu bizim için alışılmadık bir durumdu.

"İyi misin?" diye sordu sonunda, kahve geldiğinde.

"Eğer onu yakalarsak, daha iyi olacağım. Yine de bu iş bitmeli. Bu konuda haklısın."

"O zaman gidip ."

Eve geri döndük ve saat beşi biraz geçe bir steysin araba yola çıktı ve verandanın hemen önüne park etti. *Bu o muydu? SonundaKasap?* Arkadan üç çocuk indi; sonra sürücü tarafından güzel, siyah saçlı bir kadın indi. Kadınla oğlanların iyi anlaştıkları belliydi. Ön itişip kakıştılar; sonra evin içine girdiler.

Yanımda Caitlin Sullivan'ın bir fotoğrafı vardı ama ona bakmama gerek yoktu. "Bu kesinlikle o," dedim Sampson'a. "Bu sefer doğru yerdeyiz. Bunlar Caitlin ve Kasap'ın adamları."

"Burada kalırsak bizi fark edecektir," dedi Sampson. "*polis* değil ve o da yakalanmayı bekleyen aptal bir keş değil."

"Evet, buna güveniyorum," dedim.

Bölüm 111

MICHAEL SULLIVAN Batı Massachusetts'teki evin yakınında bile değildi. O gece saat yedi buçukta, Boston'un dışındaki zengin bir banliyö olan Wellesley'de on yatak odalı bir eve girdi.

Uzun bacakları ve seyredilecek kadar tatlı bir poposu olan Melinda Steiner'ın birkaç adım gerisindeydi. Melinda da bunu biliyordu. Ayrıca kıpır kıpır yürüyüşüyle nasıl ince ve aynı zamanda hoş bir şekilde kışkırtıcı olunacağını da biliyordu.

Geniş ön koridordaki odalardan birinde bir ışık yanıyordu; şüphesiz Melinda'nın ya da onun dekoratörünün izniyle üç avize kibar bir alay halinde duruyordu.

"Tatlım, ben !" Melinda seyahat çantasını yüksek sesle cilalı zemine bırakırken seslendi.

Sesinde en ufak bir sorun yoktu. Alarm ya da uyarı yok, gerginlik yok, sadece karısının neşesi var.

Oldukça iyi, düşünmeden edemedi Sullivan. İyi ki onunla evli değilim.

Televizyonun açık olduğu odadan hiçbir selam gelmedi. Çıt bile çıkmadı.

"Tatlım?" diye tekrar seslendi. "İçeride misin? Tatlım? Evden geldim. ülke. Jerry?"

Bu piçi kesinlikle şaşırtmalı. *Tatlım, ben ! Tatlım, hala hayattayım!*

Buruşuk, ince çizgili bir gömlek, boxer şort ve elektrik mavisi parmak arası terlik giyen yorgun görünümlü bir adam nihayet kapıda belirdi.

O da oldukça iyi bir aktör. Sanki dünyada hiçbir şey yanlış olamazmış gibi.

Ta ki Kasap'ı, az önce kır evlerinde öldürmeye çalıştığı sevgili karısının arkasında adım adım yürürken görene kadar.

"Hey, sen. Kimsin sen, Mel? oluyor?" Jerry, Sullivan'ın koridorda dikildiğini görünce sordu.

Kasap silahını çoktan çıkarmıştı ve iç çamaşırılı adama doğrultmuştu, taşaklarına nişan almıştı, ama sonra Sullivan silahı kalbe doğru hareket ettirdi, eğer işbirlikçi piçin bir silahı varsa. Karını öldürmek mi? Bu nasıl soğuk bir şeydi böyle?

"Planlar değişti," dedi Sullivan. "Size ne diyebilirim ki? Olur böyle şeyler."

Kocası Jerry, kendisine sorulmadan ellerini havaya kaldırdı. O da büyük bir aceleyle uyanıyordu.

"Sen neden ? Nedir bu Mel? Bu adamın evimizde ne işi var? Kim bu adam?"

Klasik bir replik ve dinamit gibi bir sunum.

Şimdi söz sırası Melinda'daydı ve o da cevabını bağırarak vermeye karar verdi.

"Beni öldürmesi gereken oydu, Jerry! Beni öldürtmek için para ödedin, seni sefil bok parçası! Sen beş para etmez bir pisliksin ve aynı zamanda bir korkaksın. Ben de *seni* vurması için ona *daha fazla* para ödedim. İşte bu, tatlım. Sanırım ona değiştirici vurucu diyebilirsin," dedi ve kendi şakasına güldü.

Ne Jerry ne de Sullivan. Aslında biraz komikti ama kahkahalarla gülecek kadar komik değildi. Ya da belki de konuşması yanılttı, biraz fazla sertti, içinde biraz fazla gerçek vardı.

Kocası tekrar televizyon odasına atladı ve kapıyı çekip kapatmaya çalıştı ama bu bir yarışma bile değildi.

Kasap hızlıydı ve bir ayağını, bir iş çizmesini kapı aralığına sıkıştırdı. Sonra omzunu kapıya dayadı ve Jerry'yi içeri kadar takip etti.

Asıl müteahhit Jerry uzun boylu, göbekli, CEO ya da CFO tipinde, tepesi kelleşmiş bir adamdı. Çalışma odası onun vücut kokusundan ve kanepenin yanındaki küllükte yanan purosundan kokuyordu. Halının üzerinde iki top atıcı ve bir çift Titleist sferoid duruyordu. Karısını öldürtmek için para ödeyen ve şimdi de yips hastası olmadığını göstermek için golf antrenmanı yapan bu adam tam bir erkekti.

"Sana onun ödeyebileceğinden daha fazlasını ödeyeceğim!" Jerry . "O kaltak ne ödediyse, iki katını ödeyeceğim! Yemin ederim! Para orada. Senindir."

Vay canına, bu gittikçe daha oluyor, diye düşündü Sullivan. *Jeopardy* ya da *Let's Make a Deal* gibi oyunlara yeni bir anlam kazandırdı.

"Seni pislik herif!" Melinda kapı aralığından kocasına hırladı. Sonra da koşarak içeri girdi ve kocasını tokatladı. Sullivan hâlâ onun pek çok açıdan havalı bir kadın olduğunu düşünüyordu ama bazı açılardan öyle değildi.

Tekrar kocasına baktı. Sonra Melinda'ya baktı. Emin olmak için ilginç bir çift.

"Melinda'ya katılıyorum," dedi Kasap. "Ama Jerry haklı, Mel. Belki de burada küçük bir açık artırma yapmalıyız. Ne dersin? Bunu yetişkinler gibi konuşalım. Artık vurmak ya da isim takmak yok."

Bölüm 112

İKİ SAAT SONRA, açık artırma tamamlanmıştı ve Michael Sullivan Lexus'uyla Massachusetts Paralı Yolu'nda ilerliyordu. Araba oldukça iyi hareket edebiliyordu ve sürüş bir bebeğin kıçı kadar yumuşaktı, ya da belki de sadece kendini iyi hissediyordu.

Çözülmesi gereken birkaç ayrıntı vardı ama iş bitmişti. *Let's Make a Deal* ona üç yüz elli bin dolar kazandırmıştı ve bu paranın tamamı Union Bank of Switzerland'daki bir hesaba havale edilmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, uzun zamandır kendini finansal açıdan bu kadar güvende hissetmemişti, gerçi muhtemelen bu iş için Boston'daki bağlantısını yakmıştı. Belki ailesini yeniden taşıması gerekecekti. Ya da belki de özgürlüğüne kavuşup kendi başına yola çıkma vakti gelmişti, ki bu konu hakkında çok düşünüyordu.

Muhtemelen buna değerdı - bir günlük iş için üç yüz elli bin dolar. Jerry Steiner ihaleyi kazanmıştı ama sonra yine de o aptal, iğrenç piçle anlaşılmıştı. Melinda farklı bir hikâyeydi. Ondan hoşlanıyordu, onu incitmek istemiyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Onu konuşması için etrafta mı bırakacaktı? Bu yüzden acısız bir şekilde Mel'in kafasının arkasına bir tane sıktı. Sonra da koleksiyonu için onun güzel yüzünü anımsatacak birkaç resim.

Her neyse, yoldaki virajı döndüğünde her zaman sevdiği bir Stones baladı olan "Wild Horses "u söylüyordu. Tepedeki evi, bıraktığı yerde duruyordu.

Bu da neydi böyle? Hata mı?

Ama kimin hatası?

Yoldaki bir sonraki küçük dönemeçte farlarını kapattı. Sonra evini ve bahçesini daha iyi görebileceği bir çıkmaz sokağa girdi.

Adamım, son zamanlarda bir türlü rahat edemiyordu. Ne kadar uzağa giderse gitsin geçmişinden kaçamıyordu.

Onları fark etmişti, koyu mavi bir , Dodge olabilirdi, ızgarası bir silah gibi eve dönüktü. İçinde görebildiği iki adam vardı. Onu bekliyorlardı, buna hiç şüphe yoktu.

Hata.

Onların

hatası!

Ama şimdi öldürmesi gereken bu iki adam da kimdi?

Bölüm 113

PEK BİR ÖNEMİ YOKTU. Onlar iki ölü adamdı - bir hiç uğruna ölmüşlerdi, işlerinde berbat oldukları için ölmüşlerdi. Evini gözetleyen ölü adamlar, onu ve ailesini öldürmeye gelmişlerdi.

Sullivan'ın arabasının bagajında temizlenmiş, yağlanmış ve kullanıma hazır halde tuttuğu üç yıllık bir Winchester vardı. Bagajı açıp uzun namlulu silahı çıkardı. Sonra da içi boş kurşunlarla doldurdu.

Bir ordu keskin nişancısı olacak yeteneklere sahip değildi ama bu tür bir çalı avcılığı için yeterince iyiydi.

Ormanda, ekstra bir örtü sağlayan birkaç uzun, kabarık yaprak dökmeyen ağacın arasına yerleşti. Sonra gece dürbününden hızlıca bir göz attı. Dürbünde bir nişan direği yerine bir hedef gözü vardı, bu da onun hoşuna gidiyordu. Aslında ona uzun mesafeli nişancı olmayı öğreten Jimmy Hats'ti. Jimmy terhis edilmeden önce Kuzey Carolina'daki Fort Bragg'de eğitim görmüştü.

Hedefi tam sürücünün kafasının üzerine getirdi ve parmağıyla tetiğe hafifçe dokundu. Bu kolay olacaktı, onun için sorun değildi.

Sonra hedefini yolcu koltuğundaki adamın başına çevirdi. Bu ikisi her kimse, kesinlikle ölmüşlerdi.

Bu iş biter bitmez ailesini toplayıp buradan gitmesi gerekecekti. Geçmişleriyle bir daha temas kurmayacaktı. Hata , değil mi? Eski tarihlerden biriyle temas kurmuş olabilirler miydi? Belki Caitlin'in New Jersey'deki ailesi. Biri muhtemelen bir telefon görüşmesini takip etmişti. Her şeyine bahse girerdi ki olan buydu.

Hata, hata, hata.

Ve Caitlin onları yapmaya devam edecekti, değil mi? Bu da Caitlin'in gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu konuda çok fazla düşünmek istemiyordu ama Caitlin de gidiciydi. Tabii tek başına gitmezse.

bir sürü karar var. Onları yapmak için fazla zaman yok.

Hedef tahtasını sürücünün kafasına yerleştirdi. İki el ateş etmeye hazırdı ve arabadaki iki adam da ölmüştü. Sadece henüz bilmiyorlardı.

Vücudu sakinleşip kalana ve bunu yapmaya hazır olana kadar yavaşça nefes verdi.

Kendi kalp atışlarını hissediyordu; yavaş, istikrarlı, kendinden emin; yavaş, istikrarlı, kendinden emin.

Sonra tetiği çekti ve gece havasında keskin, tatmin edici bir duydu.
Bir an sonra tüfeğin tetiğini ikinci kez çekti. Sonra üçüncü ve
dördüncü kez.

Bu yarar.

Öldürme işi bitmişti ve buradan hemen gitmesi gerekiyordu. Caitlin ve
çocuklarla ya da onlarsız.

Ama önce az önce kimi öldürdüğünü öğrenmesi ve belki de maktulün birkaç
fotoğrafını çekmesi gerekiyordu.

Bölüm 114

SAMPSON ve ben Kasap'ın arabaya yaklaşmasını izledik. Gizliliği iyi kullanıyordu ama belki de sandığı kadar iyi değildi. Hızla ilerledi, ateş etmek için eğildi, direniş gelirse hazırды.

Yerel Wal-Mart'tan aldığı bir yığın giysi ve yastığı havaya uçurduğunu öğrenmek üzereydi. Sampson ve ben, onun pusuya düşürdüğü arabanın otuz metreden daha az gerisindeki ormanda çömelmiştik. Peki bu oyunda kim daha iyiydi? Kasap mı, biz mi?

Sampson ağzının kenarından, " sen karar ver, Alex," diye fısıldadı.

"Onu öldürme John," dedim ve Sampson'ın koluna dokundum. "Mecbur kalmadıkça. Sadece indirin onu."

"Karar sizin," diye tekrarladı Sampson.

Sonra her şey biraz çığırından çıktı, en hafif tabirle.

Kasap aniden döndü ama bize doğru değil! Tam tersi yöne!

Bu da neydi böyle? Ne oluyordu şimdi?

Sullivan, Sampson'la benim yere değil, doğudaki sık ağaç sırasına bakıyordu. Şu anda bize hiç dikkat etmiyordu.

Hızlıca iki el ateş etti ve uzaktan birinin homurtularını duydum. Siyahlar giymiş bir adam bir an için göründü; sonra yere düştü. Kimdi o? Sonra beş adam daha kuzeydeki ormandan koşarak çıktı.

Tabancaları, Bull Pups'ları ve seçebildiğim kadarıyla bir Uzi'leri vardı.

Kimdi bu adamlar?

Sanki soruya cevap verir gibi, içlerinden biri bağırdı, "FBI. Silahını bırak! FBI!"

Ben almadım.

"Mob!" Sampson'a söyledim.

"Emin misin?"

"Evet."

Sonra herkes birbirine bağırmaya başladı, sanki Massachusetts kırsalında bir yerde değil de Bağdat sokaklarındaymışız gibi.

Bölüm 115

MOB HITTERS, eğer onlarsa, bize de ateş ettiler. Sampson ve ben onlara karşılık verdik. Kasap da öyle.

Deri trençkotlu bir adamı vurdum; elinde Uzi olan, ilk hedefim. Silahlı adam döndü ve yere düştü, ama sonra silahını kaldırdı.

Uzi tekrar ateş etti. Göğsüne bir mermi isabet etti ve kuvvet onu etti. Gerçi onu vuran ben değildim. Belki Sampson'dır?

Yoksa onu vuran Sullivan mıydı?

Karanlık herkes için ciddi bir tehlikeydi. Her yerde kurşunlar uçuşuyor, kurşun mermileri ağaçlara çarpıyor, kayalardan sekiyordu. Karanlıkta tam bir kaos ve kargaşa, tüyler ürpertici, ölüme meydan okuyan bir çılgınlık .

Mafya haydutları , aralarında boşluk yaratmaya çalışıyorlardı ki bu bizim için daha da büyük bir sorun olacaktı.

Sullivan sola doğru koşmuş, ağaçları ve gölgeleri siper olarak kullanıyordu.

Sampson ve ben elimizden geldiğince kendimizi ince yapraklı ağaçların arkasına saklamaya çalıştık.

Burada öleceğimizden korkuyordum; bu olabiliymiş gibi geliyordu. Çok dar bir alanda çok fazla ateş ediliyordu. Burası bir ölüm bölgesiydi. Ağır silahlı olmak ama bir idam mangasıyla karşı karşıya olmak gibiydi.

Bir mafya tetikçisi Bull Pup'ını Kasap'a boşalttı. Emin ama hedefini vurduğunu sanmıyordum.

Yapamadı, çünkü Sullivan hemen ortaya çıktı ve ormanın güvenliğine doğru koşarken adamı vurdu. Tetikçi bir çığlık attı ve sonra . Şimdiye kadar çete askerlerinden üçünün vurulduğunu sanıyordum. Sampson ve ben vurulmamıştık ama birincil hedef de değildik.

Şimdi ne olacak? Bir sonraki hamleyi kim yapacak? Sullivan mı? John mu, ben mi? Sonra garip bir şey oldu, bir çocuk sesi duydum. Küçük bir ses , "Baba! Baba! Neredesin baba?"

Bölüm 116

BOYNUMU SERTÇE EĞDİM VE tepedeki eve doğru ilerledim. Sullivan'ların iki oğlunun ön merdivenlerden aşağı koştuğunu gördüm. Pijamalarını giymişlerdi ve ayakları çıplaktı.

"Geri çekilin!" Sullivan onlara bağırdı. "Evin içine girin, siz ikiniz! İçeri girin!"

Sonra Caitlin Sullivan bornozuyla evden dışarı fırladı, en küçük oğlunu tutmaya çalıştı, sonra onu kucağına aldı. Diğer iki çocuğa içeri gelmeleri için kanlı bir şekilde bağıırıyordu.

Bu sırada her yerden silah sesleri geliyordu, gecenin içinde yüksek sesli patlamalar. Işık patlamaları ağaçları, kayaları, çimenlerin üzerine düşmüş cesetleri aydınlatıyordu.

Sullivan bağırıp duruyordu: "Eve geri dönün! Geri çekilin! Caitlin, onları içeri sok!"

Çocuklar dinlemedi; çimenlerin üzerinden babalarına doğru gelmeye devam ettiler.

biri silahını koşan figürlere çevirdi ve ben de onu boynunun yan tarafından vurdum. Döndü, düştü ve yerde kaldı. *Az önce Sullivan'ın adamlarının hayatını kurtardığımı* düşündüm. Bu ne anlama geliyordu? Evime geldiği ve kimseyi öldürmediği zaman için ödeşmiş miydik? Maria'nın intikamını almak için Caitlin Sullivan'ı vurmam mı gerekiyordu?

Bu karanlık, kan lekeli çimenlikte hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu.

Başka bir kiralık katil zikzaklar çizerek ormana ulaşana kadar hızla geri çekildi.

Sonra çalıların arasına daldı. Son bir tetikçi açıkta duruyordu. O ve Sullivan karşı karşıya geldi ve birbirlerine ateş ettiler. Asker döndü ve yere düştü, yüzündeki açık yaradan kan fişkırıyordu. Sullivan ayakta kalmıştı.

Sampson ve bana döndü.

Bölüm 117

EN AZINDAN . Birkaç saniye mi? Sonra ne olacak?

Sampson'ın arabasının artık Sullivan ile benim aramda bir kalkan olmadığını fark ettim. Oğulları sonunda ona doğru koşmayı bırakmıştı. Caitlin Sullivan iki küçük çocuğu kucağına almıştı. En büyük oğlan onun yanında duruyordu, koruyucu görünüyordu, babasına çok benziyordu. Çocuğun da bu işe bulaşmaması için dua ettim.

"Ben Alex Cross," dedim Sullivan'a. "Bir keresinde evime gelmiştin. Sonra da karımı öldürdün. Uzun zaman önce, Washington, DC'de."

"Kim olduğunu biliyorum," diye verdi Sullivan. "Karını ben öldürmedim. Kimi öldürdüğümü biliyorum."

Sonra Kasap ormana doğru koşmaya başladı. Sırtının ortasına nişan aldım - işte buydu - ama tetiği çekmedim. Bunu yapamazdım.

Arkada olmaz. Karısı ve çocukları buradayken olmaz, hiçbir koşulda olmaz.

Sampson ve ben babasının peşinden koşarken çocuklardan biri tekrar "Baba!" diye bağırdı. "Koşmaya devam et! Koşmaya devam et!"

"O bir katil Alex," dedi Sampson, yüksek otlarla kaplı engebeli bir zeminde, sivri kayalar ve ağaç kökleri üzerinde koşarken. "Onu gerek. Yapmamız gerektiğini biliyorsun. Şeytana merhamet göstermeyin."

Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu; dikkatsiz davranmayacaktım.

Ama elimde fırsat varken atışı yapmamıştım. Şansım varken Michael Sullivan'ı indirmemiştim.

Orman karanlıktı ama şekilleri ve bazı ince ayrıntıları seçmeye yetecek kadar ay ışığı vardı. Belki Sullivan'ı görebilirdik, ama o da bizi görürdü.

Çıkmaz devam etti. Ama bu gece birimiz ölecekti. Bunu biliyordum ve bunun ben olmayacağımı umuyordum. Ama bu iş artık bitmeliydi. Çok uzun zamandır bu noktaya gelmişti.

Nereye kaçtığını, bir kaçış planı olup olmadığını ya da bir pusuya düşüp düşmeyeceğini merak ettim.

Ağaç sınırına geldiğinden beri Sullivan'ı görmemiştik. Belki hızlıydı, belki de başka bir yöne doğru keskin bir dönüş yapmıştı. Ormanı ne kadar iyi biliyordu?

Şu anda bizi mi izliyordu? Ateş etmeye mi hazırlanıyordu? Bir ağacın arkasından fırlamaya mı?

Sonunda bir hareket gördüm; ileride hızla koşan biri vardı. Bu Sullivan olmalıydı! Tabii kalan mafya adamı değilse.

Her kimse, hiç yoktu. Önümde çok fazla ağaç gövdesi, dal ve budak vardı.

Nefesim kısa ve sert geliyordu. Formda değildim, bu yüzden biten her şeyin stresi olmalıydı. Maria'yı öldüren orospu çocuğunun . On yıldan fazla bir süredir ondan nefret ediyordum ve bugünün gelmesini istiyordum. Bunun için dua bile etmiştim.

Ama çekmemiştim.

"Nerede o?" Sampson yanımdaydı. İkimiz de Kasap'ı göremiyorduk. Artık koştuğunu da duyamıyorduk.

Sonra ormanda bir motor sesi duydum! Motor mu? Ne tür bir motor?

Farlar aniden parladı; iki parlak göz tam bize bakıyordu.

Bir araba hızla geliyordu, Sullivan ya da bir başkası direksiyona çömelmiş, sürücünün iyi bildiği bir yolda ilerliyordu.

"Atışı yap!" Sampson bağırdı. "Alex, atışı yap!"

Bölüm 118

SULLIVAN ormana bir araba zulalamıştı, muhtemelen bunun gibi acil kaçış için. Yerimi korudum ve ön camın sürücü tarafına *bir, iki, üç* el ateş ettim.

Ama Kasap gelmeye devam etti!

Araba koyu renkli bir sedandı. Birden yavaşladı. Ona çarpmış mıydım?

İleri doğru koştum, bir kayaya takıldım ve yüksek sesle küfrettim. Ne yapacağımı ya da ne yapmayacağımı , sadece bunun bitmesi gerektiğini düşünüyordum.

Sonra Sullivan'ın arabanın içinde doğrulduğunu gördüm ve benim ona doğru geldiğimi gördü. Tabancasını kaldırırken ağzının alaycı bir şekilde kıvrıldığını görebildiğimi sandım. Tam ateş ederken eğildim. Tekrar ateş etti ama görüş alanının birkaç santim dışındaydım.

Araba tekrar hareket etmeye başladı, motoru yüksek sesle dönüyordu. Silahımı hızla kılıfına soktum ve geçip gitmesine izin verdim; sonra arabanın bagajına daldım. Yanlara tutunup sıkıca tutundum, yüzümü soğuk metale bastırdım.

"Alex!" Sampson' arkamdan bağırdığını duydum. "İn

" Bunu yapamazdım.

Sullivan hızlandı ama çok hızlı gitmesini engelleyecek kadar çok ağaç ve kaya vardı. Araba bir kayaya çarptı ve savruldu; her iki ön lastik de yerden ayrıldı. Neredeyse arkadan fırlayacaktım ama bir şekilde tutundum.

Sonra Sullivan fren yaptı. Sert! Yukarı baktım.

Ön koltukta kendi etrafında döndü. Bir saniye boyunca birbirimize baktık, aramızda bir metre vardı, daha fazla değil. Yüzünün yan tarafına bulaşmış kanı görebiliyordum. Vurulmuştu, belki de benim ön cama sıktığım kurşunlardan biriydi.

Silahını tekrar çıkardı ve ben arabanın atlarken ateş etti. Sert zemine düştüm ve yuvarlanmaya devam ettim.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Silahımı çektim ve arabaya doğrulttum.

Yan camdan iki el ateş ettim. Sullivan'a, Kasap'a, her ona bağıırıyordum. Ölmesini istiyordum ve bunu yapan da ben olmak istiyordum.

Bu iş bitmeli. Tam

burada, hemen şimdi.

Biri ölecek.

Birileri yaşıyor.

Bölüm 119

Karımı ve diğer pek çok kişiyi, genellikle akla hayale gelmeyecek şekillerde, kasap çekiçleriyle, testerelerle, oyma bıçaklarıyla öldüren CANAVARA TEKRAR ATEŞ ETTİM. *Michael "Kasap" Sullivan, öl. Sadece öl, seni piç. Bu dünyada ölmeyi hak eden biri varsa o da sensin.*

Şimdi arabadan çıkıyordu.

Ne oluyordu? O ne yapıyordu?

Karısına ve üç oğluna doğru topallayarak yürümeye başladı. Kan gömleğinden aşağı akıyor, sızıyor, pantolonuna ve ayakkabılarına damlıyordu. Sonra Sullivan çimenlerin üzerine, ailesinin yanına çöktü. Onları kucakladı.

Sampson ve ben yavaş bir koşuyla ilerliyorduk, ne olduğunu anlayamamıştık, bir sonraki adımda ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Çocukların üzerinde ve Caitlin Sullivan'ın her yerinde kan izleri görebiliyordum. Bu babalarının kanıydı, Kasap'ın. Yaklaştığımda, bayılacak ya da ölecekmiş gibi sersemlemiş göründüğünü gördüm. Sonra benimle konuştu. "O iyi bir insan. Ne yaptığımı bilmiyordu, hala da bilmiyor. Bunlar iyi çocuklar. Onları buradan, mafyadan uzaklaştırın."

Hâlâ onu öldürmek istiyordum ve yaşamasından korkuyordum ama silahımı indirdim. Karısına ve çocuklarına doğrultamazdım.

Sullivan güldü ve aniden silahını karısının kafasına doğrulttu. Onu yerden kaldırdı. "Silahını indir yoksa onu öldürürüm Cross. Gözümü kırpmadan yaparım. Onu öldürürüm. Çocukları bile. Benim için sorun değil. Ben ."

Caitlin Sullivan'ın yüzündeki ifade şaşkınlık ya da şoktan çokmuhtemelen sevdiği ya da bir zamanlar sevmiş olduğu bu adama karşı duyduğu korkunç üzüntü ve hayal kırıklığıydı. En küçük çocuk babasına bağıırıyordu ve bu yürek burkucuydu. "Hayır, baba, hayır! Anneme zarar verme! Baba, *lütfen!*"

"Silahları indirin!" Sullivan bağırdı.

Ne ki? Başka seçeneğim yoktu. Ne aklımda, ne de etik evrenimde. Glock'umu düşürdüm.

Ve Sullivan selam verdi.

Sonra silahından bir el ateş edildi.

Göğsümde sert bir yumruk hissettim ve yerden yarıya kadar havalandım.

Belki bir an için parmak uçlarımda duruyordum. Dans mı ediyordun?
Havalanıyor muydum? Ölüyor muydum?

İkinci bir patlama duydum ve sonra pek bir şey olmadı. Öleceğimi, ailemi
bir daha asla göremeyeceğimi ve kendimden başka suçlayacak kimsem
olmadığımı .

Yeterince uyarılmıştım. Sadece dinlemedim. Ejderha
Avcısı artık yok.

Bölüm 120

YANILMIŞIM. O gece Kasap'ın evinin önünde ölmedim, ancak bir kurşundan daha kurtulduğumu söyleyemem.

Çok kötü vuruldum ve sonraki ayı Boston'daki Massachusetts General Hastanesi'nde geçirdim. Michael Sullivan yayını aldı, ama sonra Sampson onu göğsünden iki kez vurdu. Orada, evde öldü.

Pişman değilim. Kasap'a sempati duymuyorum. Ve bu muhtemelen istediğim kadar değişmediğim, en azından hala Ejderha Katili olduğum anlamına geliyor.

Bugünlerde neredeyse her sabah, hastalarımı gördükten sonra Adele Finaly ile bir seans yapıyorum. Beni herkesin idare edebileceği kadar iyi idare ediyor. Bir gün ona Sullivan'ların evindeki son çatışmayı, intikam ve adaletin tatminini nasıl istediğimi ama bunu elde edemediğimi anlattım. Adele anladığını söylüyor ama ne Sullivan'a ne de bana sempati duymuyor. İkimiz de Sullivan ve benim aramdaki bariz bağlantıları görüyoruz.

Sonra birimiz ailesinin önünde ölüyor.

Seans sırasında Adele'e "Bana Maria'yı öldürmediğini söyledi," diyorum.

"Ne olmuş yani Alex? Onun bir yalancı olduğunu biliyorsun. Bir psikopat.

Katil. Sadist.

Köpek pisliği."

"Evet, hepsi ve daha fazlası. Ama sanırım ona inanıyorum. . Sadece henüz ne anlama geldiğini anlamıyorum. Çözülmesi gereken bir gizem daha."

Başka bir oturumda, Raleigh'in kuzeyindeki Wake Forest, Kuzey Carolina'ya yaptığım bir yolculuktan bahsediyoruz. Yeni R350'yi aldım, aile arabası, *crossover* araç. Kayla Coles'u ziyaret etmek, onunla konuşmak, benimle konuştuğunda gözlerinin içine bakmak için oraya gittim.

Kayla zihinsel ve fiziksel olarak çok iyi durumdaydı ve oradaki hayatını beklediğinden daha çok sevdiğini söyledi. Bana Raleigh'de kalacağını söyledi. "Burada, Kuzey Carolina'da yardım edecek çok insan var Alex," dedi. "Ve yaşam kalitesi, en azından benim için, Washington'dan daha iyi. Bir süre buralarda kal ve bir göz at."

"Bu Kayla'nın sana verdiği bir davet miydi?" Adele aramızdaki sessizlikten sonra soruyor.

". Kabul etmeyeceğimi bildiği bir davet." "Çünkü?"

"Çünkü mü? Çünkü . . . Ben Alex Cross'um," diyorum.

"Ve değişmeyecek, değil mi? Sadece soruyorum. Bir terapist olarak değil, Alex, arkadaşın olarak."

"Öyle mi bilmiyorum. Hayatımla ilgili bazı şeyleri değiştirmek istiyorum. Bu yüzden buradayım. Ayrıca seninle havadan sudan konuşmak hoşuma gidiyor. Pekala, cevabım *hayır*, o kadar da değişmeyeceğim."

"Alex Cross olduğun için mi?"

"Evet."

"Güzel," diyor Adele. "Bu da bir başlangıç. Ve Alex-

" "Öyle mi?"

"Ben de seninle sohbet etmekten keyif alıyorum. Türünün tek örneğisin."

Bölüm 121

ÇÖZÜLMESİ GEREKEN BİR GİZEM DAHA.

İlkbaharda bir gece, Sampson ve ben Beşinci Cadde'de yürüyor, birlikte takılıyorduk. arasında her zaman olduğu gibi rahattık. Birkaç bira içmiştik. Sampson'ın Wayfarer güneş gözlükleri ve yıllardır koca kafasında görmediğim eski bir Kangol şapkası vardı.

Çocukluğumuzdan beri burada olan ve şimdi de çok farklı görünmeyen eski fiçı tahtası evlerin yanından geçtik, ancak DC'nin çoğu iyi, kötü ve ikisinin arasında bir şey için muazzam bir şekilde değişti.

"O hastanede senin için endişeleniyordum," dedi.

"Kendim için endişeleniyordum. Massachusetts aksanı yapmaya başlamıştım.

Tüm o geniş *a*'lar. Ben de politik olarak doğru olmaya başlamıştım."

"Seninle konuşmam gereken bir şey var. Aklımda çok şey var."

"Dinliyorum. Konuşmak için güzel bir gece."

"İşin içine girmek, başlamak biraz zordu. Bu olay Maria öldürüldükten iki ya da üç ay sonra oldu," diye devam etti Sampson. "Mahalleden Clyde Wills adında birini hatırlıyor musun?"

"Wills'i çok iyi hatırlıyorum. Yüksek hedefleri olan bir uyuşturucu kaçakçısıydı. Hatırladığım kadarıyla onu öldürüp Popeyes Chicken'ın arkasındaki bir çöp kutusuna atana kadar."

"Doğru anlamışsın. Wills, Rakeem 103'te dedektifken Rakeem Powell için muhbirlik yapıyordu."

"Uh-huh. Wills'in sokağın iki tarafında da oynamasına şaşırmadım. Bu nereye gidiyor?"

"Ben de sana bunu söyleyeceğim şekerim. Yapmaya çalıştığım şey bu. Clyde Wills Maria hakkında bazı şeyler öğrendi, örneğin onu kimin öldürmüş olabileceği gibi," diye devam etti Sampson.

Bir şey söylemedim ama sırtımdan aşağı bir ürperti aktı. İlerlemeye devam ettim, bacaklarım biraz dengesizdi.

"Michael Sullivan değil miydi?" Ben sordum. "Tıpkı onun dediği gibi."

"O günlerde bir ortağı vardı," dedi Sampson. "Brooklyn'deki eski mahallesinden sert bir adam, adı James 'Hats' Galati. Maria'yı vuran Galati'ydi. Sullivan orada değildi. Galati'yi bu işe o bulaştırmış olabilir. Ya da belki Galati senin peşindeydi."

Hiçbir şey söylemedim. Dürüst olmak gerekirse, söyleyemezdim. Ayrıca, Sampson'ın buraya yapmak için geldiği işi bitirmesine izin vermek istiyordum. Yürürken ve konuşurken dümdüz önüne bakıyor, bir kez bile bana bakmıyordu.

"Rakeem ve ben araştırdık. Birkaç haftamızı aldı, Alex. Dava üzerinde çalıştık. Brooklyn'e bile gittik. Ama Galati'ye karşı sağlam bir kanıt bulamadık. Yine de onun yaptığını biliyorduk. New York'taki arkadaşlarına suikasttan bahsetmişti. Galati, Fort Bragg'da orduda keskin nişancı olarak eğitilmişti."

"O zamanlar Anthony Mullino ile , değil mi? Bu yüzden mi seni hatırladı?"

Sampson başını salladı. "Mesele şu, o zamandan beri yanımda taşıdığım şey şu. Şimdi bunu söylemekte bile zorlanıyorum. *O iti öldürdük, Alex.* Rakeem ve ben Brooklyn'de bir gece Jimmy Galati'yi öldürdük. Şu ana kadar sana asla söyleyemedim. O zamanlar denedim. Sullivan'ı tekrar aramaya başladığımızda söylemek istedim. Ama yapamadım."

"Sullivan bir katildi, hem de kötü bir katil," dedim. "Yakalanması gerekiyordu."

Sampson bundan başka bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Bir süre daha yürüdük; sonra uzaklaştı ve sanırım birlikte büyüdüğümüz aynı sokaklardan eve doğru gitti. Benim için Maria'nın katilinin icabına bakmıştı. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı ama bununla yaşayamayacağını biliyordu. Bu yüzden bana bundan hiç bahsetmedi, Sullivan'ın peşindeyken bile. Son kısmı tam olarak anlamamıştım, ama hiçbir zaman her şeyi anlayamazsınız. Belki başka bir zaman John'a sorarım.

O gece evde uyuyamadım ve doğru düzgün düşünemedim. Sonunda içeri girdim ve yine Ali'nin yanına yattım. Melek gibi uyuyordu, dünya umurunda bile değildi.

Orada uzandım ve Sampson'ın bana söylediklerini ve ne olursa olsun onu ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. Sonra Maria'yı ve onu ne kadar çok sevdiğimi düşündüm.

Bana çok yardımcı oldun, diye fısıldadım onun anısına. Omzumdaki çipi çıkardın. Bana aşka inanmayı, ne kadar zor olursa böyle bir şeyin var olduğunu bilmeyi öğrettin. Şimdi bana yardım et, Maria. . . Seni unutmam gerek, tatlı kız. Ne demek istediğimi biliyorsun. Seni unutmalıyım ki hayatıma yeniden başlayabileyim.

Birden karanlıkta bir ses duydum ve bu beni ürküttü çünkü zihnimde başka bir yerdeydim, şimdiki zamandan çok uzaktaydım.

"Baba, iyi misin?"

Ali'yi hafifçe göğsüme yasladım. "Şimdi iyiyim. Tabii ki iyiyim. Sorduğun için teşekkürler. Seni seviyorum, dostum."

"Seni seviyorum baba. Ben senin küçük adamınım"

dedi. Evet. Hepsi bu kadar.

Sonsöz

BİRİNİN DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ

Bölüm 122

İŞTE YENİ HAYATIM BÖYLE BAŞLIYOR, ya da belki de hikayeden hikayeye böyle devam ediyor. Çoğunlukla, bugün oldukça iyi ve güzel, çünkü Nana'nın doğum günü, ancak hangisinden ve hatta hangi *on yıldan* bahsettiğimizi söylemeyi reddediyor.

Uzun ömürlülüğüyle övünmek isteyeceği bir aşamada düşünebilirdim ama durum böyle değil.

Her neyse, bu kesinlikle onun gecesi, doğum günü *haftası* ve ne isterse yapabileceğini söylüyor. *Tıpkı yılın diğer günlerinde olduğu gibi*, diye düşünüyorum kendi kendime ve bunu kendime saklıyorum.

Ekselansları akşam yemeğini "çocukların" hazırlamasını emretti ve böylece Damon, Ali ve ben aile arabamızı markete götürdük ve seksen beş metreküplük kargo alanının kısmını kullandık. Sonra öğleden sonranın büyük bir kısmını iki çeşit tavuk, sıfırdan bisküvi, mısır koçanı, tereyağlı fasulye ve domates jölesi yaparak geçiriyoruz.

Akşam yemeği yedide servis ediliyor ve güzel bir Bordeaux şarabı, hatta çocuklar için bir yudum bile içeriyor. "Yüzüncü yılınız kutlu olsun!" Diyorum ve bir kadeh kaldırıyorum.

"Benim de kadeh kaldıracaklarım var," diyor Nana ve yerinden kalkıyor. "Masamıza bakıyorum ve şunu söylemeliyim ki ailemizi her zamankinden daha çok seviyorum ve onun bir parçası olduğum için gururlu ve şanslı hissediyorum. Özellikle de benim yaşımda. Hangi yaşta olursam olayım, ki bu yüz yıl *değil*."

"Duyduk demeyin," diye hepimiz aynı fikirdeyiz ve ellerimizi o küçük oyuncak maymunlar gibi çırpıyoruz.

Nana, "İşte kendi kitap okuyan ve ayakkabı bağcıklarını gerçek bir şampiyon gibi bağlayabilen Ali'ye," diye devam ediyor.

"Ali'ye! Ali'ye!" diye bağırıyorum. "Ayakkabı bağcıklarını bağlamanın yolu."

"Damon'ın hayatta değerlendirebileceği pek çok harika seçenek var. O güzel, çok güzel bir şarkıcı, mükemmel bir öğrenci - kendini adadığı zaman. Seni seviyorum Damon."

"Seni seviyorum, Nana. NBA'i unuttun," diyor Damon.

"Ulusal Basketbol Birliği'ni unutmadım." Nana onu onaylıyor. "Sol elin zayıf. Daha yüksek bir seviyede oynamak şeytan çarpmış gibi çalış."

Sonra şöyle devam ediyor: "Kızım Janelle de mükemmel bir öğrenci ve bunu benim ya da babası için yapmıyor; her şeyi kendi başına, kendisi için yapıyor."

Janelle'in Janelle'i yönettiğini söylemekten gurur duyuyorum."

Sonra Nana oturdu ve hepimiz biraz şaşırdık, ama özellikle ben, çünkü benden bahsedilmedi bile. Şu ana kadar onun köpek kulübesinde olduğunu bile bilmiyordum.

Sonra küçük, köşeli yüzüne yayılan sinsi bir gülümsemeyle tekrar ortaya çıkıyor. "Oh, neredeyse birini unutuyordum.

"*Alex* bu yıl herkes arasında en köklü değişiklikleri yaptı ve hepimiz bu adamın değişmesinin ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Yeniden muayenehanesi var ve kendini başkalarına veriyor. St. A's'ın mutfağında da çalışıyor, gerçi *benim* mutfağında onu çalıştırmak çok zor."

"Bu yemeği kim pişirdi?"

"*Çocuklar*, hepiniz muhteşem bir iş . Ailemizle gurur duyuyorum ve kendimi tekrar ettiğimin farkındayım. *Alex*, seninle çok gurur duyuyorum. Tam bir bilmedesin. Ama sen benim için sürekli bir zevksin. Her zaman da öyle oldun. Tanrı Haçları korusun."

"Tanrı Haçları korusun!" diye hep birlikte hemfikiriz.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Ali'yi her zaman yaptığım gibi yatırıyorum ve birkaç dakika daha yatağında kalıyorum. Çocuk büyük bir gün geçirdi ve hemen uyudu.

Sonra telefon alarm gibi çalıyor ve ben de yerimden fırlayıp aceleyle koridora çıkıyorum. Sallanan sehpadan aldım.

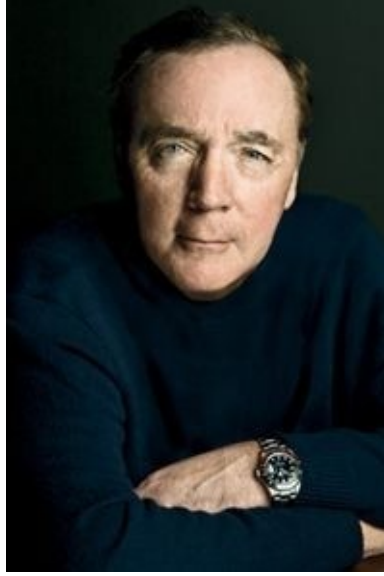
"Çapraz aile konutu," diye cevap veriyorum, günün ruhuna uygun olarak. "Bir cinayet işlendi," diye duyuyorum ve midem bulanıyor.

Bir şey söylemeden önce bir an duraksıyorum. "Beni neden arıyorsun?" diye soruyorum. "Çünkü sen Dr. Cross'sun ve ben de katilim."

Teşekkür

Fern Galperin ve Mary Jordan'a araştırmadaki yardımları için; Chris Tebbetts'e de araştırmayı eklediği ve hikayenin bir bölümünün taslağının hazırlanmasına yardımcı olduğu için çok teşekkürler. Ve son olarak, Hollywood'un yavaş yavaş bariz olanı görmesini sağlayan Steve Bowen'a, ki bu hiç de kolay bir iş değil.

Yazar Hakkında

Guinness Dünya Rekorları'na göre James Patterson, *New York Times*'in en çok satan yazarları arasında diğer tüm yazarlardan daha fazla almıştır. İlk romanının 1977 yılında Edgar Ödülü'nü kazanmasından bu yana James Patterson'ın kitapları 240 milyondan fazla satmıştır. *Kiss the Girls* ve *Along Came a Spider* gibi son yirmi beş yılın en popüler dedektiflik serisi olan Alex Cross romanlarının yazarıdır. Bay Patterson ayrıca San Francisco'da geçen ve çok satan Kadınlar Cinayet Kulübü romanlarını ve Dedektif Michael Bennett'in yer aldığı tüm zamanların en çok satan New York dedektiflik serisini yazmaktadır.

James Patterson ayrıca Maximum Ride, Daniel X, Witch & Wizard ve Middle School serileri de dahil olmak üzere genç okuyucular için kitaplar yazmaktadır. Bu kitaplar toplamda ulusal çok satanlar listelerinde 220 haftadan fazla yer almıştır.

Kitaplara ve okumaya olan tutkusu, James Patterson'ın yetişkinlere çocuklar için en iyi kitapları bulmanın kolay bir yolunu sunmak için

ReadKiddoRead.com web sitesini kurmasına yol açtı. Tam zamanlı olarak yazıyor ve ailesiyle birlikte Florida'da yaşıyor.

jamespatterson.com

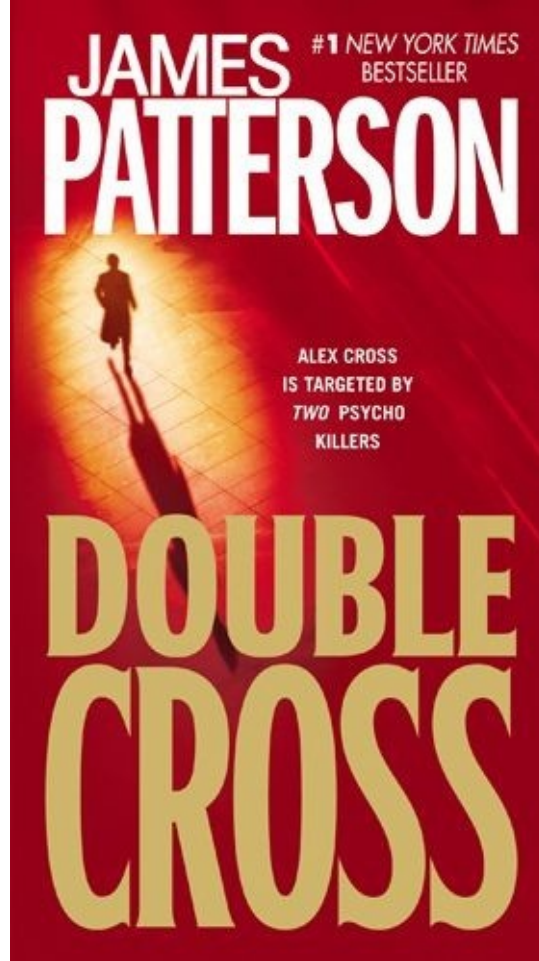

James Patterson'ı [Facebook](https://www.facebook.com/jamespatterson)'ta takip edin.

ÜCRETSİZ James Patterson uygulamasını indirin.

Alex Cross *iki* psikopat katil tarafından hedef alınıyor.

Bir sonraki Alex Cross romanından bir alıntı için
sayfayı çevirin.

Üst Akıl olarak bilinen eski FBI ajanı ve model katil Kyle Craig, bilinen on bir cinayetten dolayı İskenderiye, Virginia'daki resmi cezasının infazı sırasında ABD Bölge Yargıcı Nina Wolff tarafından azarlandı ve küçümsendi. En azından Craig yargının azarlamasını bu şekilde algıladı ve bunu kesinlikle kişisel olarak ve fazlasıyla ciddiye aldı.

"Bay Craig, bildiğim tüm kriterlere göre, bu mahkeme salonunda karşıma çıkan en kötü insansınız ve bazı aşağılık karakterler de geldi-"

Craig araya girdi, "teşekkür ederim, Yargıç Wolff. Nazik ve eminim ki düşünceli sözleriniz beni . Kim en iyi olmaktan memnun olmaz ki? Devam edin. Bu kulaklarıma müzik gibi geliyor."

Yargıç Wolff sakince başını salladı, sonra da Craig tek kelime etmemiş gibi devam etti.

"Bu tarifsiz cinayetlerin ve tekrarlanan işkence eylemlerinin telafisi olarak, bu vesileyle ölüm cezasına çarptırıldınız. Bu ceza infaz edilene kadar, hayatınızın geri kalanını süper maksimum güvenli bir hapisanede geçireceksiniz. Oraya vardığınızda, çoğumuzun bildiği gibi insanlarla temasınız kesilecek. Bir daha asla güneşi göremeyeceksin. Çıkarın onu gözümün önünden!"

Kyle Craig mahkeme salonundan çıkarılırken Yargıç Wolff'a "Çok dramatik," diye seslendi, "ama bu şekilde olmayacak. Az önce kendinize bir ölüm cezası verdiniz.

"Güneşi tekrar göreğim ve sizi de göreğim, Yargıç Wolff. Buna emin olabilirsiniz. Alex Cross'u tekrar göreğim. Kesinlikle Alex Cross'u göreğim. Ve onun büyüleyici ailesini. Tüm bu tanıkların, heyecan arayan ve basın sırtlanlarından oluşan bu zavallı izleyicilerin ve bugün varlığıyla beni onurlandıran sizlerin önünde söz veriyorum. *Kyle Craig'i daha son kez görmediniz."*

Seyirciler arasında, "heyecan arayanlar ve basın sırtlanları" arasında Alex Cross da vardı. Eski arkadaşının boş tehditlerini dinledi. Yine de ADX Florence'ın olması gerektiği kadar güvenli olduğunu ummaktan kendini alamadı.

DÖRT YIL SONRA, Kyle Craig hâlâ Denver'dan yaklaşık yüz mil uzaklıktaki Florence, Colorado'daki yüksek güvenlikli hapisanede tutuluyordu, ya da belki de *boğulmak* daha uygun bir tanımdı. Onca zamandır güneş yüzü görmemişti. Çoğu insanla teması kesilmişti. Öfkesi büyüyor, çiçek açıyordu ve bu düşünülmesi gereken korkunç bir şeydi.

Mahkum arkadaşları arasında Unabomber-Ted Kaczynski, Oklahoma City komplocusu Terry Nichols ve El Kaide teröristleri Richard Reid ve Zacarias Moussaoui de vardı. Hiçbiri de son zamanlarda güneş kremine ihtiyaç duymamıştı. Mahkumlar her gün yirmi üç saat boyunca ses geçirmez, yediye on ikilik beton hücrelerde, avukatları ve yüksek güvenlikli gardiyanlar dışındaki herkesten tamamen izole bir şekilde kilit altında tutuluyordu. ADX Florence'daki tecrit deneyimi "her gün ölmeye" benzetiliyordu.

Kyle bile Floransa'dan kaçmanın çok zor, belki de imkânsız olduğunu kabul ediyordu. Aslında içerideki mahkumlardan hiçbiri bunu başaramamış, hatta buna yaklaşamamıştı bile. Yine de insan sadece umut edebilir, hayal kurabilir, plan yapabilir ve eski hayal gücünü kullanabilirdi. İnsan kesinlikle küçük bir intikam *planı* yapabilirdi.

Davası temyiz aşamasındaydı ve Denver'dan avukatı Mason Wainwright haftada bir ziyarete geliyordu. O gün de her zamanki gibi saat tam dörtte gelmişti.

Mason Wainwright'ın gümüş grisi uzun bir at kuyruğu, yıpranmış siyah kovboy çizmeleri ve kafasında geriye doğru takılı bir kovboy şapkası vardı. Geyik derisinden bir ceket, yılan derisinden bir kemeri ve ona oldukça çalışkan bir country-and-western şarkıcısı ya da country-and-western seven bir üniversite profesörü görünümü veren büyük boynuz çerçeveli gözlükleri vardı. Bir avukat olarak tuhaf bir seçim gibi görünüyordu ama Kyle Craig'in zekâsıyla ün salmış olması nedeniyle Wainwright'ın seçimi ciddi bir şekilde sorgulanmadı.

Wainwright geldiğinde Craig ve avukat kucaklaştı. Her zaman yaptığı gibi, Kyle avukatın kulağına fısıldadı, "Bu odada video çekimi yasak mı? Bu kural hâlâ yürürlükte mi? Bundan emin misiniz, Bay Wainwright?"

Wainwright, "Video kaset yok," diye cevap verdi. "Bu acınası cehennem çukurunda bile avukat-müvekkil gizliliğine sahipsiniz. Sizin için daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm. Bunun için içtenlikle özür dilerim. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Sadakatini sorgulamıyorum Mason."

Kucaklaşmanın ardından Craig ve avukat gri bir masanın iki yanına oturdular.

metal konferans masası, beton zemine sıkıca cıvatalanmıştı. Sandalyeler de öyle.

Kyle şimdi avukata sekiz özel soru sordu, hep aynı sorular, oturumdan . Soruları hızlıca sordu, avukatın cevap vermesi için hiç zaman bırakmadı, o da saygılı bir sessizlik içinde öylece oturdu.

"Toplu katliam yapan mahkumların büyük merhametlisi Truman Capote bir keresinde iki şeyden korktuğunu söylemişti, sadece iki şeyden. Peki bunlardan hangisi daha kötüdür, ihanet mi yoksa terk edilmek mi?" Kyle Craig söze başladı, sonra hemen bir sonraki soruya geçti.

"Ağlamamak için kendinizi zorladığınız ilk şey neydi ve bu olay gerçekleştiğinde kaç yaşındaydınız?"

Ve sonra, "Bana şunu söyleyin Avukat Bey: Boğulan bir kişinin bilincini kaybetmesi için geçen ortalama süre nedir?"

"Merak ettiğim bir şey var; cinayetlerin çoğu içeride mi yoksa dışarıda mı işleniyor?"

"Neden bir cenazede gülmek kabul edilemez görülürken, bir düğünde ağlamak kabul edilemez görülüyor?"

"Bir elin tüm eti çıkarıldığında el çırpma sesini duyabilir misiniz?"

"Bir kedinin derisini yüzmenin kaç yolu vardır, eğer tüm süreç boyunca canlı kalmasını istiyorsanız?"

"Ve evet, Boston Red Sox'ım nasıl gidiyor?"

Sonra Kyle ve avukat arasında bir sessizlik oldu. Ara sıra, hüküm giymiş katil birkaç ayrıntı daha soruyordu - belki de küçümsediği Red Sox ya da Yankees hakkında ya da avukatın hakkında bilgi verdiği dışarıda çalışan ilginç bir katil hakkında ek ayrıntılar.

Sonra Mason Wainwright odadan çıkmak üzereyken bir kucaklaşma daha oldu.

Avukat Kyle'ın yanağına doğru fısıldadı. "Gitmeye hazırlar. Hazırlıklar tamamlandı. Yakında Washington DC'de önemli işler olacak. Ödeşme olacak. Büyük bir izleyici kitlesi bekliyoruz. *Hepsi sizin şerefimize.*"

Kyle Craig bu haber karşısında bir şey söylemedi ama işaret parmaklarını birleştirip avukatın kafatasına sertçe bastırdı. Gerçekten de çok sertti ve Mason Wainwright'ın beynine anında ulaşan belirgin bir etki yarattı.

Parmaklar haç şeklindeydi.

WASHINGTON, DC.

Gerilim türündeki ilk öyküde Iraklı bir asker ve bir polisiye yazarı yer alıyordu. Bu asker on iki katlı lüks bir apartmanı gözlemliyordu ve şöyle düşünüyordu: *Demek zenginler ve ünlüler böyle yaşıyor. En iyi ihtimalle aptalca ve kesinlikle çok tehlikeli.*

Zorla girme olasılıkları için kontrol listesine başladı.

Süper lüks River-walk apartmanının arka tarafındaki servis girişi, apartman sakinleri ve hatta onların asık suratlı uşakları tarafından nadiren kullanılırdı. Ana girişten ya da yeraltı otoparkından daha تنها olan bu giriş aynı zamanda daha savunmasızdı.

Güçlendirilmiş tek bir kapıda harici donanım bulunmuyordu. Çerçevenin her tarafı kablolu.

Herhangi bir zorla giriş girişimi, Riverwalk'un ana ofisinde ve sadece birkaç blok ötede bulunan özel bir güvenlik şirketinde eşzamanlı alarmları tetikleyecektir.

Statik baş üstü kameraları gün boyunca tüm teslimatları ve diğer yaya trafiğini izledi.

Hareket dedektörlerinin de devreye girdiği akşam saat yediden sonra girişin kullanılması yasaklanmıştır.

Asker bunların hiçbirinin ciddi bir sorun olmadığına inanıyordu. Aslında bu onun için bir avantajdı.

Yusuf Kasım, Saddam yönetimindeki Muhaberat'ta on iki yıl boyunca yüzbaşı olarak görev yapmıştı. Bu tür konularda, güvenlik yanılışlarıyla ilgili her şeyde altıncı hissi vardı. Kasım Amerikalıların göremediklerini görebiliyordu - teknoloji sevgileri onları kayıtsız ve tehlikeye karşı kör yapmıştı. Riverwalk'a girmenin en iyi yolu aynı zamanda en kolay yoluydu.

Cevap çöptü. Qasim bunun her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma öğleden sonra mutlaka yapıldığını biliyordu. Burada çok değer verilen Amerikan verimliliği, lüks binanın zayıflıklarından bir diğeri.

Verimlilik öngörülebilirlikti.

Öngörülebilirlik zayıflıktı.

EMİN OLUN, saat 16:34'te servis girişinin kapısı içeriden açıldı. Lekeli yeşil tulumlar giymiş, gümüş rengi saçları olan uzun boylu siyah bir uşak, kapının içindeki zinciri dış duvardaki bir kancaya taktı. Şişkin plastik çöp torbalarıyla yüklü yük arabası, açıklıktan geçemeyecek kadar genişti.

Adam yavaşça hareket etti, her seferinde iki poşeti tembelce taşıyarak kapalı yükleme alanının en ucundaki bir çift ticari Çöp Konteynerine doğru ilerledi.

Bu adam hâlâ beyazların kölesi, diye düşündü Qasim kendi kendine. *Bir de ona bakın, zavallı ayaklarını sürüyüşüne, çökmüş gözlerine. O da bunu biliyor. İşinden ve Riverwalk binasındaki korkunç insanlardan nefret ediyor.*

Qasim dikkatle izledi ve saydı. Kapıdan on iki adım uzakta, çöp torbalarını içeri atmak için dokuz saniye, sonra tekrar geri.

Adamın üçüncü yolculuğunda Qasim fark edilmeden yanından geçip gitti. Kendi şapkası ve yeşil tulumu kamerayı yanıltmaya yetmediyse de, bunun çok önemli bir önemi yoktu. Birileri güvenlik ihlalini araştırmaya geldiğinde o çoktan gitmiş olacaktı.

Yeteri kadar aydınlatılmamış servis merdivenlerini kolayca buldu. Kasım ilk basamağı dikkatle çıktı, sonraki üç basamağı koşarak çıktı. Aslında koşmak bastırılmış adrenalini serbest bırakıyor, bu da kontrol altına almak için faydalı oluyordu.

Dördüncü katın sahanlığında kullanılmayan bir elbise dolabı vardı; taşıdığı giysi çantasını buraya koyduktan sonra on ikiye kadar devam etti.

Lüks binaya girdikten üç buçuk dakika sonra, 12F numaralı dairenin ön kapısında durdu. Kapıdaki gözetleme deliğine göre konumunu ölçtü. Parmağı, boyalı tuğlada gömülü beyaz bir düğme olan zilin üzerinde geziniyordu.

Ama bundan öteye gitmedi. Bugün aslında zile basmadı.

Ses çıkarmadan topuklarının üzerinde döndü ve geldiği yoldan ayrıldı. Dakikalar sonra tekrar caddeye, işlek Connecticut Bulvarı'na çıkmıştı.

Tatbikat, prova oldukça iyi geçmişti. Önemli bir sorun yoktu, sürpriz de yoktu. Ve şimdi Qasim yaya trafiğinin yoğun olduğu saatlerde itişip kakışıyordu. Burada görünmezdi, bu sürünün içinde olması gerektiği kadar görünmezdi.

On ikinci kattaki infaz için hiçbir sabırsızlık duymuyordu. Sabır ve sabırsızlık onun için önemsizdi. Hazırlık, zamanlama, tamamlanma, başarı: önemli olan şeyler bunlardı.

Zamanı geldiğinde, Yousef Qasim üzerine düşeni yapmaya hazır
olacaktı. Ve yapacaktı da.

Her seferinde bir Amerikalı.

Bir süredir polislik . Şimdiye kadar benim için sorun yoktu.

Sırtımı mutfak kapısına dayamış, büyükannemin kahvesini yudumluyor, belki de suda bir şey vardır diye düşünüyordum ama tek bildiğim şuydu: Üç çocuğum da çok hızlı büyüyordu. Göz açıp kapayınca kadar. Mesele şu ki, ya çocuklarınızın evden ayrılacağını düşünmeye bile tahammül edemezsiniz ya da sabırsızlanırsınız ve ben kesinlikle ilk kamptaydım.

En küçüğüm Alex Jr.-Ali- artık anaokulu öğrencisi olacaktı. O da zeki bir çocuktı, ondan bir şey öğrenmek istediğinizi bildiği zamanlar dışında nadiren susardı. Şu anki tutkuları arasında Animal Planet'in *Most Extreme*'i, Washington Nationals beyzbol takımı, Michael Jordan biyografisi *Salt in His Shoes* ve *Gigantor* adında çok garip bir TV programı da dahil olmak üzere uzayla ilgili her şey vardı, daha da garip tema müziğini aklımdan çıkaramıyordum.

Küçük Jannie o ince vücudunu bir dizi başlangıç kıvrımıyla değiştirmeye başlamıştı. Corcoran ArtReach Programı aracılığıyla resim dersleri alıyordu.

Ve 1.80'i yeni geçmiş olan Damon liseyi dört gözle bekliyordu. Şimdiye kadar bağırıp çağırmamış ya da boş konuşmamıştı ve yaşlılarına çevresinin daha çok farkında görünüyordu. Damon, Massachusetts'teki ısrarcı bir okul da dahil olmak üzere birkaç hazırlık okulu tarafından işe bile alınmıştı.

Benim için de işler değişiyordu. Özel terapi uygulamalarım oldukça iyi gidiyordu. Yıllar sonra ilk kez hayatımda kolluk kuvvetleriyle ilgili "resmi" hiçbir şey yoktu. Döngünün dışındaydım.

En *azından neredeyse*. Hayatımda kıdemli bir cinayet masası dedektifi vardı: Brianna Stone, onunla birlikte çalışan bazı dedektiflere sorarsanız Kaya olarak da bilinir. Bree ile ikimizin de tanıdığı bir polisin emeklilik partisinde tanışmıştım. O gecenin ilk yarım saatini iş hakkında, sonraki birkaç saatini de kendimiz hakkında konuşarak geçirdik - Dragon Boat Yarış Takımında kürek çeken bir yarışçı olarak "yarışta elini serbest bırakması" gibi çılgınca şeyler. Gecenin sonunda ona çıkma teklif etmek zorunda bile kalmadım. Aslında, şimdi düşünüyorum da, o da bana çıkma teklif edebilirdi. Ama sonra her şey birbirini ve o gece Bree ile eve gittim ve bir daha arkamıza bakmadık. Ve evet, sanırım

Bree de o gece onunla eve gelmemi istedi.

Bree kendini tamamen kontrol ediyordu; iyi yönleriyle yoğun, kötü yönleriyle ise hiç değildi. Ve çocuklarla doğal bir kimyası olması onu incitmiyordu. Onu seviyorlardı. Aslında şu anda Beşinci Cadde'deki evin birinci katında olimpik bir hızla Ali'yi kovalıyor, çocuk yiyen bir uzaylı gibi kükrüyor, Ali de onu uzak tutmak için *Star Wars* ışın kılıcını kullanıyordu. "O kılıç bana zarar veremez!" diye bağırdı. "Halı yemeye hazırlanın!"

Yine de Bree ve ben o sabah Beşinci Cadde'de çok fazla kalmadık. Dürüst gerekirse, eğer orada kalsaydık, muhtemelen var olmayan gravürlerimi ya da belki ışın kılıcımı göstermek için onu gizlice üst kata çıkarmak zorunda kalacaktım.

Çıkmaya başladığımızdan beri ilk kez birkaç günlüğüne programlarımızı senkronize etmeyi başarmıştık. Stevie Wonder'ın ilk hiti "Fingertips Part 2"nin sonunu yüksek sesle söyleyerek ön kapıdan çıktım: "*Güle güle, güle güle. Güle güle, güle güle. Güle güle, güle güle, güle güle.*" Sözleri ezbere biliyordum, yeteneklerimden biriydi.

Bree'ye göz kırptım ve yanağını gagaladım. "Onları her zaman gülerken bırak," dedim.

"Ya da en azından kafası karışmış," dedi ve kırptı.

Varış noktamız olan Maryland'deki Catoctin Mountain Park, Appalachian Dağları'nın doğu yamacındaydı, Washington'dan çok uzakta değildi ve çok yakın da değildi. Dağlar belki de en çok Camp David'in bulunduğu yer olarak biliniyordu ama Bree bizim gibi ölümlülere açık bir kamp alanı olduğunu biliyordu. Oraya gitmek ve onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum.

Kuzeye doğru ilerlerken DC'nin gürültüsünün neredeyse kafamdan çıktığını hissedebiliyordum. R350'min camları açıktı ve her zaman olduğu gibi bu muhteşem aracın sürüşüne bayılıyordum. Uzun zamandır yaptığım en iyi alışverişti. Müzik setinde rahmetli Jimmy Cliff çalıyordu. Hayat şu anda oldukça güzeldi. Yenmesi zor.

Hızla ilerlerken, Bree'nin bir sorusu vardı: "Neden Mercedes?"

"Rahat, değil mi?"

"Çok rahat."

Gaza dokundum. "Duyarlı, hızlı."

"Tamam, anladım."

"Ama en önemlisi, *güvenli olması*. Hayatımda yeterince tehlike yaşadım. Yolda buna ihtiyacım yok."

Park girişinde, yer için ödeme yaparken, Bree görevli korucuyla konuşmak için bana doğru eğildi. "Çok teşekkürler. Parkınıza saygılı olacağız."

"Bu da Şimdi?" Uzaklaşırken Bree'ye sordum. "Ne diyebilirim ki, ben bir evreciyim."

Kamp alanı kesinlikle muhteşemdi ve saygımızı hak ediyordu. Kendine ait k bir kara parçası üzerinde yer alıyordu; üç tarafı masmavi sularla çevriliydi ve arkasında yoğun orman yeşilliliğinden başka bir Şey görünmüyordu. Uzakta, ertesini gün yürüyüş yapmayı planladığımız Chimney Rock adında bir Şey görebiliyordum. Gremediğim Şey ise başka bir insandı.

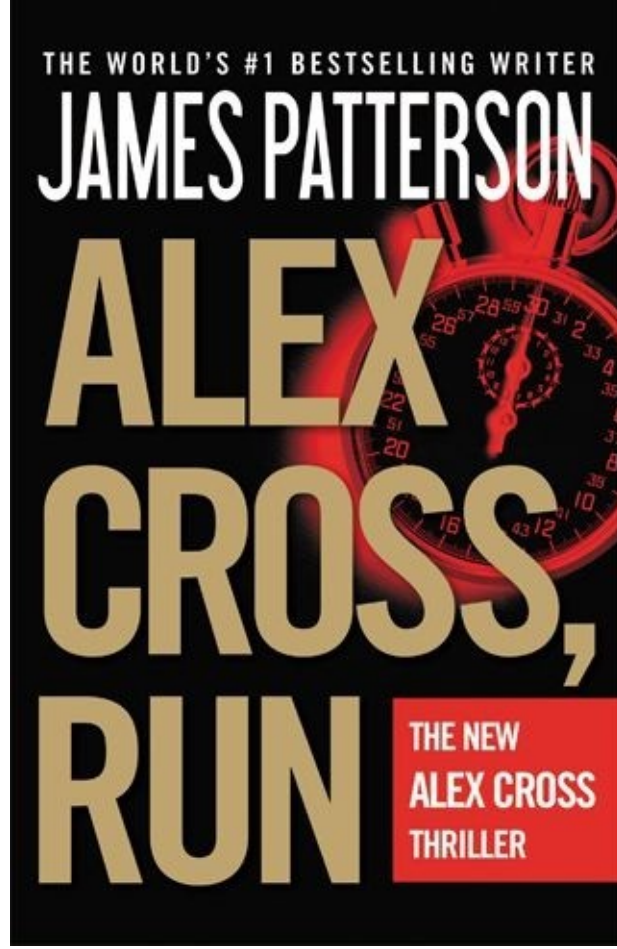
Sadece bir tanesi önemliydi, o da tanıdığım en seksi kadın olan Bree'ydi. Onu görmek bile beni heyecanlandırıyordu, özellikle de burada tek başımıza.

Beni belimden kavradı. "Bundan daha mükemmel ne olabilir?"

Ormandaki hafta sonumuzu mahvedecek bir Şey düşünemedim.

[Genişletilmiş alıntıyı](#) bir okuyun ve *Double Cross* hakkında daha fazla bilgi edinin.

Dedektif Alex Cross üç seri katilin peşinde, ama onun peşinde başka biri mi var?

Yeni Alex Cross romanından bir alıntı için sayfayı çevirin.

HER GÜN ÇIPLAK BİR KIZIN TELEFONA CEVAP VERDİĞİNİ GÖRMÜYÖRÜM.

Kapıyı .

Beni yanlış anlamayın, yirmi yıllık kanun uygulayıcısıyım, geldi. Sadece o kadar sık değil.

"Garsonlar siz misiniz?" diye sordu bu kız. Gözlerinde parlak ama boş bir bakış vardı, bu da bana coşku veriyordu ve içeriden ot kokusu geliyordu. Müzik de gümbür gümbürdü, uzun süre dinlemek zorunda kalırsam bileklerimi kesmek istememe neden olacak türden acımasız bir tekno.

"Hayır, biz garson değiliz," dedim ve rozetimi gösterdim. "Metro polisiyiz. Ve hemen şimdi üzerine bir şeyler giymelisin."

Hiç etkilenmemişti bile. "Garsonların olması gerekiyordu," dedi özellikle kimseye söylemeden. Bu beni aynı anda hem üzdü hem de iğrendirdi. Bu kız henüz liseyi bile bitirmemiş gibi görünüyordu ve tutuklamak için burada olduğumuz adamlar onun babası olacak yaşıydı.

Giriş ekibindeki kadın memurlardan birine "Giysilerini giymeden önce kontrol et," dedim. Benim dışımda beş üniformalı polis, Gençlik ve Aile Hizmetleri'nden bir temsilci, Fuhuş Birimi'nden üç dedektif ve arkadaşım John Sampson da dahil olmak üzere İkinci Bölge'den üç polis daha vardı.

İkinci Bölge Georgetown'dır - Fuhuş Birimi'nin her zamanki uğrak yeri değildir. Vardığımız N Caddesi'ndeki beyaz tuğlalı ev mahalle için tipik bir evdi ve muhtemelen değeri beş milyonun üzerindeydi. Altı ay önceden vekâleten ödenen kiralık bir mülktü, ancak evraklar DC'nin en çok talep gören plastik cerrahlarından biri olan Dr. Elijah Creem'e kadar uzanıyordu. Anlayabildiğimiz kadarıyla Creem bu "endüstri partilerinin" masraflarını karşılıyordu ve ortağı Josh Bergman da göz boyamayı sağlıyordu.

Bergman, M Caddesi'ndeki bir ofiste faaliyet gösteren yasal bir mankenlik ajansı olan Cap City Dolls'un sahibiydi ve yeraltı ticaretinde de bir kolu olduğu söyleniyordu. Departmandaki dedektifler, Bergman'ın bir eliyle yasal ajansını yönetirken, diğer eliyle de egzotik dansçılar, gecelik eskortlar, masözler ve porno "yetenekleri" gönderdiğinden oldukça emindi. Anlayabildiğim kadarıyla, ev şu anda "yeteneklerle" doluydu ve hepsi aşağı yukarı on sekiz yaşlarında görünüyordu. Azın üzerinde duruyorum.

Bu iki pisliği yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Kamera kayıtları Creem ve Bergman'ın o gece saat yedi civarında Minibar'da, dokuz buçukta da parti evinde olduklarını gösteriyordu. Artık sadece onları dumanla dışarı atma oyunuydu.

Kapalı fuayenin ötesinde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Ön salon ve resmi oturma odası tıklım tıklımdı. Bir yanda Kraliçe Anne mobilyaları ve parke zemin, diğer yanda yarı giyinik, müzik eşliğinde tepinen ve plastik bardaklardan içen çocuklar.

"Herkesin bu ön odada tutulmasını istiyorum," diye bağırdı Sampson üniformalılardan birine. "Bu ev için her zaman arama iznimiz var, o yüzden aramaya başlayın. Uyuşturucu, nakit para, defterler, randevu defterleri, cep telefonları, her şeyi kontrol ediyoruz. Ve şu lanet müziği de kapatın!"

Ekibin yarısını evin önünü güvene almak için bıraktık ve geri kalanını daha fazla partinin olduğu arka tarafa götürdük.

Açık mutfakta, mermer kaplı büyük adada büyük bir strip poker oyunu gibiydi. Yarım düzine kaslı adam ve bunun iki katı kadar iç çamaşırılı kız etrafta durmuş kart tutuyor, içiyor ve birkaç sigara dağıtıyordu.

Biz içeri girerken birkaçı kaçışmaya başladı. Kızlardan birkaçı çılgılık dışarı kaçmaya çalıştı ama biz çoktan yolu kapatmıştık.

Sonunda biri müziği kesti.

"Elijah Creem ve Joshua Bergman nerede?" Sampson odadakilere sordu. "Bana doğru cevap veren ilk kişi buradan bedava çıkış bileti kazanacak."

Siyah dantel sütyen ve kısa pantolon giymiş sıska bir kız merdivenleri işaret etti. Göğsünün geri kalanına oranla büyüklüğüne bakılırsa, tahminimce Dr. Creem ile en az bir kez bıçak altına yatmıştı.

"Yukarıda," dedi.

"Kaltak," diye mırıldandı biri nefesinin altında.

Sampson onu takip etmem için parmağıyla işaret etti ve yukarı çıktık. "Artık gidebilir miyim?" diye seslendi arkamızdan.

Sampson, "Önce sözünüzün ne kadar doğru olduğunu görelim," dedi.

İkinci kattaki salona vardığımızda boştu. Tek ışık, merdivenlerin yanındaki parlak antika bir masanın üzerindeki tek bir elektrikli kasırga lambasıydı. Duvarlarda binicilikle ilgili portreler ve evin arka tarafındaki kapalı çift kapının önünde son uzun bir Doğu yolluk vardı. Buradan bile diğer taraftan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bu sefer eski tarzdı. Talking Heads, "Burning Down the House."

Dikkat et, peşinde olduğun şeyi . Güzel bebekler,
garip ama yabancı değiller.

Gülüşmeleri ve iki farklı erkek sesini de duyabiliyordum. " böyle, tatlım. Biraz daha yaklaş. Şimdi külotunu indir." "Evet, işte bankadaki para diye buna denir."

Sampson bana kusacakmış ya da birini öldürecekmiş gibi bir bakış attı.

"Hadi yapalım şunu," dedi ve koridora çıkmaya başladık.

"POLİS! !"

Sampson'ın sesi her şeyin üzerinde gürledi. Maun panelli kapıya sert bir vuruş yaptı -kendi versiyonu olan vur ve duyur- ve sonra kapıyı fırlatıp açtı.

Elijah Creem hemen içeride duruyordu, resimlerinde gördüğüm kadar derli toplu görünüyordu; geriye doğru taranmış sarı saçları, kare şeklinde yarık çenesi, mükemmel kaplamaları vardı.

O ve Bergman tamamen giyinikti. Diğer üçü o kadar değil. Bergman'ın önünde bir iPhone vardı ve kral boy kızak yatağın üzerinde sahneledikleri tuhaf küçük ménage à trois'in videosunu çekiyordu.

Kızlardan biri dümdüz uzanmıştı. Sütyenin önü açıktı ve parlak pembe tangası ayak bileklerine kadar inmişti. Ayrıca yatağın kenarındaki uzun gri metal bir tanka bağlı bir tür şeffaf solunum maskesi takıyordu. Kızın üstündeki çocuk, gözlerinin etrafındaki siyah göz bağı dışında çırılçıplaktı, diğer kız ise elinde küçük bir dijital kamerayla onun üzerinde duruyor ve başka bir açıdan daha fazla video çekiyordu.

"Bu da ne böyle?" Creem dedi ki.

"Benim sorum da tam olarak buydu," dedim. "Kimse kımıldamasın."

Maskeli kız hariç hepsi gözlerini kocaman açmış bize bakıyorlardı. Kendinde değil gibiydi.

"Tankın içinde ne var?" Sampson ona doğru giderken ben de "Tankta ne var?" diye sordum.

"Bu nitröz oksit," dedi Creem. "Sadece sakın . O iyi." John ona

"Canın cehenneme," dedi ve maskeyi kızın üzerinden indirdi.

Azotun yarattığı vızıltı oldukça kısa sürüyor ama bu çocukların kullandığı tek şeyin bu olduğunu bir an bile düşünmedim. Komodinin üzerinde daha fazla XTC olduğunu tahmin ettiğim birkaç mavi tablet vardı. Ayrıca birkaç küçük kahverengi cam şişe, muhtemelen amil nitrat yarısı boş bir beşlik Cuervo Reserva.

Creem gözlerimin içine bakarak, "Beni dinle" dedi. Anladığım kadarıyla buradaki elebaşı oydu. "Köşedeki evrak çantasını görüyor musun?"

"Elijah? Ne yapıyorsun?" Bergman sordu ama Creem cevap vermedi. Odada sadece ikimiz varmışız gibi hâlâ beni izliyordu.

"O çantada içinde otuz bin dolar olan bir zarf var," dedi.

Sonra antika dolabın üzerindeki kahverengi deri çantadan yatak odasının arka tarafındaki üç pencereden birine doğru dikkatle baktı. Püsküllü perdelerin hepsi çekilmişti ama ne yapmak istediği çok açıktı.

"Sence otuz bin dolar ne kadar zaman eder?" dedi.

Her şey hakkında inanılmaz derecede soğukkanlıydı. Ve kibirli. Sanırım tamamen benim yapmamı bekliyordu.

"Pencereden tırmanacak bir tipe benzemiyorsun Creem," dedim. "Normalde hayır," dedi. "Ama eğer kim olduğumu biliyorsan, o zaman benim Burada tehlikede olan çok şey var - bir aile, bir tıbbi uygulama -"

"Sadece geçen yıl altı buçuk milyon gelir elde ettik," dedim. "Kayıtlarımıza göre."

"Bir de tabii ki bu şehirde paha biçilemez olan itibarım var. Ne diyorsunuz dedektif? Anlaştık mı?"

Kafasında pencerenin yarısını çoktan aşmış olduğunu söyleyebilirdim. Bu, istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı.

Ama yine de ben on yedi yaşında, kendi imajıyla ilgili sorunları olan bir kız değildim.

"Sanırım en iyi ortağım ifade etti," dedim ona. "Ne demiştin John?" "Canın cehenneme gibi bir şey," dedi Sampson. "Bu çocuklar kaç yaşında, Creem?"

Dr. Creem'in üstün etkisi ilk kez tam ortadan çatlamış gibiydi. Aptalca sırtışı kayboldu ve gözleri daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Lütfen," dedi. "Geldiği yerde daha çok para var. Çok daha fazla. Eminim bir çözüm bulabiliriz."

Ama bu adamla işim çoktan bitmişti. "Sessiz kalma hakkına sahipsin -"

"Yalvarmak istemiyorum."

"O zaman yapma," dedim. "Söyleyeceğin her şey sana karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır -"

"Tanrı aşkına, beni mahvedeceksin! Bunu anlıyor musun?"

Sadece narsisizm bile şaşırtıcı. Burada ne yaptığına dair bilgisizliği daha da fazlaydı.

"Hayır, Dr. Creem," dedim onu çevirip kelepçeleri takarken. "Bunu zaten kendinize yaptınız."

ELIJAH CREEM'İN ÖLÜMÜNDEN İKİ AY SONRA

TALİHSİZ SKANDAL manşetlere çıktığında, bir değişiklik yapmaya hazırды. Büyük bir değişiklik. Biraz zaman, iyi bir avukat ve bolca paranın neler yapabileceği inanılmazdı.

Tabii ki, henüz ormandan çıkmamıştı. Ve nakit sonsuza dek sürmeyecekti. Miranda'nın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa tabii. Bugünlerde onunla sadece kendi avukatı aracılığıyla konuşuyordu ve müstakbel eski Bayan Creem onları Newport'taki ailesinin evine gönderdiğinden beri Chloe ya da Justine'i görmesine izin verilmiyordu. Avukatın söylediğine göre okul yılını orada tamamlayacaklardı.

Kızların sessizliği de sağır ediciydi. Sarışın güzellerinin üçü de -Miranda, Justine, Chloe- tıpkı bir kapıyı kapatır gibi hızla ona sırtlarını .

geline, Dr. Creem'in (ya da Dr. Creep'in, daha az tuzlu birkaç paçavranın ona taktığı isimle) Joshua Bergman'ın ne yazık ki reşit olmayan birden fazla çırağıyla seks karşılığında cerrahi prosedürleri takas ettiği basında yer aldığından beri, bırakın kayıt yaptırmayı, konsültasyon bile yapılmamıştı. Bu ve Creem'in evindeki bilgisayarında biriktirdiği küçük video koleksiyonu arasında, mahkemeye çıkmaları halinde hapis cezası alma olasılığı hâlâ çok yüksekti.

İşte bu yüzden Elijah Creem'in bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Eski klişe neydi? *Bugün hayatınızın geri kalanının ilk günü mü?*

Evet, gerçekten. Ve bunu değerlendirecekti.

Joshua telefonda ona "Hapse giremem Elijah," dedi. *"İstemediğimi söylemiyorum. Yani, yapamam. Gerçekten orada başarılı olabileceğimi sanmıyorum."*

Creem daha iyi duyabilmek ve M Caddesi'nden geçenler tarafından duyulmamak için elini kulağındaki Bluetooth'un üzerine koydu.

"Sen benden daha iyisin, Joshua. En azından sık seviyorsun." "Ben ciddiğim, Elijah."

"Şaka yapıyorum, Josh. Ve inan bana, ben de senden daha istekli . Bu yüzden işin noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz."

"sen?" Bergman sordu. "Sesin bir tuhaf geliyor." "Maske yüzünden," dedi Creem ona.

"Maske mi?"

"Evet. Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum. Planlarda bir değişiklik oldu."

Maske, insan vücudundan kalıplanmış ustaca bir lateks bileşimiydi.

Formlar. En yeni şey. Creem skandal patlak verdiğinden beri bunu deniyordu ve kendi ünlü yüzü sosyal bir sorumluluk haline gelmişti. Şimdi, Design Within Reach'in önündeki cam vitrinin önünden geçerken, kendi yansımalarını zar zor tanıyordu. Tek gördüğü çirkin, yaşlı bir adamdı; solgun bir cilt, çökmüş yanaklar ve karaciğer lekeli bir kafa derisi üzerinde kuru, gümüş rengi saçlardan geriye kalan acınası bir kalıntı. Aslında muhteşemdi. Hatta şiirseldi. Yansımadaki yaşlı adam da en az Dr. Creem'in bugünlerde hissettiği kadar harap görünüyordu.

Koyu çerçeveli gözlükler gözlerinin etrafındaki açıklıkları maskeliyordu. Dudakları sıkı ve rahatsız edici olsa da, maske takılıyken konuşabileceği, içebileceği, yemek yiyebileceği -herhangi bir şey- kadar da biçime uygundu.

"Bunun işe yarayacağından emin olana kadar sana haber vermek istemedim," dedi Creem Bergman'a, "ama sana bir sürprizim var."

"Ne demek istiyorsun? Ne tür bir sürpriz?" Bergman sordu. "Joshua, Fort Lauderdale'i hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden önce hatta uzun bir duraklama oldu.

"Elbette," dedi sessizce.

"Bahar tatili, 1988."

"Hatırladığımı söyledim," diye tersledi Bergman ama sonra tekrar yumuşadı. "O zamanlar sadece bir çift fetüsdük."

"Uzun zaman geçtiğini biliyorum," dedi Creem. "Ama bunu çok düşündüm ve sessizce gecenin karanlığına karışmaya hazır değilim. Siz hazır mısınız?"

"Tanrım hayır," dedi Bergman. "Ama sen-"

"Ne dediğimi biliyorum. O uzun zaman önceydi. Bu ise şimdi."

Creem arkadaşının uzun, yavaş bir nefes aldığını duydu.

"Tanrım, Elijah," dedi. "*Gerçekten mi?*"

Sesi korkmuş gibi geliyordu ama daha çok heyecanlanmış gibiydi. Mousy eğilimlerine rağmen, Bergman'ın harika bir şekilde çarpık bir çizgisi de vardı. Cinayetler onu her zaman Creem'den daha çok heyecanlandırmıştı.

Creem için bunlar şey kadar katartıktı. Sona giden bir yol. Ve bu sefer, tamamen yeni bir gündemi vardı.

"Yani... bu gerçekten oluyor mu?" dedi

Bergman. "Benim için öyle," dedi Creem ona.

"Ne zaman?"

"Şu anda. Konuştuğumuz gibi dışarı çıkmasını bekliyorum." "Peki, dinleyebilir miyim?"

"Elbette," dedi Creem. "Neden aradığımı sanıyorsun? Ama daha fazla konuşmak yok.

İşte geliyor."

CREEM KENDİNİ AŞAĞI SOKAĞIN KARŞISINDA KONUMLANDIRDI. KÖPEK YOGASI Akşam yedi kırk beşteki ders . Potomac Caddesi'ne ilk çıkanlar arasında uzun boylu, orantılı bir sarışın olan Darcy Vickers da vardı.

Uzun boylu ya da sarışın olduğu için övgü alamazdı ama orantılı unsurların hepsi onun sayesinde. Darcy'nin geniş göğsü, kaşlarının ve dudaklarının mükemmel simetrik kavisi ve güzelce inceltilmiş kalçaları Dr. Creem'in en iyi çalışmalarından bazılarını temsil ediyordu.

Darcy Vickers şimdiye kadar minnettarlığının ilk damlasını bile ifade etmemişti. Ona göre dünya onun uşaklarıyla doluydu. Gerçekten de tipik bir örnekti; steroida bir hak duygusuna ve mümkün olduğunca uzun süre güzel kalmak için umutsuz bir ihtiyaca sahip bir K Street lobicisi.

Hepsi çok tanıdık. Eve çok yakın, gerçekten.

Dean & Deluca'nın dışında beklerken, kadın bugünlerde onun gibi kadınlar ne yemeye tenezzül ediyorsa onu almak için içeri koştu. Kasadaki sırayı beklerken, cep telefonu ile umursamaz bir şekilde konuşmasını izledi. Sonra tekrar caddenin karşısına geçti ve Darcy'nin Bimmer'ının park edildiği garaja doğru arnavut kaldırımını onu takip etti.

Çok fazla mesafe koymaya gerek yoktu. O sadece rüzgârlık ve ortopedik ayakkabılar giymiş bir moruktu ve dünyanın Darcy Vickers'ları için görünmezdi. Garajın ıssız üçüncü katına ulaştıklarında aralarındaki mesafeyi yirmi metreden daha aza indirmişti.

Darcy elindeki kumandaya bastı ve Bimmer'ın bagajı yumuşak bir klik sesiyle açıldı. İşte o zaman hamlesini yaptı.

"Affedersiniz, Miranda?" dedi yarı ürkek bir sesle.

"Üzgünüm, hayır," dedi Darcymarket çantasını ve mor yoga matını bir bakış bile atmadan bagaja bırakarak.

"Komik," dedi. "Ona çok benziyorsun." Kadın cevap ver, aralarındaki o görünmez kişisel alan çizgisini aşarak daha da yaklaştı. "Aslında neredeyse tıpatıp ona benziyorsunuz."

Şimdi arkasını döndüğünde, yüzündeki sıkıntı botokstan bile belli oluyordu.

"Dinle," dedi, "kabalık etmek istemem-" "Asla yapmazsın, Miranda."

Adam tam üzerine geldiğinde, kadın onu savuşturmak için elini uzattı. Ama Dr. Creem görüldüğü yaşlı adamdan daha güçlüydü. Darcy Vickers'dan da güçlüydü. Darcy seslenmeye çalışırken sol eli ağzını kapattı.

"Benim, tatlım," diye fısıldadı. "Kocan. Ve endişelenme. Her şey affedildi."

Biftek bıçağını karnının derinliklerine saplamadan önce, kadının gözlerindeki şaşkınlığı görecektik kadar uzun bir süre durakladı. Neşter de iyi olurdu ama şimdilik kendi işinin aletlerinden uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu.

Darcy Vickers'ın ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşalır gibi oldu ve öne doğru yığılıp orta yerinden büküldü. Bıçağı çıkarmak için biraz uğraştı ama sonra bıçak bir anda serbest kaldı.

Creem hızlı bir bacak hareketiyle kadının ayak bileklerini yerden kesti ve onu bagaja doğru kaldırdı. Kadın hiç debelenmedi bile. Sadece birkaç guruldama sesi duyuldu, ardından yarım yamalak alınan birkaç nefesin gırtlaktan kesilmesi geldi.

Her şeyin telefondan Bergman'ın kulaklarına ulaştığından emin olmak için iyice yaklaştı. Sonra tekrar bıçakladı, bu sefer göğsüne. Ve bir kez daha aşağıya, femoral arteri hızlı, L şeklinde bir hareketle açtı, böylece iyileşme şansı olamazdı.

Hızla çalışarak kadının uzun sarı saçlarından bir tutamı eline aldı ve bıçağın tırtıklı kenarıyla kesti. Sonra bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, neredeyse bitene kadar, kafa derisinin yırtık yamalar halinde görüldüğü yere kadar kesti. Sadece bir avuç dolusu saç kendine ayırdı, bir Ziploc poşetine koydu ve geri kalanını vücudunun etrafında tutamlar halinde bıraktı.

Yaşadığı kadar çirkin bir şekilde öldü. Ve Dr. Creem şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

İşi bittiğinde Creem bagajı kapattı ve M Sokağı'na inen en yakın merdivenleri kullanarak uzaklaştı. Garajdan çıkıp kaldırıma çıkana kadar konuşmadı.

"Joshua?" dedi. "Hala orada mısın?"

Bergman'ın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Ben... buradayım," dedi. Nefesi hırıltılıydı, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

"Sen..." Creem sırttı ama biraz da iğrenmişti. "Joshua, mastürbasyon mu yapıyordun?"

"Hayır," dedi arkadaşı çok hızlı bir şekilde. Her şey bir yana, Bergman'ın ironik bir alçakgönüllülük anlayışı vardı. "Bitti mi?" diye sordu sonra.

Creem, "İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi," dedi. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." "Evet," dedi Bergman.

"Sıra sende, eski dostum. Ne pişirdiğini görmek için

sabırsızlanıyorum." [Genişletilmiş bir alıntıyı](#) okuyun ve *Alex*

Cross, Run hakkında daha fazla bilgi edinin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.